Ἡ Νεολαία

ΟΡΓΑΝΟΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ
ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗΣ-ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ
ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΑΓΩΓΗΣ

ΕΤΟΣ 1ον ΦΥΛΛΟΝ 3

«Θέλω ἡ Νεολαία νὰ διαπλάσσῃ τὸν χαρακτῆρα της καὶ ν' ἀναπτύξῃ τὴν θεληματικότητά της. Θέλω τὰ παιδιὰ νὰ γίνουν δημιουργικὰ καὶ νὰ μάθουν ὄχι νὰ ἀπολαμβάνουν τὴ ζωὴ ἀργὰ καὶ ἀδρανῆ, ἀλλὰ νὰ ἀγωνίζωνται καὶ νὰ δημιουργοῦν».

Ι. ΜΕΤΑΞΑΣ

«Δὲν εἶσθε χρήσιμοι μόνον διὰ τὸ μέλλον. Δὲν εἶσθε μόνον μέλλον εἶσθε καὶ παρόν. Τὸ σημερινὸν Ἔθνος δὲν ἀποτελεῖται μόνον ἀπὸ ἀνθρώπους ἡλικιωμένους. Ἔχει ἀνάγκη νὰ βλέπῃ τὸν ἥλιον τῆς ζωῆς, νὰ βλέπῃ τὴ φλόγα ἡ ὁποία θὰ τοῦ θερμαίνῃ τὰ στήθη».

Ι. ΜΕΤΑΞΑΣ

Παιδιὰ τῆς Ἑλλάδος!

«ΠΑΤΡΙΣ μας εἶναι ἡ ΕΛΛΑΣ. Δὲν ἠμπορεῖτε νὰ εἶσθε ΤΙΠΟΤΕ ΑΛΛΟ παρὰ ΕΛΛΗΝΕΣ καὶ ΕΛΛΗΝΙΔΕΣ εἰς ΟΛΗΝ σας τὴν ΖΩΗΝ. Ἡ ΕΛΛΑΣ εἶναι ἡ ΜΕΓΑΛΗ ΜΑΝΝΑ ΟΛΩΝ μας. ΕΙΣΘΕ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΠΑΙΔΙΑ της, τὸ αἷμα της εἶναι μέσα εἰς τὰς ΦΛΕΒΑΣ σας, ἡ ΨΥΧΗ της εἶναι μέσα στὴν ΨΥΧΗ σας. ΣΕΙΣ οἱ ΙΔΙΟΙ, ΑΓΟΡΙΑ καὶ ΚΟΡΙΤΣΙΑ, ΕΙΣΘΕ ἡ ΕΛΛΑΣ. ΟΤΑΝ ΑΓΑΠΑΤΕ τὴν ΕΛΛΑΔΑ ΑΓΑΠΑΤΕ τὸν ΕΑΥΤΟΝ ΣΑΣ».

Ι. ΜΕΤΑΞΑΣ

«Πρὸ πάντων θέλω νὰ διαπλασθοῦν ρωμαλέα τὰ σώματα ὅλων σας. Δὲν μπορεῖτε νὰ φτιάσετε οἰκογένεια μὲ σώματα καχεκτικὰ καὶ ἀρρωστημένα. Μὴ λησμονεῖτε ποτὲ ὅτι τὸ ἰδεῶδες τῆς φυλῆς μας ἦτο ὄχι μόνον νὰ παράγῃ μεγάλα πνεύματα, ἀλλὰ ὡραῖα καὶ δυνατὰ σώματα».

Ι. ΜΕΤΑΞΑΣ

«Σᾶς καλῶ καὶ ἐγὼ τώρα εἰς μίαν ἐπανάστασιν κατὰ τοῦ ἰδίου τοῦ ἑαυτοῦ σας καὶ ζητῶ ἀπὸ σᾶς, Νέοι καὶ Νέαι τῆς Ἑλλάδος, ν' ἀλλάξετε νοοτροπίαν».

«Νεότης Ἑλληνικὴ κράτα τὸ νερό σου καθαρὸ καὶ ἁγνὸ γιὰ νὰ μπορεῖς νὰ τὸ ξαναύρῃς ὅταν τὸ χρειασθῇς στὸ μέλλον».

Ι. ΜΕΤΑΞΑΣ

Τύποις: «ΠΥΡΣΟΥ» Α. Ε.

ΕΤΟΣ 1.
1938

ΤΕΥΧΟΣ 3ον
29 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ

Η ΝΕΟΛΑΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ, ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗΣ, ΗΘΙΚΗΣ, ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΑΓΩΓΗΣ, ΤΗΣ «ΕΘΝΙΚΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΕΩΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ»

ΑΘΗΝΑΙ	ΣΥΝΤΑΣΣΕΤΑΙ καὶ ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ Τῆς **Διευθύνσεως Τύπου** τῆς Γενικῆς Γραμματείας τῆς Ε.Ο.Ν.	ΠΛΑΤΕΙΑ ΣΥΝ/ΤΟΣ Καραγεώργη 4

Ἡ Ὑπερτάτη Ἐκδήλωσις τῆς Ἐλευθερίας

Ἐλευθερία κατὰ τὴν ἐτυμολογικὴν ἔννοιαν τῆς λέξεως, σημαίνει τὴν ἔλλειψιν παντὸς περιορισμοῦ εἰς πᾶσαν δρᾶσιν. Οἱ περιορισμοὶ δύνανται νὰ εἶναι εἴτε ἐξωτερικοὶ ὑλικοί, εἴτε ἐσωτερικοὶ ψυχολογικοί. Δι' αὐτῶν ἐξαναγκάζεται ὁ ἄνθρωπος εἰς ὡρισμένην διαγωγὴν καὶ συμπεριφοράν.

Εἰς τὸ προηγούμενον ἄρθρον μας περὶ τῆς Κοινωνικῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου, κατεδείξαμεν: Ὅτι ἄνθρωπος θεωρούμενος ἐκτὸς τοῦ κοινωνικοῦ περιβάλλοντος δὲν δύναται νὰ νοηθῇ.

Ὅπως δὲ δὲν δύναται νὰ νοηθῇ ἄνθρωπος ἐκτὸς τοῦ κοινωνικοῦ περιβάλλοντος, τοιουτοτρόπως δὲν δύναται ἐντὸς τοῦ κοινωνικοῦ περιβάλλοντος λογικῶς νὰ νοηθῇ ἄνθρωπος ἐλεύθερος πρὸς πᾶσαν δρᾶσιν, διότι ἐκ τῆς τοιαύτης ἀχαλινώτου ἐλευθερίας θὰ κατεστρέφετο ἡ κοινωνικὴ ζωή.

Διὰ τὴν πραγματοποίησιν ὁμαλῆς κοινωνικῆς ζωῆς, ὑφ' ἣν καὶ μόνον δύνανται νὰ ζήσουν οἱ ἄνθρωποι, ὑποβάλλονται τὰ ἐν τῇ κοινωνίᾳ ἄτομα εἰς μυρίους περιορισμοὺς ἐσωτερικοὺς καὶ ἐξωτερικούς.

Συνεπῶς, ἐλευθερία ὑπὸ τὴν ἐτυμολογικὴν ἔννοιαν τῆς λέξεως οὐσιαστικῶς δὲν ὑφίσταται ὡς θεσμὸς κοινωνικός. Πᾶν ἔθιμον, νόμος ἢ καὶ ἁπλοῦς κανὼν ἐθιμοτυπίας ἐπιβάλλει περιορισμούς, διὰ τῶν ὁποίων ἐξασφαλίζεται ἡ ὁμαλότης τῆς κοινωνικῆς ζωῆς καὶ δι' αὐτῆς ἡ εὐτυχία καὶ προαγωγὴ τοῦ ἀνθρωπίνου βίου.

Ἡ ἀνάγκη ὅπως ὑποκλιθῶμεν πρὸ τῶν δικαίων τῶν ἄλλων ἀνθρώπων καὶ δεχθῶμεν ὅπως περιορισθῇ ἡ ἐλευθερία ἐνεργείας μας ἀπορρέει ἐξ αὐτῆς τῆς φύσεως τῶν πραγμάτων, ἐξ αὐτοῦ τοῦ συμφέροντος ἡμῶν ὅπως διατηρήσωμεν ὁμαλὴν κοινωνικὴν ζωήν, ἄνευ τῆς ὁποίας δὲν θὰ ἠδυνάμεθα νὰ ζήσωμεν ὡς ἄνθρωποι.

Παρέπεται συνεπῶς ὡς ἀναγκαῖον συμπέρασμα τῶν ἀνωτέρω ὅτι ἡ ἐλευθερία ἐν τῇ πολιτικῇ ἐννοίᾳ συνίσταται εἰς τὴν ὑπακοὴν καὶ συμμόρφωσιν πρὸς τοὺς νόμους, τὰ ἤθη καὶ τὰ ἔθιμα τῆς Κοινωνίας, εἰς τὴν ὁποίαν ὁ ἄνθρωπος ἀνήκει καὶ ζῇ.

Δὲν ἔχει ὅθεν ἀρνητικὸν περιεχόμενον ἡ Ἐλευθερία, οἷον κατὰ τὴν ἐτυμολογικὴν σημασίαν τῆς λέξεως ἐν ἀρχῇ ἐξεθέσαμεν. Ἔχει τὸ ἀνωτέρω θετικὸν περιεχόμενον καὶ συνδέεται μὲ αὐτὸ τὸ συμφέρον τοῦ ἀτόμου ὡς μέλους τῆς κοινωνίας, διότι τοῦ ἐξασφαλίζει τὴν εὐτυχίαν. Εἶναι θεσμὸς καὶ αὐτὴ τῆς κοινωνικῆς ζωῆς, τὸν ὁποῖον ἐπιβάλλει ἡ λογικότης.

Ἐπιθυμοῦμεν τὴν ἐλευθερίαν διὰ νὰ ἐπιτύχωμεν τὴν καλυτέραν ἀνάπτυξιν τοῦ ἑαυτοῦ μας. Ἡ καλυτέρα ὅμως ἀνάπτυξις τοῦ ἑαυτοῦ μας δὲν δύναται νὰ πραγματοποιηθῇ παρὰ διὰ τῆς ἀναπτύξεως τῆς κοινωνίας, εἰς τοὺς κόλπους τῆς ὁποίας ζῶμεν.

Ἡ προσωπικότης τοῦ ἀτόμου ἀποτελεῖ ἁπλῆν ἔκφρασιν τῆς κοινωνικῆς ὀργανώσεως, εἰς τὴν ὁποίαν ἀνήκει τὸ ἄτομον, τὸ ὁποῖον προοδεύει καὶ εὐτυχεῖ, καθ' ὃ μέτρον πραγματοποιεῖται ἡ πρόοδος καὶ ἡ εὐτυχία τοῦ συνόλου, τοῦ ὁποίου ἀποτελεῖ κύτταρον. Ὅσον περισσότερον τὸ σύνολον, εἰς τὸ ὁποῖον ἀνήκει τὸ ἄτομον, καθίσταται μέγα καὶ ἰσχυρόν, τόσο περισσότερον καὶ τὸ ἄτομον ἀποβαίνει μέγα καὶ ἰσχυρόν. Ὅσο συνεπῶς καλύτερα καὶ πληρέστερα τὸ ἄτομον ἐξυπηρετεῖ τὸ σύνολον, τόσο καλύτερα ἐκφράζεται τὸ ἴδιον καὶ ἐξυπηρετεῖ τὸν ἑαυτόν του.

Ἡ ἀληθὴς ἐλευθερία, μακρὰν ἀπὸ τοῦ νὰ ἀποτελεῖ ἔλλειψιν ἐξαναγκασμοῦ, ἐκφράζεται οὐσιαστικῶς διὰ τῆς ἐξαρτήσεως ἐκ λογικοῦ συστήματος, τοῦ ὁποίου ἡ ἀνωτέρα ἔκφρασις εὑρίσκεται εἰς τὴν Κρατικὴν δύναμιν. Ἀποτελεῖ οἰκειοθελῆ καὶ θετικὸν καθορισμὸν τῆς βουλήσεως, ἡ ὁποία εἰς ἕκαστον ἄνθρωπον προσπαθεῖ νὰ φθάσῃ τὸν λογικὸν σκοπόν, τὸν ὁποῖον ἔχει ἐν ἑαυτῇ ἡ Κρατικὴ ἐξουσία. Ἡ βούλησις αὕτη δίδει ἔννοιαν ἑνιαίαν εἰς τὸ χάος τῶν ἰδιαιτέρων σκοπῶν ἑκάστου ἀτόμου προσαρμοζομένη πρὸς τὴν γενικὴν τοῦ Κράτους βούλησιν καὶ ὑποτασσομένη εἰς αὐτήν. Ἡ γενικὴ τοῦ Κράτους βούλησις

Σπαρτιατική Ὀργάνωσις καὶ Ἀγωγὴ τῶν Νέων

«Ἐξ ὅλων τῶν ἀρχαίων προτύπων καὶ ἀρχαίων ἰδεωδῶν ἐνόμισα καὶ νομίζω καὶ πιστεύω ὅτι τὰ καλύτερα ἦσαν τὰ ἰδεώδη τὰ ὁποῖα ἐνέπνεον τὴν ἀρχαίαν πατρίδα σας, τὴν Σπάρτην.

»Ἐνόμισα καὶ νομίζω καὶ πιστεύω, ὅτι εἰς τοὺς χρόνους, τοὺς ὁποίους διατρέχομεν, χρόνους κινδύνων, χρόνους κατὰ τοὺς ὁποίους πρέπει νὰ εἴμεθα ἰσχυροί, ἕτοιμοι νὰ θυσιάσωμεν τὰ πάντα ὑπὲρ τῆς πατρίδος καὶ κατὰ τοὺς ὁποίους ἀπεφασίσαμεν νὰ χαρίσωμεν καὶ τὴν ζωὴν μας καὶ τὴν ὑλικήν μας εὐημερίαν καὶ τὰ πάντα καὶ τὴν εὐτυχίαν μας ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος, διότι ἄνευ τοιούτων ἀποφάσεων δὲν θὰ εἶνε δυνατὸν νὰ συντηρηθῇ ἡ Ἑλλάς, ἐνόμισα ὅτι τὸ καταλληλότερον ἀρχαῖον πρότυπον, διὰ νὰ ἀνταποκριθῇ ἡ Ἑλλὰς πρὸς τὰ ἰδεώδη αὐτὰ ἦτο ἡ ἀρχαία Σπάρτη».

ΙΩΑΝΝΗΣ ΜΕΤΑΞΑΣ

Ἡ δύναμις, ἡ δόξα καὶ τὸ μεγαλεῖον τῆς Σπάρτης, ὅπως μᾶς παρεδόθη ἀπὸ τὴν ἱστορίαν, δὲν ὀφείλεται εἰς τίποτε ἄλλο, παρὰ εἰς τὴν ἀγωγὴν καὶ τὴν ἐκπαίδευσιν τῶν νέων, τὴν ὁποίαν εἶχεν εἰσαγάγει καὶ ἐπιβάλη ἡ νομο-

Ἔφηβοι Σπάρτης γυμναζόμενοι ὑπὸ τοῦ παιδονόμου.

θεσία τοῦ Λυκούργου, τοῦ μεγάλου νομοθέτου τῆς Σπάρτης.

Χωρὶς νὰ εἰσέλθωμεν εἰς τὴν συζήτησιν περὶ τοῦ Ἀθηναϊκοῦ καὶ Σπαρτιατικοῦ πολιτισμοῦ, διότι τοῦτο δὲν εἶναι θέμα τῆς παρούσης συντόμου ἐξιστορήσεως, ἡ ὁποία ἔχει πληροφοριακὸν ἁπλῶς χαρακτῆρα, νομίζομεν ὅτι θὰ ἦτο παράλειψις ἐὰν δὲν παρεθέταμεν ἀπόσπασμα τῶν ὅσων περὶ Λυκούργου καὶ τῆς Νομοθεσίας του, ἡ ὁποία εἶχεν εἰσαγάγει καὶ τὴν ἀγωγὴν τῶν νέων, γράφει ὁ Πλούταρχος εἰς τοὺς Παραλλήλους Βίους :

Ὁ σκοπός, γράφει ὁ Πλούταρχος, εἰς τὸν ὁποῖον ἀπέβλεψεν ὁ Λυκοῦργος διὰ τῆς νομοθεσίας του, τὴν ὁποίαν κατέλιπεν εἰς τὴν Σπάρτην, ἦτο ὅπως «**οἱ πολῖται ἐλευθέριοι καὶ αὐτάρκεις γινόμενοι καὶ σωφρονοῦντες ἐπὶ πλεῖστον χρόνον διατελῶσι**», διότι ἐνόμιζε «**ἑνὸς ἀνδρὸς βίῳ καὶ πόλεως ὅλης εὐδαιμονίαν ἀπ' ἀρετῆς ἐγγίνεσθαι καὶ ὁμονοίας τῆς πρὸς ἑαυτήν**».

Τὴν Λυκούργειον Νομοθεσίαν καὶ ὁ Πλάτων καὶ ὁ Διογένης καὶ ὁ Ζήνων καὶ ὅλοι ὅσοι κατέλιπον συγγράμματα περὶ πολιτείας, ἔλαβον ὡς πρότυπον καὶ ὅλοι αὐτοὶ ἐπαινοῦνται. Ὁ Λυκοῦργος ὅμως ἀμίμητον ἔργῳ ὀργανώσας πολιτείαν καὶ διαψεύσας ὅλους ὅσοι εἶχον ἐσφαλμένην ἀντίληψιν ὅτι δὲν ἦτο σοφός, ἀπέδειξε διὰ τῆς τοιαύτης ὀργανώσεως τῆς πολιτείας, ὁλόκληρον τὴν πόλιν φιλοσοφοῦσαν καὶ εὐλόγως ὑπερέβη κατὰ τὴν δόξαν ὅλους ὅσοι ἀείποτε εἶχον πολιτευθῆ μεταξὺ τῶν Ἑλλήνων.

Καὶ αὐτὸς ὁ Ἀριστοτέλης λέγει ὅτι ἐλάχισται τιμαὶ ἐξ ὅσων προσήκουν εἰς τὸν Λυκοῦργον ἀπονέμονται, καίτοι αἱ ἀπονεμόμεναι εἶναι μέγισται, διότι καὶ ἱερὸν ἔχουν στήσει καὶ ὡς εἰς θεὸν θύουν εἰς αὐτὸν κατ' ἔτος.

Ὅταν τοιαύτη μαρτυρία περὶ τοῦ Λυκούργου καὶ τῆς Νομοθεσίας του ὑπάρχει, θεωροῦμεν ἡμεῖς τοὐλάχιστον ἄσκοπον πᾶσαν συζήτησιν.

Ἡ διὰ τῆς Νομοθεσίας τοῦ Λυκούργου εἰσαχθεῖσα μέριμνα καὶ φροντὶς τῆς πολιτείας ἤρχιζε ἀπὸ τῆς γεννήσεως τῶν νέων, ἂν μὴ καὶ πρότερον, διὰ τῶν περὶ τῆς εὐτεκνίας μέτρων. Κατὰ τὴν γέννησιν τὰ ἄρρενα τέκνα ἐξητάζοντο ὑπὸ τῶν ἀρχόντων καὶ ἂν δὲν ἦσαν ἀρτιμελῆ καὶ εὔρωστα ἐξετίθεντο εἰς τοὺς ἀποθέτας.

Ἐὰν εὑρίσκοντο ἀρτιμελῆ ἐνεγράφοντο εἰς ειδικοὺς καταλόγους.

Διὰ νὰ ἀναγνωρισθῇ ὡς πολίτης Σπαρτιάτης τις δὲν

πρέπει νὰ εἶναι ἡ βαθυτέρα θέλησίς μας, τὸ ἀνώτερον μέρος τοῦ ἑαυτοῦ μας.

Ἡ βούλησις δὲ αὐτὴ πρέπει νὰ εἶναι ἡ αὐτὴ εἰς ἕκαστον μέλος τῆς Κοινωνίας. Ἡ ἐλευθερία ἑκάστου ἀτόμου εἶναι συνέπεια τῆς ἐλευθερίας τοῦ Κράτους, εἰς τὸ ὁποῖον ἀνήκει καὶ ἐξαρτᾶται ἐκ ταύτης. Εἴμεθα συνεπῶς ἐλεύθεροι ἐφ' ὅσον ζῶμεν εἰς Κράτος ἐλεύθερον καὶ ἀνεξάρτητον καὶ εἰς τὴν κοινωνίαν, ἡ ὁποία μᾶς δίδει τὸν λόγον ὑπάρξεώς μας.

Ἡ βούλησις ὅθεν ἑκάστου ἀτόμου συγχέεται μὲ τὴν συλλογικὴν ταύτην ὁμοιόμορφον βούλησιν, ἡ ὁποία εὑρίσκει τὴν ἀνωτέραν αὐτῆς προσωποποίησιν εἰς τὸ Κράτος. Ἐκ τοῦ λόγου τούτου τὸ Κράτος ἀποτελεῖ τὸ ἀνώτερον μέρος τοῦ ἑαυτοῦ μας. Ἀντιπροσωπεύει τὴν κοινὴν βούλησιν ἐκφράζουσαν ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον κάθε ἕνας ἐξ ἡμῶν θὰ ἤθελε νὰ εἶναι ἂν τὸ πρόσκαιρον, τὸ ἄμεσον, τὸ παράλογον εἶχον ἐξοστρακισθῆ ἀπὸ τὰ ἀντικείμενα τῶν ἐπιθυμιῶν μας. Συνεπῶς ὅσο περισσότερον ὑποτάσσομεν τὴν βούλησίν μας εἰς τὴν τοῦ Κράτους, τόσο τελειότερον γινόμεθα ἐλεύθεροι.

Ὅταν ὑπακούομεν εἰς τὸ Κράτος, ὑπακούομεν εἰς τὸ καλύτερον καὶ τελειότερον μέρος τοῦ ἑαυτοῦ μας.

Ὅσο πληρέστερον γνωρίζομεν τὸν σκοπὸν τοῦ Κράτους, τόσο καλύτερα ἀποκαλύπτονται εἰς τὸ ἄτομον καὶ οἱ ἰδικοί του σκοποί, οἱ ὁποῖοι ταὐτίζονται μὲ τοὺς τοῦ Κράτους.

Αἱ ἀποφάσεις τοῦ Κράτους ἀπορρέουσιν ἐκ τῆς συγχρόνου ἐπενεργείας ἀναριθμήτων πνευμάτων, τὰ ὁποῖα ἔδωσαν τὴν ὑψίστην μορφὴν εἰς τὴν κοινωνικὴν τάξιν.

Ἡ ἀληθὴς συνεπῶς ἐλευθερία, ἡ συνδυαζομένη μὲ τὴν εὐτυχίαν, ἐκδηλοῦται πλήρως διὰ τῆς διαρκοῦς θεληματικῆς ὑποταγῆς εἰς τὸ Κράτος καὶ τοὺς σκοπούς του καὶ ἀποτελεῖ θυσίαν ὅσον τὸ δυνατὸν μεγαλυτέραν, τῶν ἰδιαιτέρων τάσεων ἑκάστου ἀνθρώπου εἰς τοὺς σκοποὺς τοῦ Κράτους, οἱ ὁποῖοι ὑπερβαίνουν τοὺς σκοποὺς τοῦ ἀτόμου καὶ οἱ ὁποῖοι σκοποὶ τοῦ Κράτους πραγματοποιούμενοι ἐξασφαλίζουν τὴν πραγματοποίησιν καὶ τῶν ἰδιαιτέρων σκοπῶν ἑκάστου ἀτόμου.

Αὐτὴ εἶναι ἡ ὑπερτάτη ἐκδήλωσις τῆς Ἐλευθερίας.

Σ

Λόγοι καὶ Ὑποθῆκαι τοῦ Ἀρχηγοῦ πρὸς τὴν Νεολαίαν

«Γνωρίζω ὅτι αἱ δυσχέρειαί σας εἶνε πολλαί, ἀλλὰ πρέπει νὰ τὰς ὑπερβῆτε. Δὲν πρέπει τίποτε νὰ ὑπάρχῃ εἰς τὸ ἐσωτερικόν σας, ποὺ νὰ σᾶς δυσκολεύῃ νὰ βαδίσετε ἐπάνω εἰς τὸν δρόμον ποὺ χαράσσει τὸ Κράτος. Πρέπει νὰ βαδίσετε ὅπως θέλει αὐτό. Πρέπει νὰ ἀνυψώσωμεν τὸ ἐθνικὸν φρόνημα τῶν παιδιῶν. Εἰς κάθε περίπτωσιν καὶ εἰς κάθε εὐκαιρίαν ἔχομεν Ἔθνος πλούσιον, μὲ μεγαλουργήματα πολιτικὰ καὶ στρατιωτικὰ καὶ μεγάλην ἱστορίαν. Τὸ Ἔθνος μας ἔδωκεν εἰς ὅλον τὸν κόσμον τὴν σφραγίδα του. Ὁ σημερινὸς πολιτισμὸς παρήχθη ἐκ τοῦ ἀρχαίου πολιτισμοῦ του. Ἀπὸ ὅλα αὐτὰ θὰ ἀντλῆτε τὰ παραδείγματα τῆς διδασκαλίας σας. Ἐπίσης ζητῶ νὰ ἐργάζεσθε μὲ φρόνημα ἑνιαῖον. Παραλλήλως ζητῶ ν' ἀναπτύξετε τὸ θρησκευτικὸν αἴσθημα τῶν παιδιῶν. Ὅποιος μεταξύ σας δὲν πιστεύει, νὰ φύγῃ. ΑΝΕΥ ΠΙΣΤΕΩΣ καὶ ΘΡΗΣΚΕΙΑΣ ΤΙΠΟΤΕ ΔΕΝ ΓΙΝΕΤΑΙ».

(Ἀπὸ τὸν λόγον τῆς Α. Ε. τοῦ Ἀρχηγοῦ—Κυβερνήτου μας, τῆς 28ης Ὀκτωβρίου 1936, πρὸς τοὺς Ἐκπαιδευτικοὺς τῆς Μακεδονίας).

«Πρέπει τὰ παιδιὰ νὰ τὰ κάμετε πραγματικὰ Ἑλληνόπουλα καὶ Ἑλληνοποῦλες, ἔχετε δὲ διὰ νὰ τὰ ἐνθουσιάσετε μιὰ τέτοια πατρίδα σὰν τὴ δική μας καὶ περισσότερον ὑλικὸ ἀπὸ κάθε ἄλλο Ἔθνος. Γιατὶ μέσα σὲ τρεῖς χιλιάδες χρόνια τὸ Ἔθνος αὐτὸ τὸ δικό μας ἔδωκε τὰ μεγαλύτερα πράγματα. Καὶ πρῶτα, πρῶτα τὸ Ἔθνος μας ἐδημιούργησε τὴν βάσιν τοῦ σημερινοῦ Εὐρωπαϊκοῦ πολιτισμοῦ. Ἐπὶ χιλιάδες χρόνια τὸ Ἔθνος ἔδωσε τὰ ὡραιότερα δείγματα ἀνδρείας, ἡρωϊσμοῦ καὶ κατορθωμάτων τὰ ὁποῖα πραγματικῶς ἐδόξασαν τὴν ἱστορίαν του. Ὅταν ἔχετε τὸ πολύτιμον αὐτὸ ὑλικὸν ἠμπορεῖτε εἰς κάθε μάθημά σας νὰ ὁμιλεῖτε στὰ παιδιὰ γιὰ τὸ Ἔθνος ποὺ ἀνήκουν καὶ νὰ τοὺς φέρετε τὰ παραδείγματα γιὰ νὰ τὰ τονώσετε καὶ νὰ τὰ ἐνθουσιάσετε, ὥστε μίαν ἡμέραν καὶ αὐτὰ νὰ μιμηθοῦν τὰ μεγάλα κατορθώματα τῶν προγόνων των».

(Ἀπὸ τὸν λόγον τῆς Α. Ε. τοῦ Ἀρχηγοῦ—Κυβερνήτου μας, τῆς 28ης Ὀκτωβρίου 1936, πρὸς τοὺς Ἐκπαιδευτικοὺς τῆς Μακεδονίας).

«Πρέπει νὰ μάθετε τὰ παιδιὰ νὰ εἶνε πειθαρχικά, διότι ἀνήκουν εἰς ἕνα σύνολον πρὸς τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ ἐναρμονίζωνται καὶ νὰ μὴ κάνῃ τὸ καθένα ὅ,τι τοῦ κατεβαίνει ἀπ' τὸ κεφάλι. Πρέπει νὰ τὰ μάθετε ὅτι ἐλευθερία χωρὶς τάξιν καὶ πειθαρχίαν εἶναι ἀναρχία. Τὸ ἄλλο πρᾶγμα ποὺ ἔχω νὰ σᾶς συστήσω εἶνε ὅτι πρέπει νὰ τοὺς ἀναπτύξετε τὸ θρησκευτικὸν αἴσθημα. Δὲν σᾶς ζητῶ νὰ τὰ κάμετε θεολόγους, οὔτε μ' ἐνδιαφέρει νὰ μάθουν τὰς λεπτομερείας τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἱστορίας. Ἐκεῖνο ὅμως ποὺ θέλω εἶνε νὰ πιστεύουν εἰς τὴν ἀνωτέραν δύναμιν τοῦ Θεοῦ καὶ νὰ ὑποτάσσωνται εἰς αὐτήν. Θέλω νὰ ζήσουν σὰν Ἕλληνες Χριστιανοί.

(Ἀπὸ τὸν λόγον τῆς Α. Ε. τοῦ Ἀρχηγοῦ—Κυβερνήτου μας, τῆς 28ης Ὀκτωβρίου 1936).

«Θέλομεν νὰ κάμωμεν Ἑλληνικὸν Πολιτισμόν. Δὲν θέλομεν ξένους πολιτισμούς. Θέλομεν ἰδικόν μας πολιτισμόν, τὸν ὁποῖον νὰ τὸν ὠθήσωμεν καὶ νὰ τὸν κάμωμεν ἀνώτερον ἀπὸ ὅλους τοὺς πολιτισμοὺς εἰς τὴν ἄκρην αὐτὴν τῆς Εὐρώπης».

(Ἀπὸ τὸν λόγον τῆς Α.Ε. τοῦ Ἀρχηγοῦ—Κυβερνήτου εἰς Κομοτινὴν τῆς 7ης Ὀκτωβρίου 1936).

ἤρκει ἡ γέννησίς του ἐκ γονέων Σπαρτιατῶν, ἀλλὰ ἔπρεπε νὰ τύχῃ καὶ τῆς Σπαρτιατικῆς ἀγωγῆς.

Ἡ Σπαρτιατικὴ ἀγωγὴ ἤρχιζε ἀπὸ τοῦ 7ου ἔτους τῆς ἡλικίας καὶ ἐξηκολούθει μέχρι τοῦ 30οῦ, ἦτο δὲ ἀπὸ τῆς ἐφηβικῆς ἡλικίας τραχυτάτη. Ἡ ἀγωγὴ τῶν νέων ἀπὸ τοῦ 7ου ἔτους ἦτο ὑποχρεωτικὴ καὶ ἐγίνετο ὑπὸ τῆς πολιτείας διὰ τῶν ὀργανώσεων τῶν Νέων.

Ἡ ὀργάνωσις τῶν Νέων ἐν Σπάρτῃ ἐκαλεῖτο «βούα».

Εἰς αὐτὴν κατετάσσοντο οἱ Νέοι ἀπὸ τοῦ 7ου ἔτους τῆς ἡλικίας των. Εἰς τὴν ὀργάνωσιν οἱ Νέοι ὑποδιαιροῦντο εἰς τρεῖς τάξεις. Ἡ πρώτη τάξις περιελάμβανε τοὺς παῖδας ἀπὸ ἡλικίας 7—18 ἐτῶν. Οὗτοι ἐκαλοῦντο μελείρανες. Ἡ δευτέρα περιελάμβανε τοὺς ἐφήβους 18—20 ἐτῶν, οἱ ὁποῖοι ἐκαλοῦντο εἴρανες καὶ ἡ τρίτη τοὺς ἄγοντας ἡλικίαν 20—30 ἐτῶν. Οὗτοι ὑποδιαιροῦντο εἰς νεωτέρους καὶ πρεσβυτέρους (πρωτειράνους καὶ σφαιρεῖς).

Εἰς τὰς ὀργανώσεις των οἱ Νέοι ἠσκοῦντο εἰς τὰς ἀνδρικὰς ἀρετὰς καὶ ὑπεβάλλοντο εἰς παντὸς εἴδους κακουχίας καὶ σκληραγωγίαν, διὰ νὰ διαπλασθῇ ὁ χαρακτήρ των καὶ διὰ νὰ γίνουν πολεμισταὶ ἄξιας.

Τὰ ἰδεώδη τῆς Σπαρτιατικῆς ἀγωγῆς ἦσαν:

Ἡ ὑγεία ἡ σωματικὴ καὶ ἡ δύναμις ἡ ἀθλητική.

Ἡ ἀπόλυτος κυριαρχία ἐπὶ τοῦ ἑαυτοῦ καὶ ἐπὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ κόσμου.

Ἡ θεληματικὴ χαλύβδινος πειθαρχία.

Ὁ Λακωνισμὸς διὰ τῆς κυριαρχίας ἐπὶ τῆς γλώσσης. Ἡ διατύπωσις τουτέστι βαθυστοχάστων διανοημάτων ἄνευ πολλῶν λέξεων, ἀλλὰ διὰ τῶν καταλλήλων.

Ὁ σεβασμὸς πρὸς τοὺς μεγαλειτέρους τὴν ἡλικίαν.

Ἡ ἀγάπη πρὸς τὴν φύσιν.

Ἡ ἐγκράτεια ἐπὶ παντός.

Αὐταὶ ἦσαν αἱ ἀρεταὶ τῶν Νέων Σπαρτιατῶν, οἱ ὁποῖοι ὅταν ἐγίνοντο ἄνδρες καθίσταντο ἀήττητοι, διότι εἶχον πλήρη συνείδησιν τῆς ἀνωτερότητός των.

Ὁ Σπαρτιάτης ποτὲ δὲν ἐδέχετο νὰ νικηθῇ ἢ νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸν ἀγῶνα ποὺ ἀνελάμβανε.

Ἐπροτιμοῦσε τὸν θάνατον.

Ὁ δειλὸς καὶ ἐκεῖνος ποὺ ἐγκατέλειπε τοὺς συναγωνιστάς του, ἔπαυε νὰ θεωρῆται πολίτης Σπαρτιάτης καὶ ἐπεριφρονεῖτο ἀπὸ ὅλους. Καμμία κόρη δὲν ἐδέχετο νὰ τὸν λάβῃ ὡς σύζυγον. Ὅλοι ἀπέστρεφον τὸ πρόσωπόν των ἀπ' αὐτοῦ καὶ ἠδύναντο νὰ τὸν ραπίσωσι ἀτιμωρητὶ καὶ οἱ παῖδες ἀκόμη.

Ἐνῷ ὅμως τόσον γενναῖοι ἦσαν οἱ Σπαρτιᾶται καὶ εἶχον συνείδησιν τῆς ἀνωτερότητός των, οἱ Νέοι ἐνώπιον τῶν μεγαλυτέρων των καὶ γενικῶς εἰς τὴν κοινωνίαν ἐφέροντο μὲ μεγάλην σεμνότητα. Οὐδέποτε ὡμίλουν ἐὰν δὲν τοὺς ἠρώτων. Ἐρωτώμενοι δὲ ἀπήντων μὲ ὀλίγας λέξεις. Τὴν βαθύτητα τῶν σκέψεων καὶ ἐπὶ τῶν ἀσημάντων ἀκόμη, καὶ τὸν Λακωνισμὸν ἐθαύμαζε καὶ αὐτὸς ὁ Σωκράτης. Οὐδέποτε ἐπροπορεύοντο τῶν μεγαλυτέρων των, ἀλλὰ τοὺς ἠκολούθουν. Ἐβοήθουν πάντοτε τοὺς ἀδυνάτους καὶ τοὺς πάσχοντας.

Αἱ ἀρεταὶ τῶν Σπαρτιατῶν, αἱ ὁποῖαι ἀπεκτῶντο διὰ τῆς ἀγωγῆς τῶν Νέων κατὰ τὸ Σπαρτιατικὸν σύστημα, εἶνε τὸ ἰδεῶδες πρὸς τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ τείνουν οἱ Νέοι τῆς Ἑλλάδος. Τὰς ἀρετὰς ταύτης ἐπιδιώκει νὰ δώσῃ εἰς τοὺς Νέους ἡ Ε. Ο. Ν. διὰ τῆς ἀγωγῆς ἐν τῇ Ὀργανώσει.

Ὁ Ἀγών μας κατὰ τοῦ Κομμουνισμοῦ

Διδάγματα καὶ συμπεράσματα

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

Ἐπὶ τῆς περιπτώσεως αὐτῆς τοῦ Ι. Π. θὰ σταχυολογήσωμεν ἐδῶ ὡρισμένα σημεῖα, τὰ ὁποῖα γυμνὰ θὰ παρουσιάσωμεν εἰς τὴν Κοινὴν Ἑλληνικὴν Γνώμην, τὴν ὁποίαν καὶ θὰ βοηθήσωμεν νὰ ἴδῃ μὲ καθαροὺς ὀφθαλμοὺς τὴν τραγικὴν πραγματικότητα, τὴν ὁποίαν ἔζη ὀλίγας ὥρας πρὸ τῆς 4ης Αὐγούστου τοῦ 1936 καὶ τὸ βάραθρον εἰς τὸ ὁποῖον ἐρρίπτοντο οἱ νέοι ποὺ ἔπεφταν στὰ δίχτυα τῆς μαφίας τῶν ληστῶν κομμουνιστῶν.

Α΄ Ὁ Ι. Π. ὡς σπουδαστής.... Ὅταν ὁ νεαρὸς Π. ἐτελείωσε τὸ Γυμνάσιον, εὑρέθη, ἀσφαλῶς, Ἑλληνόπουλο, ὡς ἦτο, πρὸ ἑνὸς οἰκογενειακοῦ συμβουλίου μελετῶντος τὸ ποῦ θὰ ἔπρεπε νὰ φοιτήσῃ ὁ Γιάννης. Τὸ «ἄρτι μὲν ἐπεπαύμην εἰς τὰ διδασκαλεῖα φοιτῶν...», ἐπαναλαμβανόμενον. Ἀπεφασίσθη δὲ νὰ φοιτήσῃ εἰς τὴν Ἀνωτάτην Σχολὴν Ἐμπορικῶν Ἐπιστημῶν, δι' ἐκείνους καὶ τούτους τοὺς λόγους. Ὑπήκουσε, καὶ ἤρξατο φοιτῶν.

Ὁ ἀρχηγὸς τῆς οἰκογενείας κ. Θ. Π., μὲ ὅλην τὴν πολυπραγμωμοσύνην του, ἠπατήθη οἰκτρῶς κατὰ τὸ οἰκογενειακὸν ἐκεῖνο συμβούλιον, τὸ ὁποῖον ἐκάλεσε καὶ διηύθυνεν. Δὲν ἠμποροῦσε δὲ νὰ γίνῃ ἄλλως. Ἔπρεπε νὰ ἀπατηθῇ. Αὐτὸ τὸ ἐγνώριζεν ἀπολύτως ὁ ἐλλοχεύων ἐχθρός.Τὴν στιγμὴν ἀκριβῶς ἐκείνην, ποὺ συνετελεῖτο ἓν ἱερὸν καθῆκον εἰς ἓν ἑλληνικὸν σπίτι, ὡς ἐκεῖνο τοῦ κ. Π. καὶ ἄλλα πολλὰ παρόμοια συμβούλια ἐγίνοντο εἰς ἑκατοντάδας ἄλλας ἑλληνικῶν σπιτιῶν διὰ τὸν ἴδιον σκοπόν, ὁμὰς ἀνθρώπων (;) — κακοποιῶν στοιχείων, ἐγκληματικῶν μορφῶν — ἠσχολεῖτο εἰς ἀπομεμακρυσμένα κρησφύγετα σοβαρῶς καὶ ἐπισταμένως ἐπὶ τοῦ ἰδίου θέματος μὲ ἀντιθέτους σκοπούς. Ἐμελέτων καὶ κατέστρωνον σχέδια καὶ «πλάνα δουλειᾶς» γιὰ τὴν «ἐξόρμησι πρὸς κατάκτησι τῶν πρωτοετῶν». Ἔλεγον:

«Πρέπει, σύντροφοι, νὰ μὴ διστάσουμε νὰ χτυπήσουμε στὸ ψαχνό.... Ἀπὸ τὴν ἀρχὴ πρέπει νὰ βαρέσουμε τὰ ἐρείσματα τῆς σημερινῆς κοινωνίας. Πρέπει νὰ πάρουμε τοὺς μικροὺς ἀπὸ τὴν ἀρχὴ φαλάγγι. Βέβαια, θὰ τρομάξουν πρῶτα. Δουλειὰ δική μας εἶναι ὡστόσο νὰ τοὺς κάνουμε νὰ ξετρομάξουν... Θὰ κερδίσουμε λίγους. Αὐτοὺς γυρεύουμε μεῖς. Αὐτοὶ θἆν οἱ ἄξιοι σύντροφοί μας... Σημειῶστε καλὰ πῶς στὴ δουλειά σας αὐτὴ πρέπει νἄχετε ὑπ' ὄψει σας τοῦτο δῶ... Τὴν ψυχολογικὴ κατάστασι τοῦ ρωμηοῦ νέου, ποὺ φεύγει ἀπὸ τὰ θρανία τοῦ σκολειοῦ κι' ἔρχεται ἄμεσα στὰ Ἀνώτατα Ἐκπαιδευτήρια. Θέλει πολὺ νὰ παραστήσῃ πὼς ἔγινε κι' ὅλας σοφός. Βιάζεται. Βιάζεται γιὰ ὅλα. Κι' αὐτὸ σύντροφοι, ἐξακολουθεῖ τὸ ἡγετικὸ στέλεχος, εἶν' ἕνας ἀπὸ τοὺς σοβαρωτέρους παράγοντες - συμπαραστάτες τῆς ἡρωϊκῆς προσπαθείας μας....»

Καὶ διὰ νὰ μὴ ἔχωμεν τὸ «ἡγετικὸ στέλεχος». ἀγορεῦον ἀπὸ τῶν στηλῶν μας διὰ μακρῶν, συνεχίζομεν ἐκθέτοντες ἡμεῖς τὴν τακτικὴν προπαγάνδα των.

Πρέπει νὰ κτυπήσουν ὅλα τὰ ἐρείσματα - βάθρα τῆς σημερινῆς κοινωνίας. Ὁ πρωτοετὴς φοιτητᾶκος, ποὺ εἰσήρχετο εἰς τὰς πύλας τῶν Ἀνωτάτ. Ἐκπαιδευτηρίων μὲ ποίαν τινα συστολήν, βλέπει ἐξαίφνης ἑαυτὸν περιστοιχιζόμενον ὑπὸ ὁμάδος παλαιοτέρων «συναδέλφων» — Κύριε συνάδελφε, θέλετε τίποτε; Κάποιος παλαιὸς τὸν ἀπεκάλεσε κι' ὅλας συνάδελφον!.... Ὥστε; Ἀκαδημαϊκὸς πολίτης, σκέπτεται μετά τινος ἀκισμοῦ, ἐνδομύχως. Καὶ εὐγνωμονεῖ τὸν καλοπροαίρετον κύριον ποὺ εἶχε τὴν καλωσύνην νὰ τοῦ ἀποδώσῃ τὸν τίτλον τοῦ ὁμοτίμου. — Εὐχαριστῶ, κύριε συνάδελφε, (μὲ στόμφον ἡ τελευταία λέξις), δύο ἡμέρας τώρα περιμένω τὸ βιβλιάριό μου (βιάζεται νὰ τὸ πάρῃ, θέλει νὰ ἐπιδεικνύῃ τὴν ταὐτότητά του) καὶ δὲν μπορεῖ νὰ τελειώσῃ...

Ἔναρξις «τῆς μάχης γιὰ τὴν κατάκτησι» — Πολὺ βιάστηκες, κύριε συνάδελφε... Πῶς φαίνεσαι ὅτι δὲν τοὺς ξέρεις ἀκόμη! Τύραννοι πραγματικοί! Ἀλλὰ ποῦ νὰ ξέρῃς ἐσὺ τὴν πραγματικὴ σημασία τῆς λέξεως τυραννία! Ἀλλὰ μήπως θὰ σοῦ τὴν μάθουν καὶ οἱ σοφοί μας οἱ κ.κ. καθηγηταὶ (σαρκάζει)... — Ἀλλὰ (ἀνθίσταται τὸ θῦμα).... πῶς δὲν ξέρω τί θὰ πῇ τυραννία; Τυραννία θὰ πῇ.... Προσβλέπει τὸν κ. συνάδελφον χαμογελῶντα εἰρωνικῶς καὶ ποὺ τὸν διακόπτει προστατευτικά... — Ἄκουσε (τὸν πιάνει ἀπὸ τὸν βραχίονα σέρνοντάς τον νὰ κάμουν μιὰ βόλτα εἰς τὸ προαύλιον)... τυραννία.... ;....; Καὶ ἐντὸς μιᾶς ὥρας ὁλόκληρος ἡ κομμουνιστικὴ φρασεολογία θὰ ἔχῃ καταπλήξῃ τὸν νεαρὸν σπουδαστήν.... «Σοφὸς ἄνθρωπος» θὰ σκέπτεται ἐνδομύχως. «Τιμή μου ποὺ θὰ τὸν ἔχω φίλο». Καὶ πόσον καταδεκτικὸς ἄνθρωπος!...» Ἡ ἰδία πρᾶξις εἰς πολλὰς σκηνὰς ἐπαίζετο τότε ἐπὶ σειρὰν ἑβδομάδων εἰς τὰ προαύλια καὶ τὰς αἰθούσας τῶν παραδόσεων τῶν μαθημάτων τῶν ἐκπαιδευτηρίων, ἀπὸ διάφορα πρόσωπα καὶ πρὸς διάφορα πρόσωπα. Ἐκ τῆς ἀρχῆς αὐτῆς «οἱ φράξιες» τῶν ἐκπαιδευτηρίων ἐκινοῦσαν, ἔφθαναν «ὅταν οἱ φίλοι ἐψήνοντο πιά», νὰ κατηγοροῦν ἀναφανδὸν τὴν σύγχρονον κοινωνίαν· τοὺς γονεῖς, τοὺς ἀδελφούς, τοὺς καθηγητάς, τὰ ἐκπαιδευτήρια, τὰ γυμναστήρια καὶ γενικῶς τὸ περιβάλλον, ὑλικὸν καὶ διανοητικόν, ἀνάμεσα τοῦ ὁποίου ὁ νέος σπουδαστὴς θὰ ἀνεπτύσσετο καὶ θὰ προητοιμάζετο διὰ τὴν μελλοντικήν του δρᾶσιν. Οἱ γονεῖς καὶ οἱ κηδεμόνες, κατὰ τὰς διδασκαλίας αὐτάς, κάμνουν κατάχρησιν τῆς ἐξουσίας των. Δὲν παραμελοῦν μόνον τὰ καθήκοντά των, δὲν λησμονοῦν ἁπλῶς τὰς ὑποχρεώσεις των ἔναντι τῶν τέκνων των, ἀλλ' ἀδικοῦν καὶ πιέζουν αὐτά, ἀπὸ ἐγωϊσμὸν καὶ ἰδιοτέλειαν. Ἡ οἰκογένεια, ἂν μὲν εἶναι πτωχή, λαμβάνεται ὑπὸ τὴν μορφὴν τῆς ἀδικουμένης, χωρὶς μὲ τοῦτο νὰ ὑποστηρίζουν καὶ τὴν ὕπαρξίν της. Ἂν εἶναι πλουσία, εἶναι διεφθαρμένη, πνιγμένη μέσα εἰς τὴν χλιδὴν καὶ τὴν μαλθακότητα, ὡς μόνον σκοπὸν τάσσουσα τὴν ἀνάδειξιν κληρονόμων τοῦ πλούτου της καὶ συνεχιστῶν τῆς ἐκμεταλλεύσεως τῶν πτωχῶν καὶ ἀδυνάτων συνανθρώπων.... Τίποτε δὲν στέκει.Καὶ οὔτε εἶναι δυνατὸν νὰ σταθῇ δι' αὐτούς, ἔχοντας ἀντικειμενικὸν σκοπὸν «τὸ χτύπημα τῶν ἐρεισμάτων τῆς σημερινῆς κοινωνίας διὰ νὰ τὴν διαλύσουν».Προσεπάθησαν, εἰργάσθησαν, ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν συστηματικῶς νὰ κλονίσουν τὴν ἐμπιστοσύνην τῆς νεό-

τητός μας πρὸς πᾶν ὅ,τι τὴν συνδέει μὲ τὴν φυσικήν, τὴν ἀνυπόκριτον, τὴν ἀληθινὴν ζωήν της. Ἐξεμεταλλεύθησαν τὰς ἀδυναμίας καὶ τὰς ἐλλείψεις τῆς ζωῆς αὐτῆς, διὰ νὰ κλονίσουν τὴν ἐμπιστοσύνην μας πρὸς ὅ,τι καλὸν καὶ ὡραῖον ἐδημιουργήθη ἀπὸ τὴν ζωήν. Παρέτασσον καὶ παρατάσσουν ὅλα τὰ τρωτά, διὰ νὰ καλύψουν δι' αὐτῶν ὅλα τὰ ἀπροσμάχητα καὶ ἀκατάλυτα δικαιώματα τῶν προγόνων μας εἰς τὴν εὐγνωμοσύνην καὶ τὸν σεβασμόν. Μὲ τὸν τρόπον αὐτὸν τὸ οἰκοδόμημα τοῦ θεσμοῦ τῆς οἰκογενείας, τὸ ἀποτελοῦν τὴν ὑποδειγματικὴν ἀνθρωπίνην ἐκδήλωσιν πολιτισμοῦ, κατορθώνουν νὰ σεισθῇ συθέμελα. Καὶ δὲν τρομάζουν· δὲν συγκινοῦνται ἀπὸ τὴν κακουργίαν αὐτήν. Ἐν πάσῃ περιπτώσει δὲν πρόκειται νὰ περιορισθοῦν ἐδῶ. Θὰ συνεχίσουν... Οἱ καθηγηταὶ καὶ διδάσκαλοι τῶν Ἀνωτάτων Ἐκπαιδευτηρίων, οἱ ἀσκοῦντες πᾶσαν τὴν ἐπιβολήν των, πνευματικὴν καὶ ἠθικήν, ἐπὶ τῶν σπουδαστῶν των, πρέπει «νὰ φθαροῦν». Γιὰ νὰ ἐπιτύχουν τὸν σκοπὸν αὐτὸν λένε ὅτι καὶ αὐτοὶ εἶναι «παραδολόγοι», «ἀμαθεῖς», «ἀρτηριοσκληρωμένοι», «ὀπισθοδρομικοί», «ὄργανα τῶν κεφαλαιοκρατῶν», «οἱ ἴδιοι κεφαλαιοκράτες», «οἰκοπεδοῦχοι», ἐκτὸς ἐκείνων ποὺ τοὺς βοηθοῦν εἰς τοὺς σκοπούς των. Ὁ «σύντροφος» Σβῶλος π. χ. ἐξαιρεῖται. Εἶναι «σοφός», «σοφώτερος καὶ τοῦ Σωκράτους». Καὶ τὸ τροπάριον αὐτὸ θὰ τὸ ἀκούουν οἱ μικροὶ Π. κάθε ὥραν, κάθε δεκάλεπτον, διὰ νὰ συνηθίσουν κατ' ἀρχὰς καὶ νὰ ἐξοικειωθοῦν εἰς τὸ τέλος, νὰ θελήσουν εἰς ἐπίδειξιν πνεύματος κατ' ἀρχὰς νὰ τὸ ψάλλουν καὶ οἱ ἴδιοι, θὰ «ἁρπαχτοῦν» μὲ κάποιον ποὺ θὰ ἀντισταθῇ καὶ χωρὶς καλὰ-καλὰ νὰ τὸ καταλάβουν καὶ οἱ ἴδιοι, θὰ εὑρεθοῦν φανατικοὶ ὑποστηρικταὶ πάσης κακίας, ἀσεβείας, ἀνοησίας.

Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἀποκαλοῦνται ὑπὸ τῶν «συντρόφων» «συμπαθοῦντες» καὶ πρέπει ἡ ἀπέναντί των τακτική των ν' ἀλλάξῃ. Τὴν ἔχουν προκαθορισμένην. Μελετημένα πράγματα!! Τὰ παιδιά, οἱ «συμπαθοῦντες» εἰς τὸ σπίτι των, ἐρωτώμενοι ὑπὸ τοῦ πατρός των ἢ τῶν κηδεμόνων των διὰ τὰ κατὰ τοὺς καθηγητάς των, ἐπαναλαμβάνουν τὸ «κομμουνιστικὸν τροπάριον». Ἐὰν ὁ πατὴρ ἢ ὁ κηδεμὼν ἀντείπῃ, ἐπέρχεται ἡ μοιραία σύγκρουσις. Συμπέρασμα: «Δίκαιο ἔχουν λοιπὸν ὅσοι καταμαρτυροῦν εἰς βάρος τῶν γονέων καὶ τῶν κηδεμόνων κλπ.». Ἀλλὰ ἐνῷ αὐτὰ γίνονται εἰς τοὺς ἐπὶ μέρους τομεῖς «δρᾶσις» των, μία γενικωτέρα «ἐξόρμησις» σχεδιάζεται. Ἡ ἐξόρμησις «ἐνάντια στὴν ἀστικὴ παιδεία». Δὲν ἀρκεῖ ποὺ εἶναι, ἐδίδασκον καὶ διδάσκουν, παιδεία ἀστική, εἶναι καὶ μονοπωλημένη! καὶ ὑποδουλωμένη εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῶν σκοπῶν τῆς «πλουτοκρατίας». Ἀρχηγὸς τῆς ἐκστρατείας αὐτῆς, δηλαδὴ «καθοδηγητὴς» ὁ «σύντροφος» Γληνός!... Ποῖος τὸν ἀγνοεῖ; Μέγας θορυβοποιός! Ναρκισσιστής! καὶ ὀλίγον «σλαυοφερμένος»! Εὐφυὴς εἰς τὴν «δουλειά του». Δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ τοῦ ἀρνηθῇ κανεὶς τὰ προτερήματά του αὐτά. Ὁ «μικροαστὸς» κ. Ἰωάννης Κορδᾶτος θὰ τὸν βοηθήσῃ «ἀπὸ τῆς σκοπιᾶς του». Θὰ γράψῃ μίαν ἱστορίαν τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως κατὰ τὸ δοκοῦν καὶ κατὰ δύναμιν. Καὶ θ' ἀριθμήσῃ πολλὰς χιλιάδας κυκλοφορίας, ὡς κάμνουν ἀκριβῶς οἱ Γάλλοι συγγραφεῖς λαϊκῶν μυθιστορημάτων. Ἐπιχείρησις δὲν εἶναι ὁ Κομμουνισμός; Ναί. Ἐπιχείρησις ὅμως καταστρεπτική, ὀλεθρία διὰ τὸ σύνολον τῶν νέων μας κυρίως. Μὲ μοναδικὴν εὐγλωττίαν, λοιπόν, θὰ ὑποστηριχθοῦν πᾶσαι αἱ ἀνωτέρω ἀπόψεις καὶ θὰ ἐξαντληθῇ κυριολεκτικῶς πᾶσα ἡ ἀναρχοεπαναστατικὴ φιλολογικὴ φρασεολογία, διὰ νὰ περιπλεχθοῦν τὰ θύματα τῶν Ἀνωτάτων Ἐκπαιδευτηρίων. Ἡ κακία λοιπὸν εὔγλωττος. Τὸ ψεῦδος πειστικόν... Καὶ ἀφοῦ ὅλα αὐτὰ ἐγίνοντο εἶναι φανερὸν πλέον, ὅτι οἱ πιστεύσαντες καὶ παρασυρθέντες εἰς αὐτά, δὲν ἠμποροῦσαν νὰ ὁμιλοῦν περὶ Ἐθνικῆς Ἰδέας! Ἄλλωστε, Ἐθνικὴ Ἰδέα καὶ προσήλωσις εἰς τὰ Ἐθνικὰ Ἰδανικά, ἀποτελεῖ κατάφωρον ἀντίθεσιν πρὸς τὰς διεθνιστικὰς ἀρχάς, ἄνευ τῶν ὁποίων δὲν νοεῖται, κατὰ τὰ κηρύγματά των, ἀνθρωπισμός.... Στῆλαι ὁλόκληροι, ἐν τούτοις, δὲν θὰ ἤρκουν διὰ νὰ σημειώσωμεν τὰ ὅσα δεινὰ ἐδιδάσκοντο ἕως χθὲς ἀκόμη εἰς τὰ Ἀνώτατα Ἐκπαιδευτήριά μας. Αἱ καθηγητικαὶ ἕδραι ἀντικατεστάθησαν, κυριολεκτικῶς, ἀπὸ τὰ «πεζούλια» καὶ τοὺς «πάγκους» τῶν κομμουνιστῶν ρητόρων καὶ ἐκπαιδευτῶν. Καὶ αὐτὰ ὅλα ὑπὸ τὰ ὄμματα τοῦ ἀσπαίροντος Κομματικοῦ Κράτους.

Καὶ ὁ κ. Θ. Π., λοιπόν, μὲ ὅλην τὴν πολυπραγμοσύνην του, ἠπατήθη οἰκτρῶς κατὰ τὸ οἰκογενειακὸν ἐκεῖνο συμβούλιον, τὸ ὁποῖον ἐκάλεσε καὶ διηύθυνεν.

Ποῦ νὰ τὰ ξέρῃ, ὅμως, ὅλα αὐτὰ ὁ ἀφελὴς Ἀνδριώτης; Πῶς θὰ μποροῦσε νὰ πιστεύσῃ εἰς μίαν πραγματικότητα, τὴν ὁποίαν ἐδημιούργει τὸ Κράτος του, τὸ ὁποῖον ὁσάκις τὸν ἐκάλει νὰ τὸ συντρέξῃ ἔσπευδεν ἐκ τῶν πρώτων; Καὶ τέτοιαν ἀνταμοιβὴν ἐπερίμενε νὰ λάβῃ, διὰ τὴν ἐπιδειχθεῖσαν εὐπείθειάν του, νομιμοφροσύνην του, τάξιν καὶ τὰς τόσας θυσίας του; ..... Κράτος ἀπατεώνων ἦτο τὸ Κομματικὸν Κράτος! Κραυγάζει σήμερον ὁ γέρων Π. Καὶ ποῖος ἠμπορεῖ νὰ τοῦ ἀντείπῃ; — Ἐγώ, σοῦ λέγει ὁ γέρων Π., σοῦ ἐμπιστεύομαι τὸ παιδί μου νὰ τὸ μορφώσῃς, νὰ τὸ διαπλάσῃς, νὰ τὸ κάνῃς καλύτερο ἀπὸ μένα. Καὶ σὺ τὸ παραδίνεις βορὰ στοὺς ἀθέους καὶ στοὺς ἀντίχριστους; Μοῦ τὸ κάνεις καταχραστὴ καὶ πλαστογράφο αὐτόνε ποὺ τὸν ἔμαθα νὰ μὴν παίρνῃ ἀπ' τὴν ντουλάπα του μόνος, οὔτε ἕνα κουταλάκι γλυκό;...

Καὶ μὲ ὅλο του τὸ δίκαιον ὁ γέρων Π. καταρᾶται τὴν ὥραν ποὺ ἀπεφάσιζε νὰ μορφώσῃ τὸ παιδί του. Καὶ πόσοι κύριοι Π. Ἕλληνες, μόνον Ἕλληνες, δὲν εἶχον τὴν ἰδίαν τύχην;

Ἀλλὰ καὶ ὁ Π. υἱός; Τὸ «ἀνέβγαλτο», τὸ συνεσταλμένο παιδί; Ἔτσι ἔζησεν ὡς σπουδαστής. Αὐτὰ ἐδιδάχθη ὡς σπουδαστής... Ὅπως ἐν περιλήψει ἀνωτέρω ἐσημειώσαμεν...

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

Εἶναι πολλοὶ ποὺ γίνονται ἐνοχλητικοὶ ἀπὸ φόβο μονάχα μήπως φανοῦν ἀδιάκριτοι.

Ἡ τέχνη ποὺ δὲν ἐπιδιώκει νὰ κάμῃ ἀνετώτερη τὴ ζωὴ καὶ εὐτυχέστερα τὰ ἄτομα δὲν ἔχει κανένα λόγον ὑπάρξεως

Νέος εἶναι ἐκεῖνος, ποὺ ἔχει μιὰ πρόχειρη ἀπόφαση γιὰ ὅλα τὰ ζητήματα. Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ θὰ ἀρχίσῃ νὰ διστάζῃ καὶ νὰ λεπτολογῇ, πάει πιὰ ἐγήρασε κι' ἂς μὴν ἔχει μιὰ ἄσπρη τρίχα.

Γιὰ τὶς γυναῖκες φίλη εἶναι ἐκείνη ποὺ στὴ λύπη τους θὰ μπορέσῃ ἁπλῶς νὰ τὶς παρηγορήσῃ· γιὰ τοὺς ἄνδρες ὅμως φίλος εἶναι ἐκεῖνος ποὺ ὅταν ἔχῃ ἀνάγκην χρημάτων, θὰ τοὺς δώσῃ.

ΣΥΝΤΟΜΟΙ ΒΙΟΓΡΑΦΙΑΙ ΑΓΩΝΙΣΤΩΝ

Ἐκεῖνοι ποὺ ἔδωσαν τὴν ζωήν των διὰ νὰ εἴμεθα ἐμεῖς ἐλεύθεροι

1ον Ο ΓΕΡΩΣ ΤΟΥ ΜΩΡΗΑ

Στὸ προηγούμενο τεῦχος παρακολουθήσαμε τὴ ζωὴ καὶ δρᾶσι τοῦ Θεοδώρου Κολοκοτρώνη ἀπὸ τῆς γεννήσεώς του μέχρις ὅτου ἔγινε μέλος τῆς Φιλικῆς Ἑταιρείας.

Ὡς μέλος τῆς Φιλικῆς Ἑταιρείας ὁ Κολοκοτρώνης ἀνέπτυξε τεραστίαν δρᾶσιν. Στὴ Ζάκυνθο καὶ στὴν Κεφαλληνία ὅπου ἔμενε μέχρι τοῦ Ἰανουαρίου τοῦ 1921 δὲν πέρασε στιγμὴ καὶ ὥρα ποὺ νὰ μὴ κατηχῇ ὅλους ὅσοι μποροῦσαν νὰ βοηθήσουν τὸν μεγάλο ἀγῶνα. Ἀκόμα καὶ καπεταναίους ἀπὸ τὴν Ὕδρα καὶ τὰς Σπέτσας ἔκαμε μέλη τῆς Ἑταιρείας καὶ μαζὶ των συνειργάζετο καὶ προετοίμαζε ὅ,τι θὰ ἐχρειάζετο γιὰ τὸν πόλεμο.

Τέλος ἐπλησίαζε ἡ μεγάλη ἡμέρα. Κατὰ τὰ τέλη τοῦ ἔτους 1820 ἔλαβε μήνυμα ἀπὸ τὸν Ἀλέξανδρο Ὑψηλάντη νὰ εἶναι ἕτοιμος γιὰ τὴν 25 Μαρτίου 1821 τὴ μεγάλη αὐτὴ ἡμέρα ποὺ ὁρίσθη ὡς ἡμέρα ἐνάρξεως τοῦ σκληροῦ ἀγῶνος ποὺ ἀπετόλμησαν μιὰ φοῦχτα ἄνθρωπε ἐναντίον μιᾶς μεγάλης Αὐτοκρατορίας καὶ τὸν ὁποῖον ἀγῶνα ἔφεραν εἰς πέρας, καὶ ἐνίκησαν γιατὶ πίστευαν στὴ νίκη καὶ ἦσαν ἀποφασισμένοι νὰ πεθάνουν γιὰ τὴν ἰδέα των τῆς Ἐλευθερίας τοῦ Ἔθνους.

Κατὰ τὸν Ἰανουάριον τοῦ 1821 ὁ Κολοκοτρώνης διὰ νὰ ἑτοιμάσῃ προσωπικῶς τὴν Ἐπανάστασιν ἄφισε τὴ Ζάκυνθο ὁριστικὰ καὶ πέρασε στὴν Πελοπόννησο.

Δὲν εἶχε νὰ πολεμήσῃ μόνον κατὰ τῶν Τούρκων. Εἴδαμε στὸ προηγούμενο ὅτι οἱ Κοτσαμπάσηδες τῆς Πελοποννήσου εἶχαν βαλθῆ νὰ τὸν σκοτώσουν διότι τὸν ἐφοβοῦντο. Καὶ τώρα ὅλοι βρέθηκαν ἐχθροί του καὶ δὲν ἤθελαν νὰ ἀνεχθοῦν τὴν ἐπιβολή του καὶ νὰ ἀκολουθήσουν τὶς ὁδηγίες του γιὰ τὴν ἐξέγερσι τοῦ Ἔθνους. Τοῦ ἐκήρυξαν πόλεμο κρυφὸ καὶ φανερὸ καὶ ἐβοήθουν τοὺς ἀντιπάλους του.

Ὁ Κολοκοτρώνης ὅμως πῆγε πρῶτα στὴ Μάννη ὅπου εἶχε μεγάλη ἐπιρροὴ καὶ ἐπέτυχε νὰ συμφιλιώσῃ τὰς μεγάλας οἰκογενείας. Δυσπιστῶν πρὸς τοὺς κοτσαμπάσηδες ἐφρόντισε νὰ συγκεντρώσῃ σὲ μιὰ ἑνιαία διοίκησῃ τοὺς στρατιωτικοὺς καὶ νὰ γίνῃ οὐσιαστικὸς Ἀρχηγὸς τοῦ ἀγῶνος ἀρχηγεύσας τοῦ πρώτου συγκεντρωθέντος εἰς τὴν Μάνην στρατοῦ μὲ τὸν Πετρόμπεη Μαυρομιχάλην τὴν 23 Μαρτίου 1821 καὶ ἐπιβληθεὶς βραδύτερον ἐπὶ ὅλων τῶν ἄλλων ὄχι διὰ τῆς βίας, ἀλλὰ διὰ τῶν ἐξαιρετικῶν του χαρισμάτων ὡς ἀρχηγοῦ.

Ἡ μεγάλη πεῖρα ποὺ εἶχε διότι ὅλη του τὴ ζωὴ τὴν εἶχε περάσει πολεμῶντας, καὶ ἡ ὀξεία ἀντίληψίς του, ἡ ἐφευρετικότης του καὶ τὰ ἐν γένει φυσικά του χαρίσματα, ἐπέβαλον τὴν ἀρχηγίαν του. Οἱ σύντροφοί του τὸν ἐλάτρευον διότι πρῶτος αὐτὸς ἔδιδε τὸ παράδειγμα εἰς τοὺς κόπους καὶ τὰς θυσίας καὶ δὲν ἐπερίμενε ὅλα ἀπὸ τοὺς ἄλλους.

Ἦτο πάντοτε γελαστός, ἀλλὰ καὶ αὐστηρός. Ἡ προσωπική του ἐμφάνισις εἶχε κάτι τὸ ἐξαιρετικὰ περίεργον. Ἄφινε τὰ μαλλιά του μακρυά. Τὸ ἕνα του μάτι ἦτο βλαμμένο. Ἐφοροῦσε κράνος καὶ φουστανέλλα κόκκινη.

Ἀπέφευγε νὰ ἐμφανίζεται συχνὰ καὶ εἶχε πάντα γύρω του ἀκολουθία ἐμπίστων.

Τὸ πρῶτο στράτευμα ποὺ συνεκέντρωσε στὴ Μάνη ἀπετελεῖτο τὸ πλεῖστον ἀπὸ ἀόπλους ἄνδρας, διότι ὁ ἐνθουσιασμὸς καὶ ἡ πίστις τὸν ὁποῖον ἐνέπνευσε ἦτο ἄνευ προηγουμένου. Καὶ μὲ αὐτὸν τὸν ἄοπλο ὄχλο μᾶλλον παρὰ στρατό, ἐνίκησε τοὺς Τούρκους εἰς τὸ Βαλτέτσι, ἐνίκησε τὸν πλέον ἐμπειροπόλεμο στρατὸ τοῦ κόσμου, πρᾶγμα ποὺ δείχνει τὸ τί μπορεῖ νὰ κάμῃ ὁ ἐνθουσιασμὸς καὶ ἡ πίστις.

Μετὰ τὴν λαμπρὰν νίκην τοῦ Βαλτετσίου μὲ τὰ λάφυρα ὥπλισε τοὺς στρατολογηθέντας καὶ ἐξεστράτευσε στὴν Καρύταινα. Ἐνῷ δὲ ἐξηκολούθει νὰ πολεμᾷ τοὺς Τούρκους σὲ διάφορα σημεῖα, εἶδε μετὰ μία μικρὴ ἀποτυχία νὰ τοῦ διαλύεται ὅλος ὁ στρατὸς καὶ νὰ μένῃ μόνος. Δὲν ἀπελπίσθηκε. Μὲ δραστηριότητα ἐξαιρετικὴ κατώρθωσε νὰ ἀνασυγκροτήσῃ τὸ στρατό του πάλιν, νὰ πολιορκήσῃ τοὺς Τούρκους στὴν Τρίπολι καὶ νὰ τοὺς ἀναγκάσῃ νὰ παραδοθοῦν. Ἡ πρώτη μεγάλη νίκη τοῦ Κολοκοτρώνη.

(Στὸ ἑπόμενο θὰ παρακολουθήσουμε τὴ ζωὴ καὶ δρᾶσι του στὸν μετέπειτα σκληρὸν ἀγῶνά του καὶ τὶς προσωπικές του διώξεις, ἀπὸ τὴ διχόνοια ποὺ λίγο ἔλειψε νὰ φέρῃ σὲ ἀποτυχία τὸν ἀγῶνα τῆς ἀπελευθερώσεώς μας).

++++++++

Η ΕΥΓΕΝΕΙΑ ΤΟΥ ΣΚΑΠΑΝΕΩΣ

Ἡ σκηνὴ στὸ τράμ. Ἦταν μεσημέρι καὶ οἱ ἐπιβάτες πυκνοὶ συνωστίζοντο στοὺς ἐξῶστες καὶ στοὺς διαδρόμους. Σ' ἕνα ἀπὸ τὰ κεντρικὰ καθίσματα ἐκαθότανε ἕνας μικρὸς μαθητάκος μὲ τὴν τσάντα του, ξαπλωμένος μακαρίως. Δίπλα του μιὰ γρηοῦλα ἐπροσπαθοῦσε νὰ στέκεται κρατουμένη ἀπὸ τὴν ἄκρη τοῦ καθίσματος. Ἐφαίνετο καταβεβλημένη καὶ ἡ ἀγωνία καὶ ἡ κούρασις ἦταν ζωγραφισμένη στὸ πρόσωπό της.

Πίσω της ἀκριβῶς ἕνας μικρὸς Σκαπανέας, ποὺ στεκότανε καὶ αὐτὸς στριμωγμένος, παρουσίαζε κάποια ἀνησυχία. Ἐκύτταζε τὴ γρηοῦλα, ἔπειτα τὸν μαθητάκο καὶ στὸ τέλος σκύβοντας εἶπε στὸν τελευταῖο μὲ γλυκειὰ καὶ εὐγενικὴ φωνή:

— Μὲ συγχωρεῖτε... Εἶμαι βέβαιος ὅτι δὲν ἀντελήφθητε πῶς δίπλα σας στέκεται μιὰ ἡλικιωμένη κυρία καὶ γι' αὐτὸ δὲν τῆς παραχωρήσατε τὸ κάθισμά σας. Ἔτσι δὲν εἶναι, ἀγαπητὲ φίλε;

Ὁ μικρὸς μαθητάκος ντροπιασμένος ἐσηκώθηκε... ψιθυρίζοντας συγγνώμην, ἐνῷ ὁ Σκαπανεάκος ἔλεγε πρὸς τὴν κυρία: :

— Καθίσατε παρακαλῶ, κυρία, ὁ φίλος ἐδῶ δὲν σᾶς ἐπρόσεξε.

Ἡ γρηοῦλα κυττάζοντάς τον μὲ χαμόγελο τοῦ εἶπε:

— Εὐχαριστῶ, παιδί μου. Μοῦ φαίνεται ὅτι ὅλα τὰ παιδιὰ πρέπει νὰ περάσουν ἀπὸ τὴν Ὀργάνωσίν σας γιὰ νὰ μάθουν ἐκεῖνο ποὺ λέγεται σεβασμὸς καὶ εὐγένεια, καὶ τὰ ὁποῖα ἐσὺ δείχνεις πόσο καλὰ γνωρίζεις.

Καὶ τοῦ ἔδωκε τὸ χέρι της, ἐνῷ καὶ οἱ ἄλλοι πλησίον ἐπιβάται τοῦ ἐψιθύριζαν «μπράβο, παιδί μου».

++++++++

Τὸ παιδὶ εἰς τὸ πρῶτο ἄνοιγμα τῶν ματιῶν του πρέπει νὰ ἴδῃ τὴν πατρίδα του καὶ μέχρι τοῦ θανάτου του νὰ μὴ βλέπῃ παρὰ αὐτήν.

Ρουσσὼ

Ὅστις δὲν ἀγαπᾷ τὴν πατρίδα του δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἀγαπᾷ τίποτε.

Τζώνσων

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

— Ναί, ἀπὸ κεῖ, τῆς ἀποκρίθηκε ὁ Φρίτς. Καὶ γι' αὐτὸ βγάζω τὸ συμπέρασμα πὼς ὁ κόλπος τῆς Σωτηρίας θὰ χωρίζεται ἀπὸ τὴν ἀνοικτὴ θάλασσα, ὄχι περισσότερο ἀπὸ δυὸ καὶ τρεῖς λεῦγες. Αὐτὸ μπορεῖ νἆταν. Δὲν τὸ ξεραν ὅμως ἀσφαλῶς, γιατὶ δὲν εἶχε γίνει ἀκόμη καμμιὰ ἀναγνώρισις σ' ἐκείνη τὴν ἀκρογιαλιὰ τοῦ κόλπου.

Ἅμα πέρασε ἡ πρώτη ἔκπληξι, ποὺ βάσταξε μονάχα λίγες στιγμές, φαντάζεται κανένας τὰ αἰσθήματα ποὺ κατέλαβαν τοὺς κατοίκους τῆς Νέας Ζηλανδίας.

Ἕνα πλοῖο... ἀσφαλῶς! ἕνα πλοῖο ἦτανε ἀπ' ἔξω καὶ τὸν κρότο τῶν κανονιῶν του τὸν εἶχε φέρει ὁ ἀγέρας ὡς τὸ νησὶ τοῦ Καρχαρία! Μὰ ἦταν ὡραῖο αὐτό! Ἦταν σὰν ἕνας δεσμὸς ποὺ ἕνωνε τὴν ἄγνωστη ἐκείνη γῆ, ποὺ ζοῦσαν τώρα ἕντεκα χρόνια οἱ ναυαγοὶ τοῦ Λάντφορν, μὲ τὸν ὑπόλοιπο κατοικημένο κόσμο.

Τὸ στόμα τῶν πλοίων εἶναι βέβαια τὸ κανόνι. Μ' αὐτὸ μποροῦν νὰ μιλήσουν ἀπὸ μεγάλες ἀποστάσεις. Καὶ τέτοια φωνὴ πρώτη φορά, ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ τὸ νησάκι τοῦ Καρχαρία χαιρετοῦσε τὴν ἀναχώρησι καὶ ἐπιστροφὴ τοῦ καλοκαιριοῦ, εἶχε ἀκουστῆ τέτοια φωνή. Αὐτὸ τὸ πρᾶγμα, ποὺ δὲν τὸ θεωροῦσαν πιὰ πιθανὸ ὁ Ζερμὰτ καὶ οἱ ἄλλοι, δὲν τοὺς βρῆκε προετοιμασμένους, καὶ ἦταν σὰν νὰ μιλοῦσε τὸ πλοῖο ἐκεῖνο μιὰ γλῶσσα ποὺ δὲν μποροῦσαν πιὰ νὰ τὴν καταλάβουν.

Ὡστόσο συνῆλθαν καὶ δὲν συλλογιζόντανε ἄλλα παρὰ τὰ καλὰ ποὺ παρουσίαζε τὸ τυχερὸ αὐτό. Ὁ μακρυνὸς αὐτὸς ἦχος ποὺ ἄκουσαν δὲν ἔμοιαζε μὲ τοὺς φυσικοὺς ἐκείνους ἤχους ποὺ τόσον καιρὸ τώρα ἄκουαν... Οὔτε μὲ κρότο δέντρου ποὺ τὄσκαζε ὁ ἀνεμοστρόβιλος ἔμοιαζε, οὔτε βοὴ τῆς τρικυμισμένης θάλασσας ἦτανε, μὰ οὔτε βροντὴ καμμιᾶς φοβερῆς θύελλας. Ὄχι. Ὁ κρότος αὐτὸς ἦταν ἀπὸ ἀνθρώπινο χέρι. Ὁ πλοίαρχος καὶ τὸ πλήρωμα τοῦ περαστικοῦ ἐκείνου πλοίου δὲν μποροῦσαν πιὰ νὰ νομίζουν πὼς ἦταν ἀκατοίκητη ἡ χώρα ἐκείνη. Καὶ θὰ χαιρετοῦσαν τὴ σημαία τῆς Νέας Ζηλανδίας ἂν ἔμπαιναν νὰ ἀγκυροβολήσουν στὸν κόλπο της. Ἀπάνω σ' αὐτὸ ἔβλεπαν μὲ βεβαιότητα τώρα γρήγορη τὴν ἀπελευθέρωσί τους.

Ἡ κ. Ζερμὰτ δὲν ἔνοιωθε πιὰ τοὺς φόβους ποὺ εἶχεν ὡς τώρα γιὰ τὸ μέλλον.

Ἡ Τζέννυ, ποὺ ἦταν ἀπελπισμένη πὼς θὰ ξανάβλεπε τὸν πατέρα της, ἄρχισε τώρα νὰ ἐλπίζῃ.

Καὶ ὁ κ. Ζερμὰτ καὶ οἱ γυιοί του ἄρχισαν τώρα νὰ φαντάζωνται χαρούμενοι τὴν ἐπιστροφή τους στὸν κατοικημένο κόσμο, κοντὰ στοὺς ἄλλους ἀνθρώπους, ποὺ τόσο εἶχαν ἐπιθυμήσει.

Ἡ πρώτη ἐντύπωσις λοιπὸν τῆς ἀποκλεισμένης οἰκογένειας ἦταν ἐκείνη ποὺ δίνει ἡ πραγματοποίησις προσφιλῶν πόθων.

Καὶ ἔτσι ὅλοι παραδόθηκαν στὴν χαρὰ καὶ στὴν ἐλπίδα καὶ στὴν εὐγνωμοσύνη στὸν Οὐρανό.

— Πρέπει πρῶτα νὰ εὐχαριστήσουμε τὸ Θεό, ποὺ δὲν μᾶς ἔλειψε ποτὲ ἡ προστασία του, εἶπε ὁ Φραγκῖσκος. Οἱ προσευχές μας καὶ οἱ εὐχαριστίες μας πρέπει πρῶτα ν' ἀνέβουν σ' αὐτόν.

Ἤτανε πολὺ φυσικὸ νὰ ἐκφράζεται ἔτσι ὁ Φραγκῖσκος, γιατὶ ἀπὸ μικρὸς εἶχε βαθὺ τὸ θρησκευτικὸ συναίσθημα καὶ μὲ τὴν ἡλικία τοῦ γίνηκε βαθύτερο. Μαζὶ ἦταν καλὸς χαρακτῆρας, ἄνθρωπος ἴσιος, ἥσυχος, γεμᾶτος ἀγάπη γιὰ τοὺς δικούς του ποὺ γι' αὐτὸν ὡς τώρα ἀποτελοῦσαν ὁλόκληρη τὴν ἀνθρωπότητα. Ἂν καὶ ἦτανε ὁ μικρότερος ἀδερφὸς ἐχρησίμευεν ὡς σύμβουλος καὶ διαιτητὴς στὶς σπάνιες βέβαια διαφορὲς ποὺ ἐπαρουσιάζοντο στὰ μέλη τῆς τόσο ἑνωμένης αὐτῆς οἰκογενείας. Ἀσφαλῶς ἂν ζοῦσε στὴν πατρίδα του ἡ κλίσι ποὺ θἆχε θἄτανε νὰ γίνῃ γιατρὸς ἢ ἱερωμένος γιὰ νὰ ἱκανοποιήσῃ τὴν ἀνάγκη τῆς ἀγάπης καὶ τῆς ἀφοσιώσεως ποὺ ὑπῆρχε στὰ βάθη τῆς ψυχῆς του.

Ἔκαμε λοιπὸν μιὰ θερμὴ προσευχὴ στὸ Θεὸ καὶ ὅλοι, ὁ πατέρας του, ἡ μητέρα, οἱ ἀδελφοί του καὶ ἡ Τζέννυ, τὴν ἄκουσαν μὲ εὐλάβεια καὶ συγκίνησι.

Ἀφοῦ λοιπὸν ἐπαρουσιάστηκε μιὰ τέτοια εὐκαιρία δὲν ἔπρεπε νὰ χάσουν οὔτε στιγμή. Τὸ πιθανώτερο ἦταν πὼς τὸ πλοῖο ἐκεῖνο, ποὺ κανένας δὲν ἀμφισβητοῦσε τὴν παρουσία του, θἆχε ἀσφαλῶς ἀράξει σὲ κανένα κολπίσκο καὶ ὄχι ἁπλῶς πὼς περνοῦσε ἀπ' ἔξω ἀπὸ τὴν Νέα Ἑλβετία. Ἄραγε, ἀφοῦ εἶχε ἀκούσει τὶς κανονιές, θὰ ἐπιχειροῦσε νὰ ἀναγνωρίσῃ τὴ χώρα ἐκείνη; Καὶ θἄβρισκε τὸν ὅρμο τῆς Σωτηρίας σὰν ἔστριβε τὸ ἀκρωτήρι ποὺ τελείωνε ἀνατολικά;

Ὁ Φρίτς τουλάχιστον αὐτὸ ἐπίστευε. Καὶ ἅμα ἐτελείωσε τὴν σκέψι του εἶπε:

— Λοιπὸν τὸ μόνο ποὺ ἔχουμε νὰ κάνουμε εἶναι νὰ προϋπαντήσωμε τὸ πλοῖο πηγαίνοντας πρὸς τὴν ἀνατολικὴ ἀκτή.

— Ἂν ὅμως εἶναι ἀργά; εἶπε ἡ Τζέννυ.

— Δὲν τὸ φαντάζομαι, ἀποκρίθηκε ὁ Ἐρνέστος. Ὅποιος καὶ νἆναι ὁ πλοίαρχος ἀδύνατον νὰ μὴν προσπάθησε νὰ μάθῃ...

— Ἐμπρὸς πᾶμε! τὰ λόγια εἶναι περιττά, ἐφώναξε ὁ Τζάκ.

— Ἡ μεγάλη βάρκα θέλει χρόνο γιὰ νὰ ἑτοιμαστῇ, παρετήρησεν ὁ κ. Ζερμάτ.

— Θὰ πᾶμε μὲ τὸ καγιάκ. Δὲν προφταίνουμε, ἀποκρίθηκε ὁ Φρίτς.

— Ἂς εἶναι! εἶπεν ὁ κ. Ζερμὰτ καὶ ὕστερα ἀπὸ λίγο ἐπρόσθεσε:

— Τὸ ζήτημα εἶναι νὰ ἐνεργήσουμε μὲ τὴν πιὸ μεγάλη φρόνησι. Νὰ ὑποθέσουμε πὼς Μαλαῖοι ἢ Αὐστριακοὶ ἄγριοι βγῆκαν στὴν ἀνατολικὴ ἀκτή, δὲν τὸ φαντάζομαι. Ὁ Ἰνδικὸς ὠκεανὸς ὅμως συχνάζεται ἀπὸ πειρατὲς καὶ ὅλα μπορεῖ κανένας νὰ τὰ περιμένῃ...

— Ἀσφαλῶς, εἶπεν ἡ κ. Ζερμάτ. Κι' ἂν ἡ τύχη μᾶς φέρῃ τέτοιους, καλύτερα νὰ πάῃ ἀπὸ κεῖ ποὺ ἦρθε...

— Θᾶμαι κι' ἐγώ, ἔννοια σου! ἀποκρίθηκε ὁ κ. Ζερμάτ. Προτοῦ νὰ ἐπικοινωνήσουμε μ' αὐτοὺς τοὺς ξένους πρέπει νὰ μάθουμε πρῶτα τίνος μέρος λόγου εἶναι.

Τὸ σχέδιο ἦταν λογικὸ καὶ δὲν ἔμενε παρὰ νὰ ἐφαρμοστῇ. Ἔλα ὅμως ποὺ κατὰ κακὴ τύχη ὁ καιρὸς ἐχάλασε τὶς πρωϊνὲς ὧρες! Ἀφοῦ ἔπεσε λίγο, σηκώθηκε ὕστερα ἕνας δυνατὸς δυτικὸς ἄνεμος καὶ τὸ καγιὰκ ὄχι ἐκεῖ πέρα νὰ πάῃ μὰ μήτε ὡς τὸ νησάκι τοῦ Καρχαρία δὲν μποροῦσε. Καὶ νά! ὁ οὐρανὸς σκεπάστηκε μὲ σύγνεφα ἀπὸ κεῖνα ποὺ κανένας θαλασσινὸς δὲν τὰ ἐμπιστεύεται ποτέ.

Καὶ ἔτσι, ἀφοῦ ἀπεκλείετο νὰ πᾶνε μὲ τὸ καγιάκ, ἔπρεπε νὰ τὰ κανονίσουν μὲ τὴ μεγάλη βάρκα, αὐτὴ ὅμως ἤθελε δυὸ - τρεῖς ὧρες καιρό, νὰ ἑτοιμαστῇ.

Μὲ μεγάλη του στενοχώρια, ὁ κ. Ζερμὰτ ἀναγκάστηκε νὰ ἐγκαταλείψῃ κι' αὐτὸ τὸ σχέδιο. Γιατὶ πρὶν ἀπὸ τὸ μεσημέρι μιὰ τεράστια τρικυμία ἐφούσκωνε τὰ νερὰ τοῦ ὅρμου τῆς Σωτηρίας. Ἡ ἀπότομη αὐτὴ ἀλλαγὴ τοῦ καιροῦ δὲν μποροῦσε βέβαια, τέτοια ἐποχή, νὰ βαστάξῃ πολύ, ἀλλὰ ὡς τόσο τοὺς χαλοῦσε ὅλα τὰ σχέδια. Μὰ καὶ 24 μονάχα ὧρες νὰ κρατοῦσε ἡ τρικυμία αὐτή, μήπως θἄταν ἀργὰ ὕστερα νὰ βγοῦν γιὰ νὰ ζητήσουν τὸ πλοῖο;

Ἂν μάλιστα δὲν ἦτανε βέβαιο τὸ μέρος ὅπου εἶχε ἀγκυροβολήσει, θὰ τὸ ἄφινε καὶ μὲ τὸν ἀγέρα ἐκεῖνο τὸν δυτικὸ γρήγορα θ' ἀπομακρυνότανε ἀπὸ τὶς ἀκτὲς τῆς Νέας Ἑλβετίας.

Ὁ Ἐρνέστος ὅμως ἔκαμε καὶ μιὰ ἄλλη ὑπόθεσι. Ἴσως προσπαθοῦσε τὸ

πλοίο, λόγῳ τῆς τρικυμίας, νὰ καταφύγη στὸν ὅρμο τῆς Σωτηρίας.

— Πολὺ πιθανόν, εἶπεν ὁ κ. Ζερμάτ. Καὶ νὰ σᾶς πῶ πρέπει νὰ τὸ εὐχόμαστε, ἂν βέβαια δὲν ἔχουμε νὰ κάμουμε μὲ πειρατές.

— Πρέπει, λοιπόν, πατέρα, νὰ προσέχουμε ὅλη τὴν ἡμέρα καὶ τὴ νύχτα νὰ ἀγρυπνήσουμε.

Θὰ μπορούσαμε ἴσως νὰ βλέπαμε τὸ πέλαγος ἀπὸ ψηλά, ἂν πηγαίναμε στὸ Πρόσπεκτ-Χίλ, ἢ τοὐλάχιστον στὸ Φάλκενχορστ, εἶπε ὁ Τζάκ.

Ἀσφαλῶς. Ὅμως αὐτὸ δὲν ἔπρεπε οὔτε νὰ τὸ συλλογίζωνται. Τὸ ἀπόγευμα ἐχειροτέρεψε ὁ καιρός. Ὁ ἄνεμος ἀγρίεψε. Καὶ τόσο ραγδαία ἔπεφτε ἡ βροχή, ὥστε ἐξεχείλισε τὸ ρέμμα τῶν τσακαλιῶν καὶ ἀπὸ λίγο νὰ παρασύρη τὴ γέφυρα τῆς Οἰκογενείας. Ὁ κ. Ζερμάτ καὶ οἱ γυιοί του, ποὺ ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα εἶχαν φυλάξει μὲ πολλὴ προσοχή, ἔβαλαν τὰ δυνατά τους γιὰ νὰ ἐμποδίσουν τὰ νερὰ νὰ πλημμυρίσουν μαζὶ καὶ τὴν αὐλὴ τοῦ Φαλσεγχάϊμ.

Ἔτσι τὸ κατώρθωσαν καὶ μὲ μεγάλο κόπο. Ἡ Μπέτζη κι' ἡ Τζέννυ δὲν μπόρεσαν νὰ βγοῦν ἔξω καθόλου. Ποτὲ δὲν πέρασαν θλιβερώτερη μέρα ἀπ' αὐτή, ἂν καὶ τοὺς εἶχε δώσει τόσες ἐλπίδες... Ἦταν πιὰ βέβαιο πὼς ἂν ἀπομακρυνότανε τὸ πλοῖο, ποτὲ πιὰ δὲν θὰ ξαναγύριζε σ' ἐκεῖνες τὶς ἀκτές...

Ἡ τρικυμία δυνάμωνε ἀκόμη πιὸ πολὺ σὰν νύχτωσε. Καὶ ἐπειδὴ ὁ κ. Ζερμάτ συνέστησε στὰ παιδιά του νὰ ἀναπαυθοῦν, ὁ Φρίτς, ὁ Ἐρνέστος, ὁ Τζάκ καὶ ὁ Φραγκῖσκος ἀγρύπνησαν ἀπὸ μιὰ ὥρα ὁ καθένας μὲ τὴ σειρά του. Ἐκεῖνος ὅμως ποὺ ἀγρυπνοῦσε καθότανε στὴ βεράντα ὥστε νὰ μπορῆ νὰ βλέπη ὅλη τὴ θάλασσα ὡς πέρα στὸ νησάκι τοῦ Καρχαρία.

Ἔτσι ἂν φαινότανε κανένα φῶς ἀπὸ τὸ πλοῖο θὰ τὄβλεπε, καὶ θἄκουε ἂν ἔπεφτε καμμιὰ κανονιά ὅσο καὶ νἄταν μεγάλος ὁ θόρυβος τῶν κυμάτων καθὼς ἐσποῦσαν πάνω στὰ βράχια.

Ἅμα ἡ βροχὴ ἔπαυε λιγάκι, κι' οἱ τέσσερες μαζί, κουκουλωμένοι μὲ τὰ ἀδιάβροχά τους, ἐπροχωροῦσαν ὡς τὸ στόμιο τοῦ ρέμματος τῶν τσακαλιῶν γιὰ νὰ παρακολουθοῦν τὴν μεγάλη βάρκα καὶ τὸ καγιάκ ἂν ἦσαν πάντα δεμένα στὴ θέσι τους.

Σαράντα ὀκτὼ ὧρες βάσταξε ἡ τρικυμία καὶ σ' αὐτὸ τὸ διάστημα ὁ κ. Ζερμάτ καὶ τὰ παιδιά του μετὰ μεγάλης δυσκολίας κατάφεραν νὰ προχωροῦν, ὡς στὰ μισὰ τοῦ δρόμου τοῦ Φάλκενχορστ γιὰ νὰ μποροῦν νὰ βλέπουν ὅσο μποροῦν πιότερο ὁρίζοντα.

Ἡ θάλασσα ὅμως ἦταν πάντα ἔρημη καὶ ὁλόασπρη ἀπὸ τὸν ἀφρὸ τῶν κυμάτων.

Μὲ τέτοια τρικυμία, ἀληθινὰ κανένα πλοῖο δὲν θὰ μποροῦσε νὰ ζυγώση στὴν ξηρά. Γιατὶ ἐκινδύνευε νὰ πέση στὰ βράχια καὶ νὰ συντριβῆ.

Εἶχαν πιὰ ἀπελπιστῆ ὁ κ. καὶ ἡ κ. Ζερμάτ.

Ὁ Ἐρνέστος, πάλι, ὁ Τζάκ καὶ ὁ Φραγκῖσκος, ποὺ ἦσαν συνηθισμένοι σ' αὐτὴ τὴ ζωὴ ἀπὸ μικροί, δὲν τοὺς ἔμελλε καὶ τόσο γιὰ τὴν εὐκαιρία ποὺ χανότανε.

Ὁ Φρίτς ἐν τούτοις ἦτανε πολὺ λυπημένος καὶ γι' αὐτοὺς μὰ πρὸ πάντων γιὰ τὴν Τζέννυ.

Ἂν πραγματικὰ τὸ πλοῖο εἶχε ἀπομακρυνθῆ καὶ δὲν ξαναγύριζε πιὰ στὴ Νέα Ἐλβετία, ἡ κόρη τοῦ συνταγματάρχου Μόντροζ θἄνοιωθε μεγάλη ἀπογοήτευσι. Ἁπλούστατα θἄχανε τὴν εὐκαιρία νὰ ξαναδῆ τὸν πατέρα της. Τέτοια εὐκαιρία νὰ ξαναγυρίση στὴν Εὐρώπη, πόσος καιρὸς ἄραγε θὰ περνοῦσε νὰ παρουσιαστῆ πάλι! ἢ καὶ θὰ παρουσιαζότανε καθόλου πιά;

— Πρέπει νὰ ἐλπίζουμε, ἔλεγε καὶ ἐπανελάμβανε ὁ Φρίτς, ποὺ τὸν ἐστενοχώρει πολὺ νὰ βλέπη τὴ Τζέννυ λυπημένη. Αὐτὸ τὸ πλοῖο ἢ... ἢ ἐπὶ τέλους κάποιο ἄλλο... θὰ ξανάρθη, ἀφοῦ ξέρουν τώρα πὼς ἐδῶ πέρα ὑπάρχει μιὰ χώρα γιὰ ἐξερεύνησι.

Τὴν νύχτα λοιπὸν τῆς 11 μὲ 12 Ὀκτωβρίου ὁ καιρὸς γύριζε στὸ βορηᾶ καὶ ἐκαλοσύνεψε. Στὸν κόλπο τῆς Σωτηρίας ἔπεσε γρήγορα ἡ θάλασσα, καὶ σὰν ξημέρωσε δὲν χτυποῦσαν πιὰ τὰ κύματα στὸ Φελσεγχάϊμ.

Ἡ οἰκογένεια ὅλη βγῆκε ἔξω καὶ κύτταξε τὸ πέλαγος. Ὁ Φρίτς ἐπρότεινε τότε:

— Ἐμπρός, πᾶμε στὸν Καρχαρία. Τώρα πιὰ δὲν ὑπάρχει κανένας φόβος γιὰ τὸ καγιάκ.

— Μὰ τί θὰ κάμετε ἐκεῖ; ρώτησε ἡ κ. Ζερμάτ.

— Εἶναι ἐνδεχόμενο, κάπου ἐκεῖ νὰ βρίσκεται ἀκόμη ἀραγμένο τὸ πλοῖο κοντὰ στ' ἀκρογιάλι ἢ καὶ ἀκόμη ἂν τὸ ἀνάγκασε ἡ τρικυμία νὰ πάη ἀνοιχτά, ἴσως νὰ ξαναγύρισε... Θὰ ρίξουμε τότε μερικὲς κανονιὲς κι' ἂν πάρουμε ἀπάντησι...

— Ναί! σύμφωνοι, Φρίτς, εἶπε ἐνθουσιασμένη ἡ Τζέννυ ποὺ μαζὶ θἄθελε νὰ πάη κι' αὐτὴ στὸ νησάκι.

— Ἔχει δίκηο ὁ Φρίτς, εἶπε ὁ κ. Ζερμάτ. Τίποτε δὲν πρέπει νὰ παραλείψουμε. Ἀσφαλῶς ἂν βρίσκεται ἀκόμη ἐκεῖ τὸ πλοῖο καὶ θὰ μᾶς ἀκούση καὶ θὰ τὸ ἀκούσωμε.

Σὲ λίγα λεπτὰ ἑτοιμάστηκε τὸ καγιάκ. Τὴ στιγμὴ ὅμως ποὺ ὁ Φρίτς ἦταν ἕτοιμος νὰ μπῆ μέσα, τὸν ἐσυμβούλεψε ὁ κ. Ζερμάτ νὰ μείνη καλύτερα στὸ Φελσεγχάϊμ μὲ τὴν Τζέννυ, τὴ μητέρα καὶ τἀδέρφια του. Μονάχα ὁ Τζάκ θὰ τὸν συνώδευε. Μαζί του θἄπαιρνε καὶ μιὰ σημαία, γιὰ νὰ κάμη σινιάλο ἂν εἶχε καμμιὰ καλὴ εἴδησι ἢ ἂν ἔβλεπε κανένα κίνδυνο. Στὴν τελευταία αὐτὴ περίπτωσι θὰ κουνοῦσε τὴ σημαία τρεῖς φορὲς καὶ θὰ τὴν πετοῦσε στὴ θάλασσα.

Ὁ Φρίτς τότε θὰ ἔπρεπε νὰ ὁδηγήση ὁλόκληρη τὴν οἰκογένεια στὸ Φάλκενχορστ. Θὰ πήγαιναν τότε ἐκεῖ τὸ γρηγορώτερο ὁ κ. Ζερμάτ κι' ὁ Τζάκ καὶ ἐν ἀνάγκη θὰ κατέφευγαν ὅλοι στὸ Βαλντὲκ ἢ στὸ Τσουκὲρπστ ἢ ἀκόμη στὸ Ἐμπιρφουρτ.

Ἂν ὅμως κουνοῦσε δυὸ φορὲς μονάχα τὴ σημαία κι' ὕστερα τὴν ἔστηνε δίπλα στὸ πυροβολεῖο, αὐτὸ θὰ σήμαινε πὼς δὲν ὑπῆρχε κανένας κίνδυνος, κι' ὁ Φρίτς θὰ τοὺς περίμενε νὰ γυρίσουν στὸ Φαλσεγχάϊμ.

Φυσικὰ πὼς ἦταν εὔκολο νὰ δοῦν τὰ σινιάλα αὐτὰ ἀπὸ τὸ στόμιο τοῦ ρέμματος τῶν Τσακαλιῶν μὲ τὰ κιάλια.

Ὁ Τζάκ ἔσυρε τότε τὸ καγιὰκ κοντὰ στοὺς βράχους καὶ μπῆκε μέσα μαζὶ μὲ τὸν πατέρα του. Ἡ θάλασσα εἶχε πιὰ ἠρεμήσει ὁλότελα καὶ ἡ βαρκούλα ἔτρεχε γρήγορα πρὸς τὸ νησάκι.

Σὰν ἔφτασαν ἐκεῖ καὶ βγῆκαν ἔξω ἡ καρδιὰ τοῦ κ. Ζερμάτ χτυποῦσε πολὺ δυνατά. Δὲν φαντάζεστε πόσο ἀνυπόμονα ἀνέβαιναν κι' οἱ δυὸ στὸ βουναλάκι. Σταμάτησαν μπροστὰ στὸ ὑπόστεγο, κι' ἀπὸ κεῖ ἀφῆκαν τὸ βλέμμα τους νὰ τριγυρίση ὅλον τὸν πλατὺ ὁρίζοντα ποὺ ἁπλωνότανε ἀπὸ τὸ ἀνατολικὸ ἀκρωτήρι ὡς τὸ ἀκρωτήρι τῆς Ψεύτικης Ἐλπίδας. Ὅμως κανένα πανὶ δὲν φαινότανε στὴν ἐπιφάνεια τῆς θαλάσσης ποὺ ἦτανε στὰ ἀνοιχτὰ ἀκόμη τρικυμισμένη καὶ ἔρημη σὰν πάντα...

Ἦσαν ἕτοιμοι νὰ μποῦν στὸ πυροβολεῖο ὅταν ὁ κ. Ζερμάτ ἐρώτησε ἄλλη μιὰ φορὰ τὸν Τζάκ:

— Εἶστε ἀπολύτως βέβαιοι καὶ σὺ καὶ ὁ ἀδελφός σου πὼς ἀκούσατε...

— Ἐντελῶς βέβαιοι, εἶπε ὁ Τζάκ. Ἀκούστηκαν κανονιὲς ἀπὸ τὸ ἀνατολικὸ μέρος...

— Ὁ Θεὸς νὰ δώση... ἐμουρμούρισεν ὁ κ. Ζερμάτ.

Ὁ Φρίτς ὅταν ἔφυγαν τὴν ἄλλη φορὰ εἶχε ξαναγεμίσει τὰ κανόνια καὶ ἔτσι τώρα δὲν ἔμενε παρὰ νὰ τοὺς βάλουν φωτιά.

— Ἄκουσε, Τζάκ, εἶπε ὁ κ. Ζερμάτ, θὰ ρίξης τὶς δυὸ κανονιὲς μὲ διάλειμμα δυὸ λεπτῶν, ὕστερα θὰ ξαναγεμίσης τὸ πρῶτο κανόνι, καὶ θὰ ρίξης καὶ τὴν τρίτη.

— Καλά! σύμφωνοι πατέρα, εἶπε ὁ Τζάκ. Καὶ σύ...

— Ἐγὼ θὰ πάω στὴν ἄκρη τοῦ ἰσιώματος. Ἀπὸ κεῖ ἂν πέση καμμιὰ κανονιά, ἀπ' ἔξω ἀσφαλῶς θὰ τὴν ἀκούσω.

Οἱ ὅροι ἦσαν εὐνοϊκοὶ γιατὶ ἂν καὶ ἦταν ἀδύνατος ὁ ἀγέρας βοηθοῦσε πολὺ ἐπειδὴ φυσοῦσε ἀπὸ τὸ βορηᾶ. Ἂν ἔπεφταν κανονιὲς ἀπὸ τὴν ἀνατολὴ ἢ ἀπὸ τὴ δύσι καὶ ἡ ἀπόστασις δὲν ἦταν πιὸ μεγάλη ἀπὸ μιάμιση λεύγα, τότε ἀσφαλῶς θἀκουότανε εὔκολα. Βγῆκε τότε καὶ στάθηκε δίπλα στὸ ὑπόστεγο ὁ κ. Ζερμάτ.

Ὁ Τζάκ τότε, σύμφωνα μὲ τὶς ὁδηγίες τοῦ πατέρα του ἔριξε τὶς τρεῖς κανονιὲς καὶ ὕστερα βγῆκε κι' αὐτὸς καὶ τώρα ἔστεκαν κι' οἱ δυὸ ἔξω ἀκίνητοι καὶ προσεκτικοὶ γιὰ νὰ ἀκούσουν...

Καὶ νά! Ἀπὸ τἀνατολικὸ πάντα μέρος ἀκούστηκε στὸ νησάκι τοῦ Καρχαρία ἀρκετὰ καθαρὰ μιὰ κανονιά.

— Ἄκουσες, πατέρα; εἶπε ὁ Τζάκ. Ἐκεῖ εἶναι ἀκόμα τὸ πλοῖο.

— Στάσου νἀκούσωμε ἀκόμη....

Μὲ ἰσόχρονα διαλείμματα ἀκούστηκαν ἀκόμη ἄλλες ἔξη κανονιές.

Τὸ πλοῖο λοιπὸν ὄχι μονάχα τοὺς ἀπαντοῦσε, ἀλλὰ σὰν νὰ τοὺς ἔλεγε πὼς δὲν θὰ σταματοῦσαν ὡς ἐδῶ τὰ πράγματα...

(Συνέχεια στὸ ἑπόμενο)

ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΝΕΟΥΣ

Μάθετε νὰ εἶσθε παρατηρητικοὶ

Ὁ ἄνθρωπος δὲν μπορεῖ νὰ μεταδιβάζει στοὺς ἄλλους ἐκεῖνο ποὺ δὲν ἐδέχθη, δηλαδὴ δὲν ἔμαθε, ἢ δὲν παρετήρησε διὰ τῶν αἰσθήσεων ὁ ἴδιος.

Γι' αὐτὸ ὅσα περισσότερα ὁ ἄνθρωπος δ έ χ ε τ α ι, τόσον ἱκανώτερος γίνεται νὰ μ ε τ α δ ί δ η.

Ἀπὸ δῶ προέρχεται ἡ ἀνάγκη νὰ ὀξύνῃ κανεὶς κάθε μέρα τὴν παρατήρησί του.

Π α ρ α τ η ρ ῶ δὲν θὰ πῆ πὼς βλέπω τυχαίως, ἀλλὰ ὅτι τὸ κάνω αὐτὸ κρατῶντας κάποιον σκοπόν.

Ἐκεῖνος ποὺ ἔμαθε νὰ π α ρ α τ η ρ ῆ μπορεῖ νὰ ἐκθέτῃ καλύτερα τὰ πράγματα προφορικῶς καὶ γραπτῶς στὸ σχολεῖον.

Δὲν πρέπει νὰ ἀρκούμεθα μονάχα στὶς γνώσεις ποὺ σὰν ἠχὼ παίρνουμε ἀπὸ τὰ βιβλία. Ἔχομεν ἀνάγκην καὶ νὰ παρατηρήσουμε καὶ νὰ συνδυάσωμεν ἀπ' εὐθείας τὰ πράγματα.

Πόσα πράγματα, ἀλήθεια, δὲν ἔχει νὰ παρατηρῆ κανένας στὴ ζή! Ἀρκεῖ νὰ μὴν εἶναι νωθρός. Θεάματα σταθερά, καθὼς εἶναι αἱ ἀπόψεις τῶν βουνῶν καὶ τῶν μαγευτικῶν ἐξοχῶν, εἰκόνες σὲ πινακοθῆκες ἢ σὲ μουσεῖα, καὶ ἄλλα κινητά, καθὼς εἶναι ἡ θάλασσα, ἡ κίνησις τῶν νεφῶν, τὰ ζῶα ὅταν περιπατοῦν ἢ ὅταν παίζουν. Γενικὰ τὰ κινητὰ θεάματα μᾶς ἑλκύουν πιὸ πολὺ τὴν προσοχήν. Καὶ ὅμως στὰ σταθερὰ θεάματα ποὺ εἶναι ἁπλούστερα ἁρμόζει καλύτερα ν' ἀσκῶμεν τὴν παρατήρησίν μας.

Τὸ καλύτερον εἶναι νὰ παρατηρῆ κανεὶς ὅταν εἶναι μονάχος. Μπορεῖ ὅμως ὅταν συγκεντρώνει καλὰ τὴν προσοχήν του νὰ παρατηρῆ καὶ ὅταν βρίσκεται μέσα σὲ πλῆθος.

Πρέπει νὰ παρατηρῆτε ὄχι ἐπιπόλαια, ἀλλὰ μὲ ὀξὺ βλέμμα καὶ μὲ ἠρεμία. Ἂν σταθῆτε δέκα λεπτὰ στὸ παράθυρο σὲ διαφορετικὲς ὧρες τῆς ἡμέρας, ἂν πᾶτε στὸ σιδηροδρομικὸ σταθμό, ἂν κυττάξετε μιὰ παρέλαση στρατιωτικὴ κλπ. θὰ ἰδῆτε πόσο καλύτερα μπορεῖτε νὰ γράφετε καὶ νὰ μιλῆτε.

Ἔχω τὴν γνώμην πὼς ὁ κινηματογράφος, ἂν καὶ μᾶς ἀρέσει, μᾶς προξενεῖ ἕνα εἶδος κόπου καὶ συγχύσεως καὶ ἕνα σπασμωδικὸ συναίσθημα — αὐτὸ βέβαια γιὰ τὶς συνήθεις ταινίες, ρομάντζων, περιπετειῶν, ἐρευνῶν κλπ.

Τοὐναντίον οἱ ταινίες διδακτικὲς γιὰ τὰ μαθήματα ἰδίως τῆς ἱστορίας, τῆς γεωγραφίας, τῆς φυσικῆς, τῶν καλῶν τεχνῶν, τῶν μηχανικῶν προόδων κλπ. Πρέπει νὰ παρατηροῦμεν ὅ,τι ὑπάρχει γύρω μας, τὴ φύση, τὸ ὄντα, καθὼς ἐπίσης καὶ τοὺς ἑαυτούς μας καὶ τὶς πράξεις μας. Ἔτσι ἔχομεν τὴν ἐξωτερικὴ παρατήρηση καὶ τὴν αὐτοπαρατήρηση.

Ἡ ἐξωτερικὴ παρατήρηση γίνεται μὲ χίλιους τρόπους καὶ εἶναι χρήσιμη γιὰ ὅλες τὶς σπουδές.

Ὅλα τὰ πράγματα στὴ φύση πρέπει νὰ τὰ ἐξετάζουμε καὶ νὰ τὰ παρατηροῦμε, καὶ τὸ ἐλάχιστον ἔντομον καὶ τὸ μικρότερο ζῶον. Ἡ ἐξοχὴ μάλιστα εἶναι ὁ καλύτερος τρόπος γιὰ παρατήρησιν.

Ἄριστα ἐπίσης πεδία παρατηρήσεως εἶναι τὸ νὰ καλλιεργοῦμε οἱ ἴδιοι, ἔστω ὀλίγα φυτὰ ἢ ὀλίγα ἄνθη καὶ ἀκόμη νὰ κάμωμεν συλλογὰς οἱωνδήποτε ἀντικειμένων. Ὁ συλλέκτης ἀναγκάζεται φυσικὰ καὶ νὰ συγκρίνει καὶ αὐτὸ εἶναι ἡ πηγὴ τῆς γνώσεως.

Ὁ συλλέκτης γραμματοσήμων ἀναγκάζεται νὰ μαθαίνῃ γεωγραφίαν. Γιὰ τὰ κορίτσια μιὰ παλαιὰ ἐνδυμασία θὰ δώσῃ τὴν ὤθηση νὰ καταγίνουν μὲ τὴν μελέτη τῶν ποικίλων καὶ περιέργων συρμῶν τῆς ἀρχαιότητος καὶ μαζὺ νὰ μάθουν τὴν ἱστορίαν τῶν χρόνων ἐκείνων, πολὺ καλύτερα παρὰ ἀπὸ τὴν ἀνάγνωσιν τῶν βιβλίων.

Καὶ ἡ χρῆσις ἐπιστημονικῶν ἐργαλείων ὠφελεῖ πολὺ εἰς τὴν παρατήρησιν. Μὲ ἕνα μικροσκόπιο ἢ μὲ ἕνα ἰσχυρὸν φακὸν ἐξετάσατε μιὰ σταγόνα ὕδατος καὶ θὰ μυηθῆτε στὰ μυστήρια τῆς μικροβιολογίας.

Ἡ φωνὴ τῆς φύσεως μᾶς ὁμιλεῖ μὲ ἄπειρες φωνὲς καὶ πρέπει νὰ γίνωμεν ἱκανοὶ νὰ τὴν ἀκούωμεν. Ὅποιος θέλει νὰ προοδεύσῃ στὴ μουσικὴ πρέπει νὰ ξέρῃ νὰ διακρίνῃ τοὺς ἤχους τῶν πουλιῶν τοῦ δάσους. Ὅποιος θέλει νὰ ἐπιδοθῇ στὴν ζωγραφικὴ πρέπει νὰ παρατηρῆ καὶ νὰ διακρίνῃ τὶς φωτοσκιάσεις ἰδίως τὸ πρωΐ καὶ τὸ βράδυ.

Ὅλοι ἀνεξαιρέτως καὶ ὄχι μονάχα ὅσοι ἔχουν καλλιτεχνικὰς ροπάς, πρέπει νὰ ἀσκοῦν τὰς πέντε αἰσθήσεις. Νὰ βλέπουμε καὶ νὰ παρατηροῦμεν ὅσο μποροῦμε περισσότερες λεπτομέρειες καθὼς κυττάζουμε τὸν εὐρὺν ὁρίζοντα. Νὰ διακρίνουμε τοὺς ἤχους ἀπὸ τοὺς κρότους.

«Εἶναι ἱερὲς καὶ βαθειὲς οἱ ἐντυπώσεις τῶν φυσικῶν καλλονῶν», λέει ὁ Ρῶσκιν.

Νὰ ἔχωμεν σαφῆ ἀντίληψιν τῶν χρωμάτων.

Ὁπουδήποτε καὶ ἂν ζοῦμε καὶ στὸ μικρότερο χωριὸ καὶ στὴ μικρότερη καλύβη μποροῦμε κάθε μέρα καὶ κάθε στιγμὴ νὰ ἀνακαλύπτωμεν κάτι νέον.

Ἕνας σοφὸς παρατηρητὴς ὁ de Maistre ἔγραψε ἕνα βιβλίον ὁλόκληρον μὲ τὸν τίτλον «Τ α ξ ε ί δ ι ο ν γ ύ ρ ω σ τ ὸ δ ω μ ά τ ι ό μ ο υ» καὶ ἕνας ἄλλος ὁ E. Wagner, «Τ ὸ τ α ξ ε ί δ ι ο ν τ ῶ ν ἀ ν α κ α λ ύ ψ ε ώ ν μ ο υ σ τ ὸ σ π ί τ ι κ α ὶ σ τ ὴ ν α ὐ λ ή μ ο υ».

Καὶ ὅμως πόσα πράγματα κάθε μέρα περνοῦνε ἀπαρατήρητα γύρω μας γιατὶ φανταζόμεθα πὼς ἐπειδὴ τὰ συναντοῦμε διαρκῶς τὰ γνωρίζομεν. Ἄλλο ὅμως εἶναι νὰ γνωρίζωμεν ὅτι αὐτὴ εἶναι ἡ ἐκκλησία π.χ. τοῦ χωριοῦ καὶ ἄλλο — ὁλότελα ἄλλο — ἡ προσεκτικὴ ἐξέτασις καὶ ἡ παρατήρησίς της μὲ λεπτομέρειες.

Εἰς τὸ προσεχὲς θὰ συνεχίσωμεν τὸ σπουδαῖον αὐτὸ ζήτημα ποὺ τόσον ρόλον παίζει στὴν ἀνάπτυξη τοῦ ἀνθρωπίνου μυαλοῦ.

++++++++

Η ΑΡΧΗ ΤΟΥ ΣΧΟΛΙΚΟΥ ΕΤΟΥΣ

Ἐμπρός, ἀγαπητοί μου Νέοι καὶ Νέαι, καλὸ θάρρος!. Νὰ τὸ τέλος τῶν παύσεων, ἡ ἐπιστροφὴ στὸ σπίτι, ἡ ἐπανάληψις τῆς ἐργασίας.

Εἶναι ἡ ἐγκατάλειψις τῶν παιχνιδιῶν, τῆς ζωῆς στὸ ὕπαιθρο, τῶν περιπάτων, ποὺ μποροῦσαν νὰ βαστάξουν μιὰ ὁλόκληρη ἡμέρα.

Τὰ παιδιὰ καὶ τὰ κορίτσια ποὺ κατοικοῦν στὴν πόλι πρέπει νὰ ἀφήσουν τὴν ἐξοχή, τὶς γεμᾶτες ἀπὸ ἄμμο παραλίες, τὰ ἐπιβλητικὰ βουνά, ἀναλόγως τοῦ μέρους ὅπου εἶχαν ἐκλέξει τὴν ἐξοχή τους καὶ νὰ ξαναύρουν τὰ ἀραδιασμένα σπίτια τους, τοὺς δρόμους ποὺ δὲν ἔχουν εὐθυμία τῆς πόλεως ποὺ κατοικοῦν, τὶς πλατεῖες μὲ τὰ φτωχὰ δένδρα ποὺ φαίνουνται καχεκτικά. Αὐτὰ δὲν ἔχουν παύσεις. Ἔ! Ναί! Ἔτσι εἶναι. Ἀλλὰ καὶ πόσες ἱκανοποιήσεις σ' αὐτὲς τὶς ἐπιστροφές!

Τὴν ἀγαπᾷ κανεὶς αὐτὴν τὴν πόλι, ποὺ μὲ χαρὰ ἐγκαταλείπει τὸν Ἰούλιο. Ὅσα κι' ἂν λέμε, ξανάρχεται κανεὶς μὲ χαρὰ τὸ Σεπτέμβριο.

Καὶ ὑποθέτω, ἀγαπητά μου παιδιά, πὼς δὲν ἐπιστρέφετε μ' αὐτὸ τὸ ἀπαίσιο γρινιάρικο ὕφος ποὺ σᾶς πηγαίνει τόσο ἄσχημα.

Θὰ ἦταν ἀχάριστο νὰ εὐχαριστήσετε ἔτσι τὸν καλὸ Θεὸ γιὰ τὶς καλὲς παύσεις ποὺ περάσατε. Θὰ ξαναβρῆτε τὶς ἀγαπημένες σας μελέτες — δὲν εἶναι ἀλήθεια πὼς μπορῶ νὰ τὶς δώσω αὐτὸ τὸ ἐπίθετο;

Αὐτὲς τὶς μελέτες ποὺ θὰ σᾶς κάνουν ἕνα κορίτσι καὶ ἕνα ἀγόρι μορφωμένο, ποὺ θὰ σᾶς ἑτοιμάσουν γιὰ τὴ ζωὴ ποὺ θὰ περνᾶτε ὅταν θὰ μεγαλώσετε, εἴτε διαλέξετε ἕνα ὡραῖο στάδιο, εἴτε καμμιὰν ἄλλη κλίσι ἀκολουθήσετε καὶ σεῖς κορίτσια ἀπὸ τοῦ νὰ γίνετε μητέρες μὲ ἀποκλειστικὴ ἀπασχόλησι τὴν οἰκογένειά σας.

Καὶ γι' αὐτὴν ἀκόμη τὴν ἀπασχόλησι ἀπαραίτητο εἶναι νὰ εἶσθε μορφωμένες καὶ μάλιστα κατὰ τρόπο ἀκόμη πλατύτερο.

Θὰ ξαναβρῆτε φίλους καὶ συνταξιώτας. Πόσες ὄμορφες ἱστορίες θὰ ἔχετε νὰ διηγηθῆτε καὶ νὰ ἀκούσετε.

Μὴ λησμονεῖτε ὅτι πρέπει κανεὶς νὰ ξέρῃ νὰ ἀκούῃ... αὐτὸ δὲν σᾶς φαίνεται πάντοτε τόσο διασκεδαστικὸ ἀπὸ τὸ νὰ ἐπιβάλλετε νὰ σᾶς ἀκούουν.

Τέλος θὰ ξαναβρῆτε τὸ χαριτωμένο δωμάτιο, μέσα στὸ ὁποῖο σᾶς περιμένουν τὰ βιβλία σας.

Ἐμπρός, ἀγαπητὰ παιδιά, θάρρος καὶ ζ ή τ ω ἡ ἔ ν α ρ ξ ι τ ῶ ν μ α θ η μ ά τ ω ν. Ἡ «Νεολαία» θὰ σᾶς παρακολουθήσῃ ὅλο τὸ χρόνο καὶ θἆναι εὐχαριστημένη ἂν μπορεῖ νὰ σᾶς βοηθήσῃ στὴ μόρφωσι καὶ ψυχαγωγία σας.

Ο «ΠΟΙΗΤΗΣ» ΤΟΥ ΜΑΡΜΑΡΟΥ

Πὼς εἶδα τὸν Γιαννούλη Χαλεπᾶ στὴν Τῆνο τὸ 1931

Τὸ 1931 ὅταν εἶχα περάσει ἀπὸ τὴν Τῆνο, ὁ Χαλεπᾶς καθότανε ἐκεῖ στὸ ἐρημητήριό του τοῦ Πύργου. Ἡ εὐκαιρία παρουσιάστηκε γιὰ μένα λοιπὸν πολὺ κατάλληλη γιὰ νὰ τὸν ἐπισκεφθῶ, γιατὶ πολλὰ εἶχα ἀκούσει νὰ λένε γι' αὐτὸν στὴν Ἀθήνα. Ἦτανε ὅμως πολὺ δύσκολο νὰ ἱκανοποιηθῇ ἡ περιέργειά μου αὐτή, γιατὶ στὸ θαυματουργικὸ νησὶ τῆς Παναγίας μὲ τὰ ἄγρια βουνά του καὶ τὰ δύσκολα μονοπάτια του, μονάχα μὲ πρωτόγονα μέσα μποροῦσε τότε κανεὶς νὰ ταξειδεύσῃ.

Πέρασα μὲ κόπο πολλοὺς λόφους πεζοπορῶντας σὰν νάμουνα προσκυνητής, καὶ σὰν ἔπεφτα στὴν κορυφὴ ἑνὸς λόφου παρουσιάσθηκε ξαφνικὰ στὰ μάτια μου τὸ χωριὸ τοῦ Πύργου μὲ τὰ ὁλόλευκα καὶ γελαστὰ σπίτια τοῦ κυκλαδικοῦ ρυθμοῦ, σὲ λίγη ἀπόσταση ἀπὸ τὴ θάλασσα.

Στὸ χωριὸ ἐκεῖνο τῶν μαρμάρων, ποὺ βγῆκαν οἱ πρῶτοι γλύπτες τῆς Ἑλλάδος, ὁ γέρο τεχνίτης, ποὺ στὰ νειάτα του στάθηκε περίφημος καὶ δοξασμένος, ζοῦσε ὁλομόναχος τώρα, χρόνια πολλά, ξεχασμένος κυριολεκτικὰ ἀπὸ ὅλους τοὺς συναδέλφους του, σὲ ἕνα ἑτοιμόρροπο ἐρημόσπιτο ὅπου ἐργαζότανε ἀκατάπαυστα φτιάνοντας προπλάσματα μὲ τὴ χοντρὴ κόκκινη λάσπη τοῦ δρόμου.

Μιὰ μέρα ὅμως, τὸ 1925, ἔτυχε νὰ περάσῃ ἀπὸ ἐκεῖ ὁ μακαρίτης γλύπτης Θωμᾶς Θωμόπουλος, ὁ ὁποῖος θαύμασε τὰ μικρὰ ἐκεῖνα ἔργα τοῦ Χαλεπᾶ, τὰ μετακόμισε στὴν Ἀθήνα καὶ τὰ ἐξέθεσε σὲ μιὰ αἴθουσα τῆς Ἀκαδημίας. Ἀμέσως ὅλοι οἱ κριτικοὶ ἀνεγνώρισαν τὸ μεγάλο ταλέντο τοῦ Χαλεπᾶ. Ἀνεγνώρισαν μίαν ἰδιοφυΐα ποὺ φάνηκε λὲς σὰν ἕνα ἀστέρι φωτεινό, ποὺ ξεπηδάει ἀπὸ τὴ μαύρη νύχτα.

* * *

Οἱ μεγάλοι καλλιτέχνες εἶναι κατὰ βάθος μεγάλοι ἄνδρες. Αὐτὸ τὸ διαισθάνεται κανεὶς ὅταν θὰ βρεθῇ ἀντίκρυ τους, μολονότι θὰ τοῦ φανοῦν παράξενοι καὶ ἰδιότροποι.

Αὐτὴ τὴν ἐντύπωση ἀκριβῶς μοῦ ἔκανε ὁ Χαλεπᾶς. Ἦτανε ἕνας γεροντάκος ἀδύνατος μὲ μικρὰ γένεια, σὰν ἀγριάνθρωπος, ἀλλὰ τὰ μάτια του ἦτανε πολὺ ἥμερα. Ἂν καὶ εἶχε ἀποτόμους τρόπους καὶ ἀδιαφοροῦσε γιὰ τὰ γύρω του πράγματα, κατὰ βάθος ἦτανε πάρα πολὺ φιλόξενος καὶ εὐγενὴς καὶ ἡ φυσιογνωμία του πρόδιδε μιὰ διανοητικὴ διαύγεια καὶ μιὰ βαθειὰ εὐαισθησία.

Ἔπειτα, τὰ πήλινα ἀγαλματάκια του ποὺ ἔφτιανε ὅλα μαζί, ἦτανε πολὺ πρωτότυπα καὶ περίεργα νὰ τὰ βλέπῃ κανείς. Δὲν μοιάζανε διόλου μὲ τὰ συνηθισμένα ἐκεῖνα προπλάσματα ποὺ φτιάνουν οἱ γλύπτες μας καὶ τὰ στηρίζουν σὲ σιδερένιους σκελετούς. Ἦτανε προπλάσματα μὲ χονδρὴ λάσπη, ἀλλὰ παρουσιάζανε περισσότερες λεπτομέρειες ἀπὸ τὰ ἄλλα, περισσότερη ἀκρίβεια ἀναλογιῶν καὶ ἀνατομίας, φανερώνανε, τέλος, ὅτι δὲν μπορούσανε παρὰ νάχουνε βγῆ ἀπὸ χέρι Μεγάλου Δασκάλου.

* * *

Ὁ Χαλεπᾶς γεννήθηκε τὸ 1854 στὸ Πύργο τῆς Τήνου. Δεκαέξη χρονῶν μπῆκε στὸ Πολυτεχνεῖο καὶ δὲν ἄργησε νὰ ἐκδηλώσῃ ἐκεῖ τὰ σπάνιά του χαρίσματα. Στάλθηκε ἔπειτα νὰ σπουδάσῃ στὸ Μόναχο τῆς Βαυαρίας, ποὺ ἦτανε τότε τὸ παγκόσμιο κέντρο τῆς τέχνης. Ἐκεῖ πῆρε τὸ πρῶτο βραβεῖο γιὰ ἕνα του ὑπέροχο ἄγαλμα ποὺ εἶχε φτιάξει, ποὺ παριστάνει μιὰ «Πεντάμορφη». Ἐπίσης βραβεύθηκε στὸ Παρίσι μὲ ἕνα «Σάτυρο» ποὺ ἐξέθεσε ἐκεῖ σὲ κάποιο διαγωνισμὸ καὶ ὁ ὁποῖος βρίσκεται σήμερα στὴν ἔπαυλη Κανελλοπούλου. Στὴν Εὐαγγελίστρια τῆς Τήνου ὑπάρχει ἐπίσης ἕνα ἄγαλμα τοῦ Χαλεπᾶ φτιαγμένο κατὰ τὴν νεανική του περίοδο. «Η «Κοιμωμένη», ποὺ βρίσκεται δεξιὰ στὴν εἴσοδο τοῦ Α΄ Νεκροταφείου στὴν Ἀθήνα, εἶναι ὅμως τὸ ὡραιότερο ἔργο τῆς περιόδου αὐτῆς.

Ὅλα αὐτὰ εἶναι δημιουργήματα τοῦ Χαλεπᾶ, φτιαγμένα πρὶν ἀπὸ τὰ τριάντα του χρόνια. Μετὰ παρεφρόνησε καὶ κλείσθηκε στὸ Φρενοκομεῖο τῆς Κερκύρας. Περνοῦσε ἐκεῖ ἄδικα τὰ χρόνια του, γερνοῦσε μέρα μὲ τὴ μέρα καὶ ὁ κόσμος νόμιζε πὼς ὁ γλύπτης τῆς «Κοιμωμένης» εἶχε πιὰ πεθάνει. Καὶ ὅμως τὸ ληθαργημένο πνεῦμα του μιὰ μέρα ξύπνησε, στὴν ἡλικία τῶν 63 χρονῶν. Ξύπνησε σὰν ἀπὸ ἕνα ὄνειρο καὶ ξαναγύρισε τότε στὰ πατρικὰ βουνά, στὰ μαρμαρόβουνα τῆς Τήνου καὶ ἐκεῖ φωτίσθηκε πάλι νὰ ξαναγίνῃ γλύπτης, καὶ ξαναγεννήθηκε παιδί, καὶ ἔβγαλε ἕνα νέο ρυθμὸ ἀπὸ τὸν παληό.

* * *

Θὰ ρωτήσετε τώρα τί σημασία ἔχουν γιὰ τὴν νεοελληνικὴ τέχνη τὰ ἔργα τοῦ Χαλεπᾶ; Ἐν πρώτοις, πρέπει νὰ σᾶς ἐξηγήσω ὅτι τὰ ἔργα τῆς γεροντικῆς περιόδου του εἶναι μᾶλλον προπλάσματα τῆς μαλακῆς ὕλης. Ἡ γλυπτικὴ τέχνη μονάχα δουλεμένη στὴ σκληρὴ ὕλη τῆς πέτρας, τοῦ ξύλου καὶ τοῦ μαρμάρου, ἀποκτᾷ τὴν μεγαλοπρέπειά της.

Τὸ πήλινο πρόπλασμα εἶναι ἡ πρώτη ἐξέλιξις τῆς γλυπτικῆς. Τὰ προπλάσματα τοῦ Χαλεπᾶ βγαίνουν ἀπὸ μιὰ ἔμφυτη ψυχικὴ ἐκδήλωση καὶ εἶναι περίεργο ὅτι ὅλες οἱ μορφές του γεννιοῦνται μαζὶ μὲ τὸ θέμα. Στὰ μεγάλα ἔργα τέχνης τὰ δύο αὐτὰ πράγματα βγαίνουν μαζί. Γιὰ τοῦτο βλέπουμε ὅτι ἡ λατρεία τοῦ Χαλεπᾶ γιὰ τὴν τέχνη, ἡ ἀγάπη του γιὰ νὰ δημιουργήσῃ πάντοτε νέες μορφὲς γεννάει μαζὶ καὶ τὴν ἀγάπη γιὰ τὴν πατρίδα του καὶ γιὰ τὴ μεγάλη της παράδοση.

Αὐτὰ ποὺ μᾶς ἱστορίζουν τὰ προπλάσματά του εἴτε εἶναι ἐπεισόδια τῆς Μυθολογίας, εἴτε τῆς Γιγαντομαχίας τοῦ Εἰκοσιένα, εἴτε τῆς Ἁγιογραφίας, ὅλα ἔχουν πάντα τὸν ἴδιο σκοπό, νὰ ἀποδώσουν μιὰ ἀλήθεια, ἕνα θέμα. Ὅλες οἱ φυσιογνωμίες τῶν προπλασμάτων ἔχουν ἕνα ὕφος εὐσπλαγχνικὸ καὶ στάση ἤρεμη καὶ γαλήνια, λὲς σὰν νὰ καθρεφτίζουν τὸν κρυφὸ πόθο τῆς πολυτάραχης ψυχῆς τοῦ μεγάλου γλύπτου, ποὺ ἔφυγε πρὸ ἡμερῶν ἀπὸ τὸν κόσμο μας, ἐνῷ συνάμα ἱκανοποιοῦν τὸν πόθο τοῦ λαοῦ του.

ΤΖ. Κ.

† ΑΛΕΞ. ΠΑΠΑΔΙΑΜΑΝΤΗ

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

Ἡ «ΝΕΟΛΑΙΑ» ἀρχίζει ἀπὸ σήμερον τὴν δημοσίευσιν διηγημάτων τῶν κορυφαίων διηγηματογράφων μας, τὰ ὁποῖα συνιστῶμεν εἰς ὅλους τοὺς Νέους μας καὶ ἰδιαιτέρως εἰς τοὺς ἀσχολουμένους ἐρασιτεχνικῶς μὲ τὸ διήγημα.

Οἱ Νέοι ἀναγνῶσται θὰ παρατηρήσουν ὅτι ἡ γλῶσσα τῶν παλαιοτέρων λογογράφων μας δὲν εἶναι ἐκείνη τὴν ὁποίαν χρησιμοποιεῖ ἡ νεωτέρα διηγηματογραφία. Καὶ σήμερον ὅμως τὰ διηγήματα ταῦτα διαβάζονται εὐχαρίστως διότι, ἀνεξαρτήτως τῆς πλοκῆς των, παρουσιάζουν χάριν καὶ ἁπλότητα ὕφους καὶ θὰ παραμείνουν πάντοτε ὑποδείγματα τοῦ λογοτεχνικοῦ τούτου εἴδους.

Εἶχεν ἀπολύσει ἡ λειτουργία μετὰ τὴν παννυχίδα εἰς τὸ παρεκκλῆσι τοῦ Ἁγίου Ἐλισσαίου καὶ τὴν ὥραν τοῦ ἀντιδώρου, ἡ γυνὴ τοῦ Μπούκη, τοῦ φίλου μου, ἀκολουθουμένη ἀπὸ τὴν μικρὰν κόρην της, τὴν Ἀγγελικούλα, μὲ ἐπλησίασεν εἰς τὸ στασίδι διὰ νὰ μοῦ ὑπομνήση, ὡς συνήθως, ὅτι ἔπρεπε νὰ ὑπάγω εἰς τὸ γεῦμα. Τότε ἡ μικρά της παιδίσκη (ἦτο ὡς ἐννέα ἐτῶν ροδίνη καὶ καστανὴ) μ' ἐχαιρέτισε καὶ μοῦ λέγει:

— Ἐσύ, μπάρμπ' Ἀλέξανδρε, ψαίλνεις τὰ τραγούδια τοῦ Θεοῦ.

Τραγούδια τοῦ Θεοῦ! Ἔκτοτε ἡ μικρὰ μὲ ἤκουε νὰ ψάλλω συνεχῶς τὰ «τραγούδια τοῦ Θεοῦ» εἰς τὸν πενιχρὸν ναΐσκον, ὅπου ἐσύχναζε τακτικὰ μὲ τὴν μητέρα της...

Κι' ἡ μικρὰ κόρη τὰ ᾐσθάνετο καὶ τὰ ἐπόθει καὶ τὰ ἐχαρακτήριζε μὲ ἀγγελικὸν αἴσθημα ὡς τραγούδια τοῦ Θεοῦ.

Ἔκτοτε ἀπουσίασα ἀπὸ τὰς Ἀθήνας. Εἶχα ἐνθυμηθῆ τοὺς πτωχοὺς οἰκείους, μένοντας εἰς τὴν μικρὰν πατρίδα μου, μακρὰν τῆς ὁποίας εἶχα ζήσει ἐκ μικρῶν διαλειμμάτων ὑπὲρ τὸ ἥμισυ τῆς ζωῆς μου. Ὅταν τέλος μὲ εἶχον βαρυνθῆ ἐκεῖ, ἐτόλμησα μετὰ τρία ἔτη νὰ ἐπανέλθω εἰς τὴν πρωτεύουσαν μὲ τὴν ἀμυδρὰν ἐλπίδα ὅτι δὲν θὰ ἐγινόμην καὶ πάλιν βαρετὸς εἰς τοὺς φίλους μου.

Ἀφοῦ ἐκρύβην ἐπὶ ἑβδομάδα εἰς κοινόν τινα ξενῶνα, ἐπῆγα λάθρα μίαν πρωῒαν νὰ ἀνταμώσω τὸν φίλον μου Νικόλαον τὸν Μπούκην. Φεῦ! τί ἔμαθα; Ἡ μικρὰ Κούλα, ἥτις ἦγε τώρα τὸ ἑνδέκατον ἔτος τῆς ἡλικίας της, ἦτο ἄρρωστη βαρειά. Εἶχε δέκα ἡμέρας εἰς τὸ κρεββάτι κι' ὁ ἰατρὸς εἶπε ὅτι ἦτο κακὸς πυρετός, ἴσως τυφοειδοῦς φύσεως.

Ἐπῆγα κατ' εὐθεῖαν, ὅπως μὲ προέτρεψεν ὁ Νικόλας, διὰ νὰ βοηθήσω μὲ λόγια καὶ ἐνθαρρύνω τὴν μητέρα. Ἡ πτωχή, ἥτις τὴν ἠγάπα, μοῦ ἔδειξε τὴν κλίνην καὶ ἡ μικρὰ Κούλα ἦτο ἰσχνή, κάτωχρος, πυρέσσουσα καὶ ἔκειτο σχεδὸν ἀναίσθητος ἐπὶ τῆς κλίνης.

Εἶπα εἰς τὴν μητέρα τὰ συνήθη λόγια τῆς παρηγορίας καὶ τῆς ἐνθαρρύνσεως. Ἔμεινα δύο ὥρας ἐκεῖ.

Εἶτα ἐπανῆλθον πάλιν τὸ δειλινὸν καὶ τὴν νύκτα καὶ τὴν ἄλλην πρωῒαν. Ἡ Κούλα ἔβαινε χειρότερα. Εἶτα τὴν τρίτην ἡμέραν ἐφάνη νὰ εἶχε βελτιωθῆ κάπως ἡ ὑγεία της καὶ ᾐσθάνετο. Ἡ μητέρα της μοῦ εἶπε νὰ πλησιάσω καὶ νὰ τῆς ὁμιλήσω.

— Περαστικά, Κούλα! Δὲν ἔχεις τίποτε, κορίτσι μου!

— Ἄ! Μπάρμπ' Ἀλέξανδρε, ἐψέλλισεν ἀσθενῶς. Πότε θὰ μοῦ πῆς πάλι τὰ θεῖα... τραγούδια;

— Ὁπότε θέλεις, Κούλα μου. Ἅμα γίνη ἀγρυπνία εἰς τὸν Ἅγιον Ἐλισσαῖον, νὰ ἔλθης νὰ σοῦ τὰ πῶ.

— Νὰ μοῦ τὰ πῆς. Μὰ θὰ τ' ἀκούσω;

— Ἅμα προσέχεις θὰ τ' ἀκούσης....

— Ὤχ!

Ἐστέναξεν, ἔκλεισε τὰ ὄμματα καὶ δὲν μοῦ ὡμίλησε πλέον. Ἐφαίνετο ὅτι εἶχε πολὺ κουρασθῆ (ἔφερεν ἀσθενῶς τὴν ἰσχνὴν χεῖρα, πρὸς τὸ οὖς, ἐνῷ ἐστέναξε). Τῆς ἔφεραν χρῖσμα, ἔλαιον ἀπὸ τὴν κανδήλαν. Αὐτὴ ἀνέλαβε πρὸς στιγμὴν τὰς αἰσθήσεις της, κι' ἐψιθύρισε:

— Μοσχοβολᾷ ἡ ψυχή μου. Λάδι, γαλήνη, ἠρεμία. Θὰ ταξιδέψω καλά.

Μετὰ τρεῖς ἡμέρας τὴν προεπέμπομεν εἰς τὸν τάφον. Οἱ ἐπαγγελματικοὶ ἱερεῖς κι' οἱ ψάλται ἔψαλλον τὰ κατὰ συνθήκην ἀπὸ τὴν «Ἄμωμον ὁδὸν» ἕως τὸν «Τελευταῖον ἀσπασμόν». Μόνον ὁ Παπᾶ - Νικόλας, ἀπὸ τὸν Ἅϊ Γιάννη τοῦ Ἀγροῦ, ὁ Ναξιώτης, ἐφαίνετο ὅτι ἔπιανε χωριστὴν ἀκολουθίαν, ἐμουρμούριζε μέσα του καὶ τὰ ὄμματά του ἐφαίνοντο δακρυσμένα.

— Τί μουρμουρίζεις, παπᾶ; τοῦ εἶπα ἀπὸ τὰ ὄπισθεν τοῦ στασιδίου, ὅπου εἶχεν ἀκουμπήσει.

— Λέγω τὴν ἀκολουθίαν τῶν νηπίων μέσα μου, εἶπε ὁ παπᾶ - Νοκόλας. Εἰς αὐτὸ τὸ ἄκακον ἁρμόζει ἡ κηδεία τῶν νηπίων.

Τῷ ὄντι κι' ἐγὼ μὲ ὅλον τὸν πόνον καὶ τὰ δάκρυά μου, εἶχα ἀναλογισθῆ ἐκείνην τὴν στιγμὴν τὴν ἀκολουθίαν τῶν νηπίων καὶ ἀκουσίως ἔλεγα μέσα μου τὰ «τραγούδια τοῦ Θεοῦ», τὰ ὁποῖα πρὸ τριῶν ἡμερῶν εἶχε προφητεύσει ὅτι δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ τ' ἀκούση. Ἀλλὰ τὰ ἤκουε τάχα ἡ ἁγνὴ ψυχή, ἂν ὁ ἄγγελός της τῆς ἐπέτρεπε ν' ἀκούση ἐκεῖ γύρω;

ΑΠΛΕΣ ΜΑ ΠΟΛΥΤΙΜΕΣ ΓΝΩΣΕΙΣ

ΠΡΟΧΕΙΡΑ ΚΗΡΟΠΗΓΙΑ

Πολὺ πρακτικὸν κηροπήγιον γίνεται μὲ τὸ ἄνω μισὸ ἑνὸς μπουκαλιοῦ ποὺ τὸ τοποθετοῦμε ἀνεστραμμένο στὸ χῶμα καὶ μέσα τοποθετοῦμε τὸ κερί, ποὺ προφυλάσσεται ἔτσι ἀπὸ τὸν ἄνεμο. Γιὰ νὰ κόψωμε συμμετρικὰ τὸ κάτω μέρος τοῦ μπουκαλιοῦ βάζουμε δυὸ δάκτυλα περίπου νερὸ μέσα καὶ ὕστερα τὸ τοποθετοῦμε ἐπάνω σὲ ἀναμμένα κάρβουνα. Κόβετε τότε τὸ γυαλὶ ἴσια ὡς ἐκεῖ ποὺ φτάνει τὸ νερό.

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΜΙΑΣ ΔΡΑΧΜΗΣ

Θὰ ποῦμε τὴν ἱστορία μιᾶς Δραχμῆς: Μόλις γεννήθηκε στὸ νομισματοκοπεῖο, κάτασπρη καὶ γυαλιστή, ἐπήδηξε καὶ φώναξε: «Ζήτω, παιδιά! Τώρα πηγαίνω νὰ ἰδῶ τὸν κόσμο!» Καὶ ἄρχισε τὰ ταξείδια της.

Τὸ παιδάκι τὴν ἔπαιζε στὰ τρυφερὰ καὶ ζεστὰ χεράκια του· ὁ φιλάργυρος τὴν ἔσφιγγε στὴν κρύα του φοῦκτα, οἱ γέροντες τὴν ἐστριφογύριζαν στὰ δάκτυλά των, πρὶν τὴν ἀποχωρισθοῦν, καὶ οἱ νέοι τὴν ἄφιναν ἀπρόσεκτοι νὰ γλυστρᾷ καὶ νὰ τοὺς φεύγῃ.

Ἕνα ὁλόκληρο χρόνο ἔμεινε ἡ δραχμὴ στὸν τόπο της, ἐκεῖ ποὺ γεννήθηκε. Ἔπειτα ξεκίνησε νὰ ἰδῇ καὶ τὰ ἔξω μέρη. Ἕνας πατριώτης της, ποὺ ἔφευγε, τὴν πῆρε κατὰ λάθος στὸ πουγγί του. Καὶ ὅταν τὴν εἶδε ἀνακατωμένη μὲ τὰ ἄλλα ξένα νομίσματα, ποὺ εἶχε πάρει, εἶπε:

— Νὰ καὶ μιὰ δική μας δραχμή! Ἂς ταξιδέψῃ κι' αὐτὴ μαζί μου, ἡ καϋμένη!

Τὴν ἔρριξε πάλι στὸ πουγγί του καὶ ἡ δραχμὴ ἐτινάχθη καὶ ἐβρόντησε ἀπὸ τὴ χαρά της. Καὶ ἔμεινε ἐκεῖ μὲ τοὺς ξένους συντρόφους της, οἱ ὁποῖοι ἐπήγαιναν καὶ ἔρχονταν, ἀλλάζοντας πουγγὶ κάθε μέρα. Ἀλλὰ ἡ δραχμὴ ἔμεινε πάντοτε κρυμμένη ἐκεῖ μέσα.

Ἀρκετὸν καιρὸ ἡ δραχμὴ ἐταξίδευε, χωρὶς ὅμως νὰ καλογνωρίζῃ ποὺ βρισκότανε, ἂν καὶ τῆς ἔλεγαν τὰ ἄλλα νομίσματα πότε ὅτι ἦσαν γαλλικὰ καὶ ἄλλοτε ἰταλικά. Κάποτε τῆς ἔλεγαν ὅτι βρίσκονται στὴ δεῖνα πόλι. ἄλλοτε πάλι ὅτι ἔφθασαν εἰς τὴν τάδε ἐπικράτειαν. Ἀλλ' ἡ δραχμὴ δὲν ἐκαταλάβαινε καθαρὰ τί τρέχει, διότι δὲν ἔβλεπε καὶ τίποτε.

Μιὰ μέρα τὸ πουγγὶ ἔτυχε ν' ἀνοίξῃ καὶ ἡ δραχμὴ ἐγλύστρησε ἀμέσως πρὸς τὸ ἄνοιγμα καὶ ἔσκυψε νὰ ἰδῇ ἔξω. Αὐτὸ ἦτο βέβαια κακοήθεια. Ἀλλὰ εἶχε περιέργεια καὶ τὴν ἔπαθε, καθὼς συχνὰ τὴν παθαίνουν οἱ περίεργοι. Ἐνῷ ἔσκυπτε, ἔπεσεν, ἀπὸ τὸ πουγγὶ στὴν τσέπη. Τὴν νύκτα ὁ κύριός της ἔβαλε τὰ φορέματά του ἔξω ἀπὸ τὸ δωμάτιο γιὰ νὰ τὰ καθαρίσῃ ὁ ὑπηρέτης καὶ ἡ δραχμὴ ἔπεσε ντροπιασμένη στὸ πάτωμα, χωρὶς κανεὶς νὰ τὴν ἀκούσῃ ἢ νὰ τὴν δῇ.

Τὴν αὐγὴ ὁ ταξιδιώτης ἔβαλε τὰ φορέματά του καὶ ἀνεχώρησε γι' ἄλλα μέρη κι' ἡ δραχμὴ ἔμεινε στὸ πάτωμα. Ἐπὶ τέλους τὴν ηὗρεν ἕνας ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος τὴν ἔστειλε μαζὶ μὲ ἄλλα τρία νομίσματα νὰ πάρῃ τὸν ἀέρα της.

— Τί εὐχάριστο πρᾶγμα, ἔλεγε ἡ δραχμή, νὰ βλέπῃ κανεὶς τὸν κόσμο καὶ νὰ παρατηρῇ νέα πράγματα καὶ νέα πρόσωπα!

Ἀλλὰ ἀπὸ τότε ἄρχισαν τὰ παθήματά της. Καὶ νὰ πῶς διηγεῖται ἡ ἴδια τὴν ἱστορία της:

— «Δὲν εἶναι καλὸ τὸ νόμισμα τοῦτο, δὲν τὸ θέλω». Οἱ λέξεις αὐτὲς μ' ἔσφαζαν, ἔλεγε ἡ δραχμή. Ἤξερα ὅτι ἤμουν δραχμὴ γνησία καὶ ὅτι ἔκανα καλὸν ἦχον ὅταν μ' ἐβροντοῦσαν· ἀσφαλῶς ὅσοι δὲν μὲ ἤθελαν, δὲν ἤξεραν τί τους γίνεται ἢ θὰ μιλοῦσαν γι' ἄλλο νόμισμα. Καὶ ὅμως γιὰ μένα τὸ ἔλεγαν: «Δὲν τὴν θέλω, δὲν εἶναι καλή».

» Κάποιος μ' ἐπῆρε κατὰ λάθος καὶ εἶπε: «Θὰ τὴν περάσω στὸ σκοτεινά!» Καὶ μὲ ἐπέρασε τὴ νύκτα σὲ ἄλλον, ὁ ὁποῖος τὴν ἡμέρα μ' ἔβριζε: «Δὲν εἶναι καλή, ἔλεγε. Νὰ τὴν ξεφορτωθῶ μιὰν ὥρα ἀρχήτερα».

Ἦταν γενικὴ ἡ κατακραυγὴ ἐναντίον μου καὶ ἔτρεμα στὰ δάκτυλα ποὺ μὲ κρατοῦσαν, ὅταν ἐπρόκειτο νὰ περάσω γιὰ νόμισμα τοῦ τόπου, ὅπου βρισκόμουνα. Τί δυστυχία! ἔλεγα. Τί μοῦ χρησιμεύει ἡ ἀξία μου, ὁ τίτλος μου, ἀφοῦ δὲν ἔχουν πέρασι; Εἰς τὰ μάτια τοῦ κόσμου δὲν ἔχει κανένας παρὰ ὅσην ἀξίαν ὁ κόσμος τοῦ δίδει. Ἂν ἐγὼ ἡ ἀθῶα αἰσθάνομαι καὶ ὑποφέρω τόσα μαρτύρια μόνο καὶ μόνο γιατὶ δὲ μὲ θέλουν γιὰ καλή, τί θὰ ὑποφέρῃ ὅποιος ἔχει τὴ συνείδησι βαρειὰ καὶ εἶναι πραγματικὰ κακός;

»Ὅταν μὲ ἔβγαζαν ἔξω, μοῦ ἔφερε φρίκη ἡ ἰδέα ὅτι θὰ μὲ κυττάζουν, γιατὶ ἤξερα ὅτι ἔμελλαν νὰ μὲ ἀπορρίψουν σὰν νἄμουν κακοῦργος ἢ ἀπατεῶνας.

Μιὰ φορὰ μὲ ἔδωκαν σὲ μιὰ φτωχὴ γρηὰ γιὰ ἡμερομίσθιον. Ἀλλὰ αὐτὴ δὲν μποροῦσε ἔπειτα νὰ μὲ ξεφορτωθῇ, γιατὶ κανεὶς δὲν μὲ ἤθελε καὶ ἡ γρηὰ μὲ ἐσιχαίνετο. «Κάποιον πρέπει νὰ γελάσω», ἔλεγε. «Θὰ τὴν δώσω στὸν ψωμᾶ, αὐτὸς ἔχει χρήματα καὶ δὲν θὰ τοῦ εἶναι μεγάλη ζημία. Ἔλα ὅμως ὁποῦ δὲν εἶναι σωστό, οὔτε δίκαιον!»

Κ' ἐγὼ ἀναστέναζα. Θὰ βαρύνω, ἔλεγα, τὴν συνείδησιν αὐτῆς τῆς γυναῖκας. Μὰ μήπως ἐχάλασα πραγματικῶς τώρα στὰ γεράματά μου;

Ἡ γρηὰ μὲ πῆγε στὸν ψωμᾶ· μὰ ὁ ψωμᾶς δὲν ἦτο ἀπὸ ἐκείνους ποὺ γελοιῶνται εὔκολα. Μὲ ἐπέταξε καὶ δὲν ἔδωκε ψωμὶ στὴ γρηὰ καὶ ἐγὼ ἐχολόσκανα, διότι γινόμουν αἰτία νὰ δυστυχοῦν ἄλλοι, ἐνῷ στὴ νεότητά μου ἤμουν τόσον περήφανη γιὰ τὴν ἀξίαν μου.

Ἡ γρηὰ μὲ πῆρε πάλι, μὲ κύτταξε μὲ καλωσύνην καὶ εἶπε: «Ὄχι, δὲν θὰ γελάσω κανένα ἐξ αἰτίας σου. Θὰ σὲ τρυπήσω γιὰ νὰ φαίνεσαι ὅτι εἶσαι ψεύτικη. Καὶ ὅμως, ποιὸς ξέρει; Ἴσως νἆναι τυχερὸ νόμισμα. Θὰ τὸ τρυπήσω καὶ θὰ τοῦ περάσω ἕνα σχοινάκι, καὶ θὰ τὸ κρεμάσω στὸ λαιμὸ τοῦ παιδιοῦ τῆς γειτόνισσάς μου, γιὰ νὰ τοῦ φέρει τύχη!»

Καὶ μὲ τρύπησε πραγματικῶς. Πῶς πονεῖ τὸ τρύπημα! Μὰ ὅταν εἶναι γιὰ καλὸ σκοπό, ὑποφέρει κανεὶς πολλὰ πράγματα.

»Μοῦ πέρασε ἕνα σχοινάκι στὴν τρύπα μου καὶ μὲ κρέμασε στὸ λαιμὸ τοῦ μικροῦ γυιοῦ τῆς γειτόνισσας, σὰν νἄμουνα στολίδι καὶ ὄχι νόμισμα. Τὸ παιδάκι χαμογέλασε καὶ μὲ φίλησε καὶ τὴ νύχτα κοιμήθηκα πάνω στὸ ζεστὸ λαιμό του.

»Τὴν αὐγὴ ἡ μάννα τοῦ παιδιοῦ μὲ πῆρε στὰ δάκτυλά της καὶ μὲ ἐξήταζε. Ἀμέσως κατάλαβα ὅτι εἶχε κακοὺς σκοπούς. Καὶ πραγματικά, ἐπῆρε τὸ ψαλίδι, ἔκοψε τὸ σχοινάκι καὶ μὲ πῆρε νὰ μὲ περάσῃ σ' ἄλλα χέρια.

»Γιὰ ἕνα χρόνο καὶ μιὰ μέρα γύριζα ἡ ἔρημη ἀπὸ χέρι σὲ χέρι καὶ ἀπὸ ἐργαστῆρι σὲ ἐργαστῆρι, παντοῦ ὑβρισμένη, παντοῦ ντροπιασμένη. Κανένας δὲν μὲ ἤθελε. Κατήντησα νὰ πιστεύω καὶ ἐγὼ ἡ ἴδια πὼς δὲν ἀξίζω τίποτε.

»Ἐπὶ τέλους μιὰ μέρα ἦλθε ἕνας ταξιδιώτης, ἕνας ξένος, ποὺ εἶχε τὴν εὐγένεια νὰ μὲ δεχθῇ σὰν νἄμουν ἀληθινὸ τοῦ τόπου νόμισμα. Ὅταν ὅμως θέλησε καὶ αὐτὸς νὰ μὲ περάσῃ σὲ ἄλλον, τοῦ εἶπαν: «Δὲν τὸ θέλουμε εἶναι ψεύτικο».

»— Μοῦ τὄδωκαν γιὰ καλό, εἶπε ὁ ξένος. Καὶ ἐκεῖ ὅπου μὲ ἔβλεπε μὲ προσοχή, ἄρχισε νὰ χαμογελᾷ καὶ εἶδα στὸ πρόσωπό του μιὰ ἔκφρασι, ποὺ σὲ ἄλλο πρόσωπο δὲν τὴν εἶχα δεῖ ποτέ μου.

»— Καλέ, τί εἶναι τοῦτο; εἶπε. Καλὲ εἶναι δραχμὴ τοῦ τόπου μου αὐτή, καλὴ καὶ γνήσια! Καὶ τὴν τρύπησαν τὴ φτωχὴ καὶ τὴν καταφρονοῦν! Τί σύμπτωσις! Θὰ τὴν κρατήσω νὰ γυρίσουμε μαζὶ στὴν πατρίδα.

»Ἡ χαρά μου ἦταν ἀπερίγραπτη, ὅταν μὲ εἶπε καλὴ καὶ γνήσια καὶ ὑπεσχέθη νὰ μὲ πάρῃ στὸν τόπο μου, ποὺ θὰ μὲ γνωρίζουν καὶ θὰ μὲ καλοδέχωνται.

»Μὲ τύλιξε λοιπὸν σὲ παστρικὸ χαρτί, γιὰ νὰ μὴ ἀνακατωθῶ μὲ τὰ ἄλλα νομίσματα καὶ παραπέσω πάλι στὰ ξένα. Καὶ ὅταν ὁ ξένος εὑρίσκετο μὲ ἄλλους συντοπίτας του, μὲ ἔβγαζεν ἀπὸ τὸ χαρτὶ καὶ γύριζα ἀπὸ χέρι σὲ χέρι καὶ ἄκουα λόγια γλυκὰ καὶ φιλικά.

»Ἐπὶ τέλους ἐπέστρεψα στὴν πατρίδα μου καὶ τὰ βάσανά μου ἐτελείωσαν. Ἄρχισα πάλι νὰ χαίρωμαι, γιατὶ κανεὶς δὲ μ' ἔβριζε. Μολονότι εἶχα τὴν τρύπα, ὅλοι μὲ εἶχαν γιὰ καλὴ δραχμή.

»Ὅσον καὶ ἂν καταφρονηθῇ κανείς, θὰ ἔρθῃ μέρα δικαιοσύνης καὶ ἀνταποδόσεως!»

Αὐτὰ ἔλεγεν ἡ δραχμή.

(Ἀπὸ τὰ παραμύθια τοῦ Ἄντερσον)

++++++++

ΚΑΛΗ ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ :

Μιὰ συνοδεία ἀπὸ παραθεριστὲς συναντᾷ ἕνα κάτοικο τοῦ βουνοῦ, ὁ ὁποῖος βγάζοντας ταπεινὰ τὸ καπέλλο του ἐρωτᾷ ἂν τυχὸν εἴχανε δῇ τὸ γαϊδουράκι του.

— Τὸ εἶδα, ἀπήντησε ἕνας μικρὸς ποὺ ἤθελε νὰ κοροϊδέψῃ τὸν ἄνθρωπο. Καὶ μάλιστα μὲ ρώτησε γιὰ σᾶς.

— Ἀλήθεια;!

— Σᾶς κάνει ἐντύπωση ποὺ μπόρεσε νὰ μιλήσῃ;

— Πολὺ ὀλίγο, ἦταν ἡ ἀπάντηση τοῦ χωρικοῦ. Τὰ ζῶα μιλοῦν. Ἀπόδειξη ἐσεῖς.

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΟΥ ΣΠΙΤΙΟΥ

ΝΕΑ ΜΠΟΥΚΕΤΑ, ΝΕΑ ΣΤΟΛΙΣΜΑΤΑ

ΝΑ ΕΙΣΘΕ ΕΠΙΝΟΗΤΙΚΕΣ

Εἶναι ἀσυγχώρητο ν᾽ἀφήση κανεὶς τὸν χειμῶνα τὸ σπίτι χωρὶς ἄνθη ὑπὸ τὸ πρόσχημα ὅτι εἶναι σπάνια καὶ ἀκριβά. Ὑπάρχει πάντοτε τρόπος νὰ κάνη κανεὶς ἕνα μπουκέτο ἀπὸ φύλλα, ἀπὸ κλαδιά, ἀπὸ φροῦτα.

Ἡ ἐπινοητικότης σας θὰ σᾶς κάνη νὰ σχηματίσετε νέα μπουκέτα ἂν ἐπωφεληθῆτε ἀπὸ τὸ κάθε τί. Μὴ νομίζετε πὼς πρέπει νὰ περιοριζόμεθα σ᾽ ἕνα μόνο εἶδος λουλουδιῶν (ἢ φυτῶν). Μπορεῖτε νὰ ἐπιτύχετε ὡραιότατα σύνολα μὲ στοιχεῖα ἀνομοιογενῆ. Νὰ περνᾶτε τὸν καιρό σας πέρνοντας ἄνθη, κλαδιὰ ἀπὸ φράχτες, ἀκόμη καὶ χορταρικὰ τὰ ὁποῖα συνήθως δὲν θὰ σκέπτεσθε. Νὰ περπατῆτε μέσα στὸν κῆπο ἢ στοὺς ἀγροὺς συλλέγοντας λίγα ἀπ᾽ ὅλα. Ἕνα κλαδὶ γερανιοῦ, χρυσάνθεμα, λίγο κισσό, μερικὰ κλαδιὰ βελανιδιᾶς μὲ τὰ βελανίδια, ἕνα τσαμπὶ βύσινο, ἕνα ὤμορφο γαϊδουράγκαθο, ἕνα κλαδάκι ἀπὸ μικρὲς ντομάτες μισοώριμες, φύλλα καρόττου, λάχανα... Γάλλος διακοσμητής, ὁ ὁποῖος εἶναι αὐθεντία, προκειμένου περὶ λουλουδιῶν, λέγει ὅτι εἶναι ἀδύνατον νὰ φαντασθῆ κανεὶς ἕνα στοιχεῖο βοτανολογικὸ ποὺ εἶναι ἄχρηστο!

ΟΛΑ ΤΑ ΦΡΟΥΤΑ ΤΟΥ ΦΘΙΝΟΠΩΡΟΥ

Ἡ ἐξοχὴ μᾶς προσφέρει ἀναρίθμητες ποικιλίες ἀπὸ μικροὺς καρπούς· ἀγριοτριανταφυλλιές, λευκάκανθες, μουσμουλιές, τριανταφυλλιές, μουριές, ζαμποῦκοι. Μερικὰ κλαδιὰ μὲ καρποὺς πιὸ μεγάλους εἶναι ἀναγκαῖα γιὰ νὰ δώσουν χαρακτῆρα στὸ σύνολο· ἄγρια μῆλα, ἀπιδάκια μὲ ζωηρὰ χρώματα, σταφύλια καὶ κυδώνια ἀκόμη, μικρὲς ντομάτες τὶς ὁποῖες θὰ φροντίσετε νὰ δέσετε σ᾽ ἕνα κλαδὶ μὲ λίγο σπάγγο, ἢ νὰ στήσετε μὲ κάθε ἄλλο τρόπο ἂν τὸ βάρος τους ἀπειλεῖ τὴν ἰσορροπία τοῦ μπουκέτου. Ἂν ὑπάρχουν πράσινα φύλλα καλλίτερα εἶναι νὰ τὰ ἀφαιρέσετε καὶ νὰ προσθέσετε στὸ σύνολο μερικὰ φύλλα στὰ ὁποῖα τὸ φθινόπωρο δίνει χρώματα καστανὰ ἢ χρυσᾶ.

Τὰ φύλλα τοῦ κισσοῦ σχηματίζουν μπουκέτα δίχως μονοτονία. Ἡ μικρὲς ρῶγες τοῦ κισσοῦ τοποθετημένες σφιχτὰ σὲ σχῆμα σφαιρικὸ δίνουν κι᾽αὐτὲς (χωρὶς τὰ φύλλα) σύνολα γεμάτα ἀπὸ χαρακτῆρα. Ἀκόμη καὶ τὰ κλαδιὰ τῶν δένδρων ποὺ δὲν ἔχουν πιὰ φύλλα, ἀλλὰ ποὺ εἶναι σκεπασμένα ἀπὸ φυσικὰ παράσιτα, εἶναι ἀξιοθαύμαστα μέσα στὰ βάζα! Θὰ μοῦ πῆτε πὼς αὐτὰ εἶναι παράσιτα, πὼς νὰ τὰ χρησιμοποιῆ κανεὶς δείχνει περίεργο γοῦστο, ἀλλὰ τὸ γκρίζο χρῶμα τους εἶναι θαυμάσιο μὲ τοὺς ἀντικατοπτρισμούς τους· καὶ ἂν τὸ παρατηρήση κανεὶς ἀπὸ κοντὰ θὰ δῆ ἕνα σύμπλεγμα ποὺ ἔχει ἀσύγκριτη λεπτότητα (τὸ δοχεῖο τοῦ ὁποίου ἡ φωτογραφία εἶναι ἐπάνω δεξιὰ δείχνει μερικὰ ἀπὸ αὐτὰ τὰ κλαδιὰ μαζὺ μὲ στοιχεῖα κάθε εἴδους).

ΞΗΡΑ ΦΥΤΑ

Τώρα εἶναι ἡ στιγμὴ ποὺ πρέπει νὰ φέρη κανεὶς ἀπὸ τοὺς ἀγροὺς ἀγκαλιὲς ἀπὸ ὅλα τὰ φυτὰ ποὺ θὰ περάσουν τὸν χειμῶνα ἀφοῦ ξεραθοῦν. Δῆτε τὸ σύνολον ποὺ εἶναι μέσα στὸ παράδοξο βάζο ποὺ ἔχει τὸ σχῆμα γρυπός. Θ᾽ ἀναγνωρίσετε ἄνθη τῶν ἀγρῶν μὲ τοὺς καρποὺς τους, γαϊδουράγκαθα, ἄκρες παπαροῦνας, ξηραμένα φύλλα, μερικὲς κολοκυθιὲς (ἐπάνω σὲ κλαδιὰ ποὺ ἀντικαθιστοῦν τὸ στέλεχός τους) κ. τ. λ. Μιὰ ποὺ μιλοῦμε γι᾽ αὐτὲς μὴ λησμονῆτε πὼς ἡ κολοκυθιὲς εἶναι ἕνα θαυμάσιο στόλισμα ποὺ διαρκεῖ. Νὰ τὶς συλλέγετε τώρα καὶ ὅταν ξεραθοῦν τὶς περνᾶτε ἕνα βερνίκι.

Νὰ ἐπωφεληθῆτε ἀπὸ τὰ λουλούδια ὅπως ὁ ζωγράφος μεταχειρίζεται τὰ χρώματα ποὺ ἔχει ὁ χρωστήρ του καὶ χωρὶς προκατάληψι γι᾽ αὐτὰ τὰ χρώματα ἢ γιὰ τοὺς συνδυασμούς τους. Νὰ μὴν καταδικάζετε καμμιὰ ἀπόχρωσι χωρὶς νὰ τὴν δοκιμάσετε. Παραδείγματος χάριν· τὸ σκοῦρο κόκκινο ἔχει μεγάλη ἀξία μέσα σ᾽ ἕνα μπουκέτο ἀπὸ κόκκινο ζωηρό.

Ἄλλο παράδειγμα· νὰ χρησιμοποιῆτε ἄσπρα λουλούδια χωρὶς φόβο. Οὔτε ψυχρά, οὔτε πένθιμα εἶναι. Δίνουν φῶς μέσα σ᾽ ἕνα σαλόνι. Μὰ νὰ μὴν ἀφήνετε σ᾽ αὐτὰ τὸ πράσινο φύλλωμά τους. Θὰ ὀλιγοστέψετε τὴν φωτεινὴ ἐν-

ΑΓΡΟΤΙΚΗ ΖΩΗ

ΣΤΟΝ ΚΗΠΟ

ΣΠΑΝΑΚΙ

Τὸ σπανάκι στὴ λαχανοκηπία ἔχει ἐξαιρετικὴ θέσι ἕνεκα τῆς ὑγιεινῆς του ἀξίας, διότι περιέχει σίδηρον καὶ ὠφελεῖ πολὺ τοὺς ἀναιμικούς.

Τὸ σπανάκι σπείρεται ἀπὸ τὸν Αὔγουστο ὡς τὰ τέλη Νοεμβρίου. Αἱ πρασιαὶ ποὺ θὰ σπαρῇ πρέπει νὰ σκαφτοῦν καλὰ καὶ ἀκόμη καλύτερα νὰ λιπανθοῦν μὲ κοπριὰ καὶ χημικὸ λίπασμα, πρὸ πάντων νῖτρο τῆς Χιλῆς. Ρίχνουμε ὕστερα τὸν σπόρο στὰ πεταχτὰ καὶ τὸν σκεπάζουμε λιγάκι μὲ ἕνα ἐλαφρὸ σκάλισμα, συχνὰ δὲ κάνουμε καὶ βοτάνισμα καὶ σκάλισμα.

Τὸ σπανάκι μπορεῖ νὰ σπαρθῇ καὶ ὀψιμώτερα κατὰ Μάρτιον, ἀλλὰ πρέπει νὰ εἶναι ὑπὸ σκιὰν καὶ πρέπει νὰ ζητήσωμεν εἰδικὸν σπόρον γιὰ τὴν ὄψιμη αὐτὴ σπορά.

ΡΑΠΑΝΑΚΙΑ

Τὰ ραπανάκια σπείρονται καθ' ὅλον τὸ ἔτος ἐκτὸς τοῦ θέρους, ἐκτὸς ἐὰν στὸν κῆπο ἔχομεν σκιερὸ μέρος.

Ἡ σπορὰ γίνεται πυκνὴ μέσα σὲ πρασιὲς ποὺ ἔχουν καλὰ σκαφτῆ καὶ λιπανθῆ μὲ κόπρο καὶ λίπασμα.

Μόλις βλαστήσουν τὰ φυτὰ τὰ ποτίζομεν, ἂν δὲν βρέχη, ἡμέρα παρ' ἡμέρα καὶ μετὰ 30 — 40 ἡμέρες εἶναι ἕτοιμα. Ποικιλίες ὑπάρχουν διάφορες σὲ χρώματα καὶ μεγέθη. Συνηθέστερα εἶνε τὰ στρογγυλά, ἀλλὰ καὶ τὰ μακρυὰ ἐπίσης καλλιεργοῦνται καὶ ἔχουν τὶς ἴδιες φροντίδες μὲ τὰ στρογγυλά.

ΣΤΟΝ ΑΝΘΟΚΗΠΟ

ΒΙΟΛΕΤΤΑ

Ἡ βιολέττα εἶναι τὸ ἄνθος ποὺ οἱ ἀρχαῖοι πρόγονοί μας ὠνόμαζαν «λευκόϊον».

Ἔχει ἄπειρες ποικιλίες μὲ ἄνθη ἁπλᾶ - λευκά, κόκκινα, μώβ κλπ.

Ἡ σπορὰ τῆς βιολέττας γίνεται σὲ σπορεῖα τὸν Σεπτέμβριον ἢ Ὀκτώβριον, ὁπότε σκορπίζομεν στὴν ἐπιφάνεια τοῦ σπορείου, (τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ εἶναι σκαμμένο καὶ λιπασμένο καλά), τὸν σπόρο ὁμοιόμορφα στὴν ἐπιφάνεια καὶ τὸν σκεπάζομεν ὕστερα μὲ ἕνα ἐλαφρὸ στρῶμα φυτόχωμα. Πρωῒ καὶ βράδυ κατόπιν ποτίζομε μὲ τὸ ποτιστήρι, ἂν δὲν βρέχη, καὶ μὲ μεγάλη προσοχὴ νὰ μὴ ταράσσωμεν τὴν βλάστησι τῶν σπερμάτων.

Ἅμα βλαστήσουν τὰ ποτίζομε μονάχα μιὰ φορὰ τὴν ἡμέρα καὶ βοτανίζομε δυὸ φορὲς τὴ βδομάδα, δηλ. ἀφαιροῦμε τὰ ἀγριόχορτα.

Ἅμα τὰ φυτὰ κάμουν 5 - 6 φύλλα μποροῦμε νὰ διακρίνωμε ποιὰ θὰ κάμουν μονὰ ἄνθη καὶ ποιὰ διπλᾶ. (Τὰ διπλᾶ ἔχουν πυκνότερο φύλλωμα καὶ λίγο μεγαλύτερα καὶ παχύτερα τὰ φύλλα ἀπὸ τὰ μονά).

Τὸ ξερρίζωμα τῶν φυτῶν γιὰ νὰ τὰ μεταφυτεύσουμε στὴν ὁριστική τους θέσι γίνεται τὶς ἀπογευματινὲς ὧρες καὶ ἀφοῦ πρῶτα ποτίσωμε καλὰ τὸ σπορεῖον. Γίνεται δὲ μὲ τὴ βοήθεια τοῦ σκαλιστηριοῦ γιὰ νὰ μὴ καταστρέψουμε πολλὰ ριζίδια. Τὸ φύτεμμα στὴ νέα θέσι γίνεται

ἀμέσως. Πρέπει τότε νὰ προσέχωμε οἱ ρίζες τοῦ φυτοῦ νὰ ἁπλώνουν ἄνετα στὴν τρύπα ποὺ ἀνοίξαμε μὲ τὸ φυτευτήρι καὶ τὸ φυτὸ τὸ χώνουμε 1 - 2 ἑκατοστὰ πιὸ βαθειὰ ἀπὸ ὅσο ἦταν στὸ σπορεῖο. Ὕστερα πατοῦμε μὲ δύναμι τὸ χῶμα γύρω στὸ φυτὸ καὶ τὸ ποτίζομε ἀμέσως. Ἐξακολουθοῦμε ὕστερα, ἂν δὲν βρέχη, τακτικὰ ποτίσματα, σκαλίσματα καὶ βοτανίσματα.

τύπωσι ποὺ προξενοῦν. Μὲ τὰ φύλλα του τὸ μπουκέτο ἴσως νὰ μὴν εἶναι ὀλιγώτερο ὤμορφο, μὰ θὰ σκόρπιζε ὀλιγώτερη ἀσπράδα. (Ἡ ἀποκοπὴ ὅλων τῶν φύλλων μὲ τὸ ψαλίδι μπορεῖ νὰ μεταβάλη τὸ θέαμα πολλῶν λουλουδιῶν. Μὴν ξεχνᾶτε αὐτὸ ὅταν ἔλθη ἡ ἄνοιξι γιὰ τὶς σύριγγες). Μπορῆτε, ἐξ ἄλλου, νὰ ἐπινοήσετε ἕνα σύνολο ὁλοπράσινο. Φύλλα ἀπὸ παντζάρια λ. χ., ἀπὸ πράσινες ντομάτες, ἀπὸ ἀρακᾶ, ἀπὸ ρῶγες κισσοῦ δίχως φύλλα. Κάντε ἀπὸ αὐτὰ ἕνα σύνολο ἀπὸ στερεὸ ὄγκο.

ΝΑ ΕΠΩΦΕΛΗΣΘΕ ΑΠΟ ΟΛΑ

Ἕνα ἄλλο σύνολο σὲ πιὸ ζωηρὴ ἀπόχρωσι· λαχανόφυλλα κόκκινα, λαχανόφυλλα σγουρὰ λίγο κίτρινα, φύλλα ἀπὸ μπεγόνιες σὰν βελοῦδο, καὶ λίγα ζωηρὰ λουλούδια ἀπὸ ἥλιους. Ὅλα αὐτὰ σᾶς δείχνουν ὅτι δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ μεταχειρίζεσθε φυτὰ σπάνια, μὰ ὅτι πρέπει νὰ κάνη κανεὶς τὴν φαντασία του νὰ λειτουργῇ.

Μὴ λησμονῆτε ὅτι πρέπει νὰ ἐπωφελῆσθε ἀπὸ τὸ κάθε τί. Ἔτσι ὅταν μεγάλα καὶ ὡραῖα λουλούδια μαραίνωνται παραδείγματος χάριν τριαντάφυλλα, ντάλιες, χρυσάνθεμα μπορεῖτε νὰ τὰ χρησιμοποιήσετε ἀκόμη μιὰ φορά. Κόβετε πολὺ κοντὰ τὸ στέλεχός τους. Τὰ συγκεντρώνετε σ' ἕνα ὄγκο σφιχτό. Ἔτσι τὸ ἕνα κρύβει τὰ μαραμένα πέταλα τοῦ ἄλλου. Τὰ βάζετε μέσα σ' ἕνα ἀνθοδοχεῖο ὄχι πολὺ βαθύ.

Πράγματι τὸ βάζο συντελεῖ πολὺ εἰς τὸ νὰ δώση ἀξία στὸ μπουκέτο. Πρέπει νὰ εἶναι καλὰ ἰσορροπημένο. Νὰ μὴ φοβᾶσθε τὰ πολύπλοκα βάζα. Λ. χ. τὰ βάζα ποὺ ἔχουν σχῆμα κάλπης, ρυθμοῦ Λουδοβίκου Φιλίππου. Βάζα πέτρινα ἢ ἀπὸ κασσίτερο εἶναι θαυμάσια. Ἂν τὸ χρῶμά τους εἶναι ἄσχημο μὴ φοβᾶστε, νὰ τὰ περάσετε ἕνα στρῶμα ἀπὸ ἀσβέστη. Προσοχή· μὴ χρησιμοποιῆτε βάζα στολισμένα μὲ λουλούδια ζωγραφιστά. Θὰ μποροῦσε νὰ προκύψη συναγωνισμὸς μεταξὺ τοῦ δοχείου καὶ τοῦ μπουκέτου ὅσο ἐξαιρετικὸ κι' ἂν εἶναι τὸ τελευταῖο.

Ο ΣΤΡΑΤΟΣ ΜΑΣ ΤΑ ΠΑΛΗΑ ΧΡΟΝΙΑ

Τὸ ὄνειρον τοῦ Ρήγα Φεραίου.— Πῶς ἔβλεπε εἰς τὰ χρόνια τῆς σκλαβιᾶς τὸν Ἕλληνα στρατιώτην καὶ τὴν ἑλληνικὴ σημαία.— Ὁ Ἱερὸς Λόχος τοῦ Ὑψηλάντη.— Πότε συνεκροτήθη τὸ πρῶτον σῶμα τακτικοῦ στρατοῦ.— Τὸ πυροβολικὸν τοῦ Βουτιέ.— Πῶς ἐπληρώνοντο οἱ στρατιῶται.— Μισθοὶ καὶ στρέμματα!— Αἱ ἀμοιβαὶ τῶν λοχαγῶν: δυὸ ψωμιά, δυὸ σιτηρέσια καὶ 150 γρόσια.— Ὁ στρατὸς τοῦ 1825: 3.500 ἄνδρες.— Οἱ «Ἀποστολικοὶ» καὶ οἱ «Σταυροφόροι».— Νεοσύλλεκτοι διὰ τῆς βίας.— Τὸ «τυπικὸν τάγμα» τοῦ ὑποστρατήγου Γεράρδου.— Πολυτελεῖς στολαὶ καί... βάσανα.— Πότε οἱ στρατιῶται μας φόρεσαν τὸ χακί.

Ἡ Ἑλλὰς σήμερον μὲ τὸν στρατὸν καὶ τὰ τεχνικὰ μέσα τὰ ὁποῖα διαθέτει, ὅπως τὰ ἀνεδιοργάνωσε ὁ Ἀρχηγὸς Κυβερνήτης μας μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὸ Μεγάλο μας Βασιλῆᾶ καὶ τοὺς γενναίους ἀξιωματικούς, ποὺ ἀφωσιώθηκαν ψυχῇ καὶ σώματι στὸ στρατό, δύναται νὰ ὑπερασπίσῃ τὴν ἀνεξαρτησίαν της καὶ τὴν εἰρηνικὴν διαβίωσιν τῶν κατοίκων της. Ὁ Ἑλληνικὸς στρατός, τοῦ ὁποίου τὸ ψυχικὸν σθένος καὶ ἡ ἀντοχὴ πολλὲς φορὲς ἐκίνησε τὸν θαυμασμὸν τῶν ξένων, παρουσιάζει ἰδιαιτέρως τώρα τὴν πρέπουσαν ἐμφάνισιν καὶ ἐμπνέει τὸν σεβασμὸν καὶ τὴν ἐμπιστοσύνην. Ὁ Ἕλλην στρατιώτης δύναται πράγματι, νὰ κατορθώσῃ θαύματα. Εἶναι πειθαρχικός, ἐνθουσιώδης, λιτοδίαιτος. Καὶ ποτέ, μὰ ποτὲ δὲν φοβήθηκε τὸν θάνατο καὶ δὲν δίστασε νὰ πέσῃ στὸ πεδίο τῆς τιμῆς ὅταν τὸν κάλεσε ἡ πατρίδα του, νὰ τὴν ὑπερασπίσῃ.

Σκεφθήκατε ὅμως ποτὲ πῶς ὀργανώθηκε ὁ στρατός μας; Ποῖοι ἦταν οἱ πρῶτοι ἀρχηγοί του, οἱ ὁποῖοι ἐπειθάρχησαν τ' ἄτακτα σώματα τῶν παλληκαριῶν τοῦ 1821; Ποῖοι ἦταν οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι ποὺ ὀνειρεύθηκαν τὴν συγκρότησιν τακτικοῦ Ἑλληνικοῦ στρατοῦ; Ἰδοὺ τί σχετικῶς ἀναφέρουν οἱ διάφοροι ἱστορικοὶ καὶ ὅσοι ἐμελέτησαν αὐτὸ τὸ ζήτημα:

Ὁ πρῶτος, ὁ ὁποῖος συνέλαβε τὴν ἰδέαν τῆς συγκροτήσεως Ἑλληνικοῦ στρατοῦ, ποὺ ἐφαντάσθη τὴν στολὴν καὶ τὸν ὁπλισμόν του ἦταν ὁ Ρήγας Φεραῖος. Πρὶν ἀκόμη ἁπλωθῇ ἡ ἱερὴ ἰδέα τῆς Ἀνεξαρτησίας τῶν Ἑλλήνων, ὁ ἔνδοξος αὐτὸς ποιητὴς καὶ ἐθνομάρτυς ἐξετύπωσε καὶ ἐκυκλοφόρησε κρυφίως ἕνα εἶδος κανονισμοῦ, ὁ ὁποῖος ὑπεγράφετο ὡς ἑξῆς: «Ρήγα Φεραίου τοῦ φιλοπάτριδος, νέα πολιτικὴ διοίκησις τῶν κατοίκων τῆς Ρούμελης, τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, τῶν Μεσογείων Νήσων καὶ τῆς Βλαχομπογδανίας, ὑπὲρ τῶν Νόμων, Ἐλευθερία, Ἰσοτιμία, Ἀδελφότης καὶ τῆς Πατρίδος».

Εἰς αὐτὸ ἐκτὸς τῶν στρατιωτικῶν κανονισμῶν ἀνέφερεν ἀκόμη πῶς θὰ εἶναι ἡ Ἑλληνικὴ σημαία καὶ πῶς θὰ εἶναι ἡνωμένοι οἱ στρατιῶται:

«...Ἡ σημαία, ἔγραφεν, εἶναι ἕνα ρόπαλον τοῦ Ἡρακλέους μὲ τρεῖς σταυροὺς ἐπάνω, τὰ δὲ μπαεράκια καὶ ἡ παντιέραις εἶναι τρίχροα, ἀπὸ μαῦρον, ἄσπρον καὶ κόκκινον. Τὸ κόκκινον ἐπάνω, τὸ ἄσπρον εἰς τὴν μέσην καὶ τὸ μαῦρον κάτω.

»Τὸ κόκκινον σημαίνει τὴν αὐτοκρατορικὴν πορφύραν καὶ αὐτεξουσιότητα τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ. Τὸ ἐμεταχειρίζοντο οἱ προπάτορές μας ὡς ἔνδυμα πολέμου, θέλοντες νὰ μὴ φαίνωνται αἱ πληγαὶ ὅπου ἔτρεχον αἷμα, διὰ νὰ μὴ δειλιῶσιν οἱ στρατιῶται.

»Τὸ ἄσπρον σημαίνει τὴν ἀθωότητα τῆς δικαίας ἡμῶν ἀφορμῆς κατὰ τῆς τυραννίας.

»Τὸ μαῦρον σημαίνει τὸν ὑπὲρ πατρίδος καὶ ἐλευθερίας ἡμῶν θάνατον».

Ἀναφέρει δὲ διὰ τὴν στολὴν τῶν στρατιωτῶν καὶ τὸν ὁπλισμόν των:

«Ὅλοι οἱ Ἕλληνες στρατιῶται φοροῦν εἰς τὸ κεφάλι περικεφαλαίαν.

»Ὅλοι οἱ Ἕλληνες στρατιῶται ἔχουν μίαν μπαγιονέτταν, τὴν ὁποίαν φοροῦν εἰς τὴν μέσην των ὡσὰν χατζάρι καὶ ἐν καιρῷ ἀνάγκης ἢ παρατάξεως τὴν περνοῦν εἰς τὸ τουφέκι των.

»Τὸ φόρεμα τῶν Ἑλλήνων στρατιωτῶν εἶναι τὸ ἡρωϊκὸν μαῦρον ἀντερί, ἄσπρον ὑποκάμισον καὶ κόκκινα χολέβια ἢ κάλτζαις.

»Κάθε Ἕλλην καὶ Ἑλληνίς, ὁμοίως καὶ κάθε κάτοικος πρέπει νὰ φορῇ εἰς τὴν περικεφαλαίαν του ἢ εἰς τὴν σκούφιαν του, ἓν παρόμοιον ρόπαλον, καθὼς εἶναι εἰς τὴν ἀρχὴν γραμμένον ἢ κεντημένον εἰς ἄσπρο πανὶ ἢ ἂς εἶναι καὶ ἀπὸ τάφυλαν».

Ἀλλὰ δὲν ἦτο μοιραῖον εἰς τὸν Ρήγαν Φεραῖον νὰ ἴδῃ πραγματοποιούμενον αὐτὸ τ' ὄνειρόν του. Λίγα ἔτη μετὰ τὸν θάνατόν του ὁ Ὑψηλάντης κατήρτιζε τὸ πρῶτον σῶμα τακτικοῦ στρατοῦ, τὸν Ἱερὸν Λόχον, ὁ ὁποῖος, ὡς γνωστόν, ἐθερίσθη κυριολεκτικῶς εἰς τὴν μάχην τοῦ Δραγατσανίου.

Τὸ σῶμα αὐτό, ἔφερε στολὴν σχετικὴν μὲ τὴν ἐν χρήσει τότε τοῦ γερμανικοῦ στρατοῦ: Ἦτο μαύρη, μὲ παχέα βρανδεβούργια σειρήτια εἰς τὸ ἐπιστήθιον, μὲ ὄρθιον ἄνευ γείσου κράνος. Τὸ κράνος αὐτὸ ἐστολίζετο μ' ἕνα κρανίο στηριζόμενον ἐπὶ δύο ὀστῶν χιαστὶ τοποθετημένων, χαρακτηριστικὸν τοῦ ἐμβλήματος τῶν Ἱερολοχιτῶν: «Νίκη ἢ θάνατος»!

Ὁ ζωγράφος Hess εἰς ἕνα πίνακά του ἀπεθανάτισε τοὺς Ἱερολοχίτας καὶ εἶναι τὸ μόνον ἱερὸν μνημεῖον ἀπὸ τὸ ὁποῖον καὶ φαίνεται ἡ στολὴ τῶν νεαρῶν σπουδαστῶν καὶ πρώτων Ἑλλήνων στρατιωτῶν μας.

Ὁ θεμελιωτὴς ὅμως τοῦ Ἑλληνικοῦ στρατοῦ ἦτο ὁ Δημ. Ὑψηλάντης, ὁ ὁποῖος τὸν Ἰούνιον τοῦ 1821 ἀνεκηρύχθη ἀρχιστράτηγος τῶν εἰς τὸ στρατόπεδον τῶν Βερβενῶν συγκεντρωμένων Ἑλλήνων καὶ ἐξέδωκε προκήρυξιν περὶ συστάσεως τακτικοῦ στρατιωτικοῦ σώματος.

Τὸ πρῶτον δὲ σῶμα συνεκροτήθη εἰς τὰς Καλάμας. Ἀπετελέσθη ἐκ τριῶν λόχων συνολικῆς δυνάμεως 250 ἀνδρῶν καὶ μὲ ἀρχηγὸν τὸν συνταγματάρχην Βαλέστρα.

Ἡ στολή τους ἦτο ἕνα ἱματίδιον, μία ἀναξυρὶς ἐκ πανίου καὶ μία σκούφια μὲ ἐθνόσημον τρίχρουν. Ὁ ὁπλισμός των δὲ καὶ ἡ ἀποσκευή, ἕνα λογχοφόρον τυφέκιον καὶ μία πυριτοθήκη.

Ὁ Βουτιὲ ἀκολούθως κατὰ τὴν πολιορκίαν τῆς Τριπόλεως ὠργάνωσε ἕνα μικρὸν σῶμα πυροβολικοῦ διὰ νὰ ματαιώσῃ τὴν μελετωμένην ἀπόβασιν τοῦ ἐχθροῦ εἰς Καλάμας.

Τὸ σῶμα αὐτὸ ὅμως διελύθη εἰς τὴν Κρήτην μὲ τὸν θάνατον τοῦ Βαλέστρα. Ἀργότερον ὁ Μαυροκορδᾶτος ἀνασυγκρότησε τὸν τακτικὸν Ἑλληνικὸν στρατὸν μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ Ἰταλοῦ συνταγματάρχου Ταρέλλε. Εἰς αὐτὸ συνεκεντρώθησαν 550 ἄνδρες. Τὸ σῶμα διαιρέθη σὲ δύο τάγματα πεζικοῦ εἰς τὰ ὁποῖα καὶ ἐδόθησαν αἱ πρῶται κυανόλευκοι σημαῖες, καὶ εἰς ἕνα λόχον πυροβολικοῦ. Σύμφωνα δὲ μὲ ψήφισμα τῆς Κυβερνήσεως ἀπεφασίσθη νὰ παραχωρηθοῦν εἰς ἕκαστον στρατιώτην ἀντὶ μισθοῦ, μετὰ τὴν ἀποκατάστασιν τῆς Ἑλλάδος, τόσα στρέμματα καλλιεργησίμου γῆς ὅσοι θὰ ἦταν καὶ οἱ μῆνες τῆς ὑπηρεσίας του εἰς τὸ στράτευμα!...

Ἐπὶ τῆς προεδρίας τοῦ Κουντουριώτου, κατόπιν ὁ στρατὸς καὶ πάλιν ἀναδιοργανώθη ὑπὸ τὸν Ρόδιον. Οἱ στρατιῶται ἔφερον τότε ἱματίδιον, σαγιάκιον, κοντὴν φουστανέλλαν καὶ φέσι. Ἐδόθη ἐπίσης εἰς αὐτοὺς λινοστολή, ὑπόδησις καὶ ὁ μισθός τους ὡρίσθη ἐν διστηλον κατὰ μῆνα καὶ καθημερινὸν σιτηρέσιον 12 λεπτῶν γιὰ οὖζο καὶ τριακόσια δράμια ψωμί.

Ὁ Φαβιέρος κατόπιν τὴν 19ην Ὀκτωβρίου 1825 διὰ

προκηρύξεώς του καθώριζε τὰ παρεχόμενα εἰς τοὺς ἄνδρας ἐφόδια. Σύμφωνα μὲ αὐτήν, ὁ λοχαγός, παραδείγματος χάριν, ἐλάμβανε τὴν ἡμέραν δυὸ ψωμιά, δυὸ σιτηρέσια καὶ 150 γρόσια τὸ μῆνα. Τὸ Ἱππικὸ ὅμως ἐπληρώνετο καὶ ἐτρέφετο καλλίτερα, διότι ἐθεωρεῖτο ὅτι ἐκοπίαζε περισσότερον εἰς τὰς ἀσκήσεις.

Ἡ δύναμις τοῦ τακτικοῦ στρατοῦ τὸ 1825 ἦτο 3.500 ἄνδρες, διῃρημένοι εἰς τρία τάγματα ἐξ ὀκτὼ λόχων πεζικοῦ καθὼς καὶ εἰς ἕνα τάγμα ἡμιτελὲς ἐκ τριῶν λόχων, εἰς τρεῖς Ἴλας Ἱππικοῦ ἐξ ὀγδοήκοντα ἀνδρῶν καὶ εἰς ἕνα λόχον πυροβολικοῦ ἐκ διακοσίων πυροβολητῶν. Ἡ μία τῶν Ἰλῶν τοῦ Ἱππικοῦ συνίστατο ἐκ λογχιστῶν, ἡ ἄλλη ἐκ καραβινοφόρων καὶ τῆς τρίτης οἱ ἄνδρες ἦταν ἄνιπποι καὶ ὠνομάζοντο γι' αὐτὸ τὸν λόγο «ἀποστολικοί».

Ὁ Ἴλαρχος Ρενὼ ὠργάνωσε τέλος τὸ Ἱππικόν. Ὁ Φαβιέρος ἐπίσης κατήρτισε σῶμα ἐλαφρόν, τοῦ ὁποίου οἱ στρατιῶται ὠνομάζοντο «Σταυροφόροι», διότι ἔφερον εἰς τὸ στῆθος μικρὸν Σταυρὸν ἀπὸ μελιτόχρουν τσόχα.

Ὁ λαὸς ὅμως φαίνεται ὅτι δυστροποῦσε τότε νὰ στέλνῃ τὰ παιδιά του νὰ ὑπηρετοῦν ὡς νεοσύλλεκτοι, διότι ἡ στρατολογία τῶν νεοσυλλέκτων ἐγίνετο πολλὲς φορὲς μὲ τὴν ἐπέμβασιν τοῦ τακτικοῦ στρατοῦ.

Μετὰ τὴν ἄφιξιν τοῦ Κυβερνήτου Καποδίστρια τὴν διοίκησιν τοῦ τακτικοῦ στρατοῦ ἀνέλαβεν ὁ συνταγματάρχης Ἔϋδεκ κατὰ τὸν Μάϊον τοῦ 1828. Εἰσήχθη ἐπίσης νέα στολὴ ὁμοία περίπου μὲ τὴν τοῦ Γαλλικοῦ στρατοῦ.

Ἔπειτα τὸν διεδέχθη ὁ Γάλλος ὑποστράτηγος Τρεζὲλ καὶ ὁ συνταγματάρχης Γεράρδος, ὁ ὁποῖος καὶ κατήρτισε τὸν Ἰούλιον 1830 τὸ πρῶτον τάγμα ἐκ τῆς συγκεντρώσεως τῶν ἀτάκτων σωμάτων καὶ τὸ ὠνόμασε «τυπικόν». *Ἔφερον δὲ τότε οἱ στρατιῶται φουστανέλλαν, λογχοφόρον ὅπλον μετὰ δύο πυριτοθηκῶν.*

Μετὰ τὴν παραίτησιν τοῦ Τρεζὲλ ὁ Γεράρδος ἔγινεν ὑποστράτηγος καὶ ἀνέλαβε τὴν γενικὴν διοίκησιν τοῦ στρατοῦ. Ἀκολούθως δὲ ὁ Γάλλος συνταγματάρχης Γραλλιάρ.

Ἡ Ἀντιβασιλεία ὅμως μετὰ τὴν ἄφιξιν τοῦ Ὄθωνος *συγκέντρωσε ὅλα τὰ τακτικὰ σώματα εἰς τὸ Ναύπλιον καὶ τὰ διέλυσε. Κατήργησεν ἐπίσης τοὺς βαθμοὺς ποὺ εἶχαν λάβει οἱ ἀξιωματικοὶ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Καποδίστρια.*

Ὁ Ὄθων κατόπιν ὠργάνωσε τὸν στρατὸν κατὰ τὸ γερμανικὸν σύστημα, τέλος ἐπεκράτησεν ἡ γαλλικὴ μέθοδος. Αἱ στολαὶ ἔγιναν πολυτελεῖς, ὁ ὁπλισμὸς βαρύς, *ἡ πειθαρχία αὐστηρὰ καὶ ἡ θητεία μακροχρόνιος.*

Ἐπὶ τῆς βασιλείας ὅμως τοῦ Γεωργίου τοῦ Α' ἡ στολὴ ἐτροποποιήθη ἐπὶ τὸ ἁπλούστερον καὶ τέλος οἱ Ἕλληνες στρατιῶται εἰς τὰς ἀσκήσεις τοῦ φθινοπώρου τοῦ 1906 ἐνεδύθησαν διὰ πρώτην φορὰν τὸ χακὶ κατ' ἀπομίμησιν τῶν Ἰαπώνων.

Ἡ πραγματικὴ ὅμως ἱστορία τοῦ Ἑλληνικοῦ Στρατοῦ ἄρχεται ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ποὺ ἐπὶ κεφαλῆς τὸ Μεγάλο Στρατηλάτη *Βασιλῆα Κωνσταντῖνο καὶ μὲ συνεργάτη τὸν σημερινό μας Κυβερνήτη καὶ Ἀρχηγὸ ἤρχισε νὰ ἀναδιοργανοῦται γιὰ νὰ φθάσει* στοὺς θριάμβους καὶ στὰ μεγαλουργήματα ποὺ λίγοι στρατοὶ τοῦ κόσμου στὶς συνθῆκες ποὺ βρέθηκε καὶ πολέμησε ὁ δικός μας ὁ ἑλληνικὸς Στρατός, μποροῦν νὰ παραβληθοῦν μαζύ του.

Ἔκτοτε ὁ Ἑλληνικὸς στρατὸς μὲ τὴν ἵδρυσιν τῶν *στρατιωτικῶν σχολῶν, τὴν εἰδικὴν ἐκγύμνασιν καὶ τὴν τελειοποίησιν τοῦ ὁπλισμοῦ του ἐξειλίχθη καὶ θεωρεῖται σήμερον εἷς ἐκ τῶν καλλιτέρων τῶν Βαλκανίων.*

Ἐπὶ τῇ βάσει δὲ τοῦ τροποποιηθέντος ὀργανισμοῦ τοῦ 1930 ὁ Ἑλληνικὸς στρατὸς ἐν καιρῷ εἰρήνης ἀποτελεῖται ἀπὸ 10 μεραρχίας ποὺ συγκροτοῦν 4 σώματα. Ἐκτὸς ὅμως αὐτῶν ὑπάρχει καὶ ἡ Στρατιωτικὴ Διοίκησις Ἀρχιπελάγους.

Ὁ Ἕλλην στρατιώτης σήμερον ἔχει πλήρη συναίσθησιν τῶν καθηκόντων του καὶ τῆς εὐθύνης τὴν ὁποίαν ἔχει ἀναλάβει. Ἔχει, ὅπως σᾶς ἀναφέραμε, κι' ἕναν μεγάλον συντελεστὴν τῆς ἐπιτυχίας του: τὸν ἐνθουσιασμόν. Καὶ μὲ αὐτὸν πηγαίνει νὰ ὑπηρετήσῃ τὴν πατρίδα του κάθε φορὰ ποὺ αὐτὴ τὸν καλεῖ ὑπὸ τὰ ὅπλα. Καὶ γιὰ νὰ πεισθῆτε δὲν ἔχετε παρὰ νὰ ἐπισκεφθῆτε τώρα τὰ συντάγματα εἰς τὰ ὁποῖα ἔχουν συγκεντρωθῆ οἱ κληρωτοὶ γιὰ νὰ ἐκγυμνασθοῦν καὶ νὰ γίνουν καλοὶ στρατιῶτες, ἱκανοὶ νὰ ὑπερασπίσουν τὴν πατρίδα τους.

Ο ΧΩΡΙΚΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΓΑΪΔΟΥΡΑΚΙ

Μιὰ μέρα ἕνας χωρικὸς ἀφοῦ φόρτωσε τὸ γαϊδουράκι του μὲ τρόφιμα τὰ ὁποῖα εἶχε ἀγοράσει στὴν πόλι ἐπέστρεφε στὸ χωριό του κρατῶντας τὰ χαλινάρια τοῦ ζώου τὸ ὁποῖο τὸν ἀκολουθοῦσε. Γιὰ τὴν κακή του τύχη περνοῦσαν ἐκείνη τὴν ὥρα ἀπὸ ἐκεῖ κοντὰ δυὸ ἀπὸ ἐκείνους ποὺ θέλουν νὰ τὰ βρίσκουν ὅλα ἕτοιμα σ' αὐτὸν τὸν κόσμο καὶ βλέποντας τὸν χωρικὸ συνέλαβαν τὸ σχέδιο νὰ τὸν ἀπαλλάξουν καὶ ἀπὸ τὸ γαϊδουράκι καὶ ἀπὸ τὸ φορτίο του. Μ' αὐτὸ τὸ σκοπὸ πλησίασαν τὸ ζῶο τὸ ἔλυσαν καὶ γιὰ νὰ μὴν ἀντιληφθῆ τίποτα ὁ κύριός του ποὺ χωρὶς καμμιὰ ἀνησυχία πήγαινε ἐμπρὸς δέθηκε ἕνας ἀπὸ τοὺς δύο κλέφτες στὴ θέσι τοῦ ζώου, ἐνῷ ὁ ἄλλος ἔφευγε μαζὶ μὲ τὸ ζωντανὸ λάφυρό του. Γιὰ λίγη ὥρα βάδιζαν καὶ οἱ δύο — ὁ κλεμμένος καὶ ὁ κλέφτης — ὁ δεύτερος πίσω ἀπὸ τὸν πρῶτο, ὁ ὁποῖος ἔσυρε πάντοτε τὰ χαλινάρια στὴν ἄκρη τῶν ὁποίων εἶχε δεθῆ ὁ δεύτερος. Καμμιὰ φορὰ ὁ χωρικὸς κύτταξε πρὸς τὰ πίσω γιὰ νὰ δῆ πόση ἀπόσταση εἶχε περάσει, τὰ ἔχασε ὅταν εἶδε πὼς τὰ πόδια τοῦ συντρόφου του ἦταν δύο ἀντὶ νὰ εἶναι 4. Προτοῦ προφθάσῃ νὰ πῆ λέξι, ὁ ἀπροσδόκητος ἀκόλουθός του τὸν πρόλαβε: «Σοῦ κάνει βλέπω ἐντύπωσι, τοῦ εἶπε, πὼς τὰ αὐτιά μου εἶναι πολὺ μικρότερα ἀπὸ ὅ,τι περίμενες καὶ πὼς τὸ δέρμα μου εἶναι ἄσπρο σὰν τὸ δικό σου. Ἀλλὰ ἂν ἐγνώριζες τὴν πραγματική μου ἱστορία θὰ σοῦ ἔκανε πολὺ μεγαλείτερη ἐντύπωσι νὰ μὲ βλέπῃς μὲ τὴν μορφὴ ποὺ εἶχα πρὸ ὀλίγου. Μάθε πράγματι πὼς καὶ ἐγὼ ἤμουν κάποτε ἄνθρωπος ἀλλὰ ἡ ἁμαρτίες μου μὲ ἔκαναν νὰ γίνω γαϊδουράκι. Ὅταν ἤμουν *νέος διασκέδαζα πολύ, σπαταλοῦσα τὰ χρήματα τοῦ πατέρα μου καὶ αὐτὸς μὲ καταράσθηκε νὰ πάρω τὴν μορφὴ* ζώου. Ἀπὸ ἐκείνη τὴν ἡμέρα μαζὶ μὲ ὅλα τὰ γνωρίσματα τοῦ ἀνθρώπου ἔχασα καὶ τὴν φωνή μου καὶ μάταια προσπαθοῦσα νάσᾶς δώσω νὰ καταλάβετε καὶ σὲ σένα καὶ σὲ ἄλλους ποῖος ἤμουν. Τώρα φαίνεται πὼς ἡ ψυχὴ τοῦ πατέρα μου μὲ λυπήθηκε γιατὶ μὰ τὴν ἀλήθεια μοῦ ἔσπασες τὴν ράχη μου στὸ ξύλο. Δὲν πειράζει ὅμως... *ἀφοῦ μὲ συγχώρησε ὁ πατέρας μου σὲ συγχωρῶ κι' ἐγὼ ἀλλὰ πρόσεχε νὰ μὴν πάθῃς καὶ σὺ στὸ μέλλον ὅ,τι* ἔπαθα ἐγώ». Ἄναυδος ὁ χωρικὸς ἄκουσε αὐτὰ τὰ λόγια καὶ ἀφοῦ σκέφθηκε πὼς ἡ ἰδιοκτησία του θὰ τοῦ ἦταν ἄχρηστη ὑπὸ τὴν νέα μορφή της ἔλυσε τὸν κλέφτη, ὁ ὁποῖος καταχαρούμενος πῆγε νὰ συναντήσῃ τὸν φίλο του γιὰ νὰ μοιρασθῆ μαζί του τὰ κέρδη ποὺ θὰ εἶχαν ἀπὸ τὸ πούλημα τοῦ ζώου στὴν ἀγορά.

Ὅταν ἔπειτα ἀπὸ δυὸ μέρες συνῆλθε ὁ χωρικὸς ἀπὸ τὴν ἀπροσδόκητη συμφορά του ἀποφάσισε ν' ἀγοράσῃ ἕνα νέο γαϊδουράκι ποὺ τοῦ ἦταν ἀπαραίτητο γιὰ τὴν ἐργασία του καὶ γι' αὐτὸ πῆγε στὴν ἀγορὰ ὅπου μεταξὺ τῶν ζώων ποὺ τοῦ ἔδειξαν γιὰ ν' ἀγοράσῃ ηὗρε καὶ τὸ γαϊδουράκι του μὲ τὴν παληὰ μορφή του, μὲ τέσσαρα πόδια καὶ μεγάλα αὐτιά. Τὸ πλησίασε καὶ τοῦ εἶπε *σιγὰ - σιγὰ μέσα στὸ μεγάλο αὐτί του: «Ποιὸς ξέρει τί ἁμαρτίες ἔκανες πάλι γιὰ νὰ ξαναγίνῃς τέτοιος ποὺ εἶσαι. Μὰ μὴν περιμένεις νὰ σὲ ξαναγοράσω».*

++++++++++

ΕΙΧΕ ΔΙΚΗΟ;

Σὲ κάποιον διηγήθηκαν πὼς ἕνα ἀνδρόγυνο πῆγε κάποτε στὸν κινηματογράφο. Τὸν ἄνδρα τὸν πῆρε ὁ ὕπνος. Ὠνειρεύθηκε πὼς τὸν εἶχαν καταδικάσει σὲ θάνατο καὶ πὼς ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ θὰ ἔπεφτε ἡ λαιμητόμος στὸ κεφάλι του. Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἡ γυναῖκα του τὸν κτύπησε πολὺ ἐλαφρὰ μὲ τὸ χέρι. Κι' ἔξαφνα ὁ ἄνδρας της πέθανε. Ἐκεῖνος στὸν ὁποῖον διηγήθηκαν αὐτὴν τὴν ἱστορία δὲν πιστεύει πὼς εἶναι ἀληθινή.

Ἔχει ἆρά γε δίκηο;

Μιὰ νύχτα σὲ κάποιο σιδηροδρομικὸ σταθμὸ κάποιος πῆγε νὰ πάρῃ εἰσιτήριο. Ἕνας ἀπὸ τοὺς φύλακας τοῦ σιδηροδρομικοῦ σταθμοῦ τοῦ εἶπε νὰ μὴν πάρῃ τὸ τραῖνο ποὺ θὰ ἐρχότανε ἀμέσως ἀλλὰ τὸ ἑπόμενο.

— «Γιατί, εἶπε, ὠνειρεύθηκα χθὲς τὴν νύκτα ὅτι τὸ πρῶτο ἀπὸ τὰ δύο αὐτὰ τραῖνα θὰ πάθῃ σύγκρουση».

Κάποιος ἀνώτερος σιδηροδρομικὸς ὑπάλληλος ἄκουσε αὐτὰ τὰ λόγια· τὴν ἑπομένη ὁ φύλακας παύθηκε· ἐρωτᾶται γιὰ ποιὸ λόγο;

S. BONSELS

Τοῦ Δάσους ἡ Νεράϊδα

3ον

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

Ἐσώπασε τότε ἡ νεράϊδα καὶ ἔκρυψε τὸ πρόσωπό της. Βαθειὰ σιωπὴ ἐβασίλευε στὰ γύρω. Ὅλα τὰ πλάσματα ποὺ τὴν εἶχαν ἀκούσει τὴν κύτταζαν μὲ θαυμασμό.

Τὸ φωτεινὸ πρόσωπό της μὲ τὰ ξανθὰ μαλλιά, ἐσκόρπιζε γύρω μιὰ λάμψη, μὰ μαζὶ καὶ μιὰ σιωπηλὴ μελαγχολία.

Ἡ φωνούλα της ἔτρεμε ἀπὸ συγκίνηση, ἐνῷ ἐξακολουθοῦσε νὰ λέει:

— *Ὦ! δὲν ξέρετε, ἀγαπητοί μου φίλοι, τί εἶναι* ἡ ὥρα τῆς ἀνατολῆς γιὰ τὰ μάτια ποὺ δὲν εἶδαν ποτὲ τὸν ἥλιο, σὰν τὰ δικά μου. Τὸ φεγγοβόλημά του μέσα σὲ ὅλο τὸ θόλο τοῦ οὐρανοῦ, τόσο μὲ ζάλισε, ὥστε ἐλιποθύμησα. Πόσο κράτησε αὐτὸ δὲν ξέρω. Σὰν ἄνοιξα ὅμως τὰ μάτια μου βρέθηκα μέσα στὸ ρέμμα μιᾶς ἄλλης ζωῆς καινούργιας, ποὺ τὴν ἔνοιωθα στὶς φλέβες μου, σὰν νᾆταν ἕνα μικρὸ χρυσὸ ποταμάκι. Εἶχα πέσει ἀνάμεσα στὰ λουλούδια καὶ ὁ ἥλιος μὲ πλημμύριζε μὲ τὸ φῶς του καὶ δὲν τολμοῦσα νὰ κινηθῶ. Ἔμενα ἔτσι ἀσάλευτη, χωρὶς καὶ ἡ ἴδια *νὰ νοιώθω πῶς ἔγινε ὥστε ἡ πονεμένη ψυχή μου νὰ νοιώθει μαζὶ τόσο βαθειὰ τὴν πρωτογνώριστη αὐτὴ εὐτυχία.*

Σὰν εἶπε αὐτὰ ἡ νεράϊδα ἐσιώπησε.

Ἕνα πουλάκι τοῦ δάσους τότε τῆς εἶπε:

— Ἡ εὐτυχία σου εἶναι καὶ δική μας.

— *Ἕνα μονάχα μὲ λυπεῖ, εἶπε ἡ νεράϊδα. Ποὺ* δὲν ἔχω πιὰ τὴ δύναμη νὰ κάνω κάποιο εὐτυχισμένο. Τώρα εἶμαι καὶ γὼ σὰν καὶ σᾶς, χωρὶς καμμιὰ ἄλλη δύναμη, παρὰ μονάχα νὰ πονῶ μαζί σας ὅταν πάσχετε καὶ νὰ χαίρωμαι στὴ χαρά σας.

Ἀκούστηκε τότε ἡ φωνὴ τῆς Χουκοῦς νὰ λέει:

— *Ἀσφαλῶς αὐτὸ θὰ σοῦ δοθῇ ἡ εὐκαιρία νὰ τὸ κάνεις πολλὲς φορές, γιατὶ οἱ πίκρες καὶ οἱ* χαρὲς στὴ ζωὴ εἶναι ἴσα μοιρασμένες.

— Πῶς; ἐρώτησε ἡ νεράϊδα. Εἶναι μοιρασμένες ἴσα; Πῶς γίνεται αὐτό; Κάτω ἀπὸ τὸ φῶς τοῦ ἥλιου ἔπρεπε νὰ εἶναι ὅλα ὡραῖα καὶ εὐτυχισμένα. *Πῶς ἠμπορεῖ ἡ λύπη νὰ χωράει μέσα σ'* αὐτὸ τὸ φῶς καὶ κάτω ἀπ' αὐτὸν τὸ γαλανὸ οὐρανό;

— Ἂν ζήσῃς μαζί μας θὰ τὸ καταλάβεις, εἶπε πάλι ἡ Χουκού. Μὰ πές μου, ἀλήθεια, στὸν τόπο μας θὰ μείνῃς γιὰ πάντα;

— Δὲν μπορῶ νὰ τὸ ξέρω αὐτό. Ἡ τιμωρία ποὺ μᾶς περιμένει ἐμᾶς τὶς νεράϊδες, ὅσες γνωσαμε τὸ φῶς τοῦ ἥλιου, εἶναι, καθὼς εἶπα, νὰ χάνωμε τὸ δικαίωμα νὰ κάνουμε εὐτυχισμένους ὅσους συναντοῦμε ὅταν κάνουμε τὸ νυχτερινό μας περίπατο. Θὰ γυρίζουμε ἔτσι ἀνίκανες καὶ δὲν θὰ μποροῦμε νὰ ψιθυρίζουμε οὔτε ἕνα παρηγορητικὸ λόγο στοὺς πονεμένους. Εἶναι ὅμως τόσο φοβερὴ τιμωρία αὐτὸ γιὰ μᾶς ποὺ θὰ προτιμοῦσα νὰ μείνω μαζί σας καὶ σὰν καὶ σᾶς νὰ χαρῶ, νὰ πονέσω καὶ νὰ πεθάνω...

— Καὶ νὰ πεθάνῃς ἀκόμα; ρώτησε ἡ Χουκοὺ μὲ λύπη.

— Γιατὶ ὄχι; Τόσο κακὸς λοιπὸν εἶναι ὁ θάνατος; ρώτησε γλυκὰ ἡ νεράϊδα.

Μὰ ἡ Χουκοὺ δὲν ἀπάντησε. Ἔμεινε μονάχα σιωπηλὴ καὶ κύτταζε μὲ βλέμμα θλιμμένο τὸν ὁρίζοντα στὰ βάθη του.

Στὸ μεταξὺ ὅλα τὰ ζῶα ποὺ βάλθηκαν νὰ περιποιηθοῦν τὴ νεράϊδα ἀρχίσανε εὐθὺς νὰ φτιάνουν κάτω ἀπὸ τὸν τεράστιο κορμὸ τῆς φλαμουριᾶς ἕνα σπιτάκι ἀπὸ πούπουλα ἀνοιχτὸ στὴν ἀνατολὴ καὶ προφυλαγμένο ἀπὸ τὴ βροχή.

Καὶ ἦτανε μεγάλη ἡ χαρά τους γιατὶ ἡ νεράϊδα τὸ βρῆκε ὡραῖο καὶ τὰ εὐχαρίστησε ὅλα μὲ τὸ γλυκὸ χαμόγελό της.

Η ΧΑΡΑ ΤΗΣ ΑΝΟΙΞΕΩΣ

Σύμφωνα μὲ ὅσα εἴπαμε, λοιπόν, ἡ μικρὴ νεράϊδα ἦταν καταδικασμένη νὰ ζήσῃ ἀπὸ δῶ καὶ μπρὸς στὴ γῆ καθὼς ζοῦν οἱ ἄνθρωποι, τὰ φυτὰ καὶ τὰ ζῶα. Στὴ γῆ αὐτὴ ποὺ κι' ἐμεῖς γιὰ λίγον καιρὸ ξυπνήσαμε στὴ ζωή, στὴν γῆ τῆς πράσινης ἐξοχῆς, τῶν ρυακιῶν, τῶν βουνῶν καὶ τῶν λαγκαδιῶν, στὴ γῆ ποὺ ἔρχεται καὶ ὁ θάνατος.

Καὶ τώρα πρέπει νὰ ἰδοῦμε ἂν ἡ μικρή μας νεράϊδα, ἔμεινε γιὰ πάντα στὴ γῆ ἢ μήπως διατήρησε τὴ δύναμη νὰ δώσει σὲ κανένα τὴν εὐτυχία.

Εὐθὺς ἀπὸ τὴν ἄλλη μέρα ἡ νεραϊδούλα ἄρχισε νὰ ἐνδιαφέρεται γιὰ τὸν καινούργιο τρόπο ποὺ θὰ ζοῦσε καὶ ἄρχισε νὰ χαίρεται μαζὶ μὲ τὶς ψυχὲς τῶν λουλουδιῶν, τῶν ζώων καὶ τῶν ἀνθρώπων στὸ πανηγῦρι τῆς ἀνοίξεως.

Κάθε μέρα, ἔρχονταν καὶ καινούργιοι φίλοι, *πουλιὰ καὶ τετράποδα ζῶα.*

Καὶ ἤτανε, ἀλήθεια, πολὺ δύσκολο νὰ ξεχωρίσει τοῦ καθενὸς τὴ μορφὴ καὶ τὸν χαρακτῆρα. Κάθε μέρα ἀνθοῦσανε καὶ καινούργια λουλούδια.

Περισσότερο ὅμως ἀπ' ὅλα τὴν εὐχαριστοῦσε ὁ ἥλιος. Ἀγαποῦσε τὸ φῶς καὶ τὴ θερμότητά του καὶ ἄφηνε τὸν ἑαυτό της σ' αὐτὸν μὲ ταπεινότητα καὶ εὐγνωμοσύνη.

Τόση ἦτανε ἡ ἐμπιστοσύνη της σ' αὐτὸν ποὺ καὶ ἡ πιὸ μικρὴ ἀκτῖνα του τὴν ἐμεθοῦσε ἀπὸ χαρά.

Ὁλόκληρες ὧρες ἔστεκε κάθε μέρα καὶ κύτταζε τὸ δάσος τῶν ἐλατιῶν. Τὸ φῶς τοῦ ἥλιου ἔπεφτε μέσα ἀπὸ τοὺς ἴσιους κορμοὺς των στὰ μοῦσκλα καὶ ἐσχημάτιζε μικρὰ νησάκια χρυσοπράσινα παντοῦ.

Οἱ κηλῖδες δὲν σάλευαν καὶ τὸ χῶμα τοῦ δάσους ἔμοιαζε σὰν τάπητας σκεπασμένος μὲ φωτεινὰ σχέδια, ἐνῷ στὶς κορφὲς ὁ ἀγέρας τῆς ἀνοίξεως ἐτραγουδοῦσε ὡραῖα τραγούδια ποὺ γέ-

μιζαν μὲ χαρὰ τὴν καρδιὰ τῆς μικρῆς νεράϊδας.

Ἀπὸ τότε ποὺ ἔφτασε στὴν ἐξοχὴ εἴχανε περάσει κάμποσες μέρες, ὅταν μιὰ νύχτα ἄφησε τὸ πράσινο σπιτάκι της, γοητευμένη ἀπὸ τὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ καὶ ἀπὸ τὴ σιωπὴ τῆς ὄμορφης νύχτας.

Οἱ κρίνοι στὴν ἄκρη τοῦ ποταμοῦ εἶχαν ἀνοίξει καὶ ἔλαμπαν σὰν τὸ χιόνι ἐπάνω ἀπὸ τὸ νερὸ ποὺ κυλοῦσε ἤρεμα ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ χόρτα.

Θόρυβος κανένας δὲν ἀκουότανε. Τὰ νυχτοπούλια καὶ αὐτὰ εἴχανε σιωπήσει.

Μολονότι τὸ φεγγάρι ἤτανε ἀκόμη μισό, ἤτανε τόσο δυνατὸ τὸ φῶς του, ὥστε τὰ πιὸ κοντινὰ ἄστρα ἐτρεμόσβυναν.

Καὶ ἡ μυρωδιὰ τῆς μουσκεμμένης γῆς, καθὼς εἶχε βρέξει ἀπὸ βραδίς, ἀνέβαινε ἀπὸ παντοῦ.

Ἔξαφνα μέσα ἀπὸ τοὺς μαύρους κορμοὺς ὁ ἀγέρας ἐγέμισε ἀπὸ ἕνα βουϊτὸ ἐλαφρὸ στὴν ἀρχή, ποὺ ἐδυνάμωνε σιγά, σιγὰ καὶ τέλος ἐπέρασε ἐπιβλητικὰ σὰν μιὰ ἄγρια φοβέρα ἐπάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι τῆς μικρῆς νεράϊδας.

Τὸ βουϊτὸ αὐτὸ τὸ ἔκανε ἕνας κάνθαρος τοῦ νεροῦ ποὺ γύρευε νὰ βρεῖ κάποια δροσερὴ μεριὰ νὰ περάσει τὴν ἡμέρα του.

Καὶ ἡ νεράϊδα σκέφτηκε πόσο θἄτανε εὐτυχισμένος μέσα σ' αὐτὸ τὸ ἀσημένιο φῶς, καθὼς παρακολουθοῦσε τὸ ζῶο αὐτὸ ποὺ ἐξακολουθοῦσε νὰ φεύγει.

Καὶ ὕστερα ἁπλώθηκε πάλι ἡ σιωπή.

Δίπλα της μιὰ σταγόνα νεροῦ ἔλαμπε σὰν διαμάντι! Ὤ! ἤτανε θαῦμα αὐτὴ ἡ σταγόνα. Ἔξαφνα ὅμως ἡ σταγόνα, καθὼς τὴν κύτταζε, ἔπεσε καὶ ἔσβυσε στὸ σκοτεινὸ χῶμα, ἐνῷ συγχρόνως στὴν ἀνατολὴ ἐφάνηκε μιὰ κόκκινη φωτεινὴ λουρίδα.

Ἡ μικρὴ νεράϊδα ἔσμιξε τὰ χέρια της καὶ ἔβγαλε μιὰ χαρούμενη φωνή: Ὤ! νά! ὁ ἥλιος!

Ὕστερα ἀπὸ λίγο ἐκαθότανε πάνω στὰ λουλούδια.

Αὐτὴ ἦταν ἡ πιὸ ἀγαπημένη της συνήθεια νὰ περνάει τὴν ἡμέρα.

Ὁ θόρυβος ποὺ ἔκαναν τὰ ἔντομα κατέβαινε ἀπὸ ψηλὰ καὶ ἀνακατευότανε μὲ τὸ ψιθύρισμα τῶν ὑψηλῶν χόρτων, καθὼς τὰ κινοῦσε ἡ πρωϊνὴ αὔρα καὶ δός του τὰ μικρὰ ζωῦφια νὰ πηγαινοέρχονται. Σαλιγκάρια, πεταλοῦδες, μυρμήγκια, σκαθάρια καὶ ἄσε τὰ ἄλλα τὰ ἀμέτρητα ποὺ περνοδιάβαιναν κάτω ἀπὸ τὴ χλόη καὶ ποὺ γιὰ νὰ τὰ ξεκαθαρίσει τὸ μάτι ἔπρεπε νὰ τὰ κυττάζει μὲ πολλὴ προσοχή.

Καὶ ἔξαφνα νά σου! Ἕνα ζευγάρι ἀγριοπερίστερα! Ἀπὸ μακρυὰ ἀκόμη ἀκούγονταν οἱ χαρούμενες κουβεντοῦλες τους καὶ ὅλα τὰ ζῶα ἐφάνησαν εὐχαριστημένα γιὰ τὸν ἐρχομό τους.

Ὅμως κι' αὐτὰ φαίνεται νὰ τοὺς ἄρεσε ἡ φλαμουριὰ καὶ ὅλη ἐκείνη ἡ ὡραία γωνιὰ τοῦ δάσους.

Ἐπετοῦσαν ἀπὸ κλαδὶ σὲ κλαδί, ἐκυττοῦσαν τὰ σπασμένα ξεροκλάδια καὶ ἐξετάζανε ὅλες τὶς κουφάλες τοῦ κορμοῦ. Σὰν εἴδανε ὅμως πὼς πάνω στὴ φλαμουριὰ κατοικοῦσε καὶ μιὰ κουκουβάγια ἐπέσανε σὲ μεγάλη συλλογή.

— Μονάχα ἐπειδὴ ἦταν τόσο κοντὰ τὸ ρυάκι ἤθελα νὰ χτίσουμε ἐδῶ τὴ φωλιά μας, εἶπε λυπημένη ἡ περιστέρα. Μᾶς ἔρχεται τόσο βολικὰ γιὰ τὸ πρωϊνό μας λουτρό! Ἔπειτα γιὰ κύττα! Ἔχει κανένας ἀπὸ τὴ μεριὰ αὐτὴ τὸν ἀνοιχτὸ κάμπο καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλην τὸ βαθὺ καὶ ὡραῖο δάσος. Τί ὡραῖο μέρος! Μὰ κύτταξε πῶς λάμπουν τὰ μοῦσκλα κάτω ἀπὸ τὸ δέντρο!

— Εἶναι ἀδύνατο ἐγὼ νὰ ζήσω δίπλα ἀπὸ μιὰ κουκουβάγια, εἶπε ὁ περίστερος. Γιατὶ πρέπει νὰ ξέρεις ὅτι ὅλα μπορεῖ κανένας νὰ τὰ περιμένει ἀπὸ τέτοιους γειτόνους. Ἐγὼ δηλαδὴ δὲν ἔχω τίποτε προσωπικὸ μαζί τους καὶ δὲν θέλω βέβαια τὸ κακό τους, μά, τί τὰ θές, ὅταν τοὺς νοιώθω κοντά μου δὲν εἶμαι ποτὲ ἥσυχος.

Καὶ μὲ ἕνα δυνατὸ φτερούγισμα ποὺ ἀκουότανε γιὰ πολλὴ ὥρα στὴ σιωπὴ τοῦ δάσους, ἐπέταξαν πάνω ἀπὸ τὶς κορφὲς τῶν δέντρων.

Συχνὰ τὴν αὐγὴ ἔβλεπε κανένας ἀνάμεσα στοὺς κορμοὺς τῶν δέντρων τὸ γεράκι. Ἔκανε ἕνα πέταγμα βουβὸ καὶ μυστηριακό. Τὰ ἀστραφτερά του μάτια ἔψαχναν γιὰ τροφὴ παντοῦ στὸ χῶμα καὶ οἱ καστανιὲς φτεροῦγες του ἐχτυποῦσαν τὸν ἀγέρα μὲ χτυπήματα ἐπίσημα καὶ δυνατά. Ἤτανε μοναδικὸ τὸ πέταγμα τοῦ ἄγριου αὐτοῦ πουλιοῦ, ποὺ ζεῖ μονάχο του ἀγαπῶντας τὴν ἐλευθερία τοῦ δάσους καὶ τοῦ βουνοῦ.

Καί, ἀλλοίμονο! μιὰ μέρα στὸ δάσος ἦρθε καὶ μιὰ γάτα. Ἐξάπλωσε ἀνάμεσα στὰ λουλούδια καὶ μὲ μισοκλεισμένα μάτια ἄρχισε νὰ κάνει τὴν τουαλέττα της.

Καθὼς ἦταν ἀφωσιωμένη νὰ χτενίζει τὴ γούνα της εἶχε ἕνα τόσο ἀθῶο ὕφος ποὺ ἔλεγες πὼς κανένας κίνδυνος δὲν τὴν ἀπειλοῦσε.

Στὸ ξέφωτο ὅμως μὲ μιᾶς ἐκράτησε μιὰ σιωπὴ γεμάτη φόβο. Ἀμέσως οἱ καρδιὲς τῶν μικρῶν ζώων ἄρχισαν νὰ χτυποῦνε δυνατά, καὶ μονάχα τὸ ρυάκι ἐξακολουθοῦσε νὰ μουρμουρίζει ξένοιαστο τὸ τραγουδάκι του, σὰν νὰ μὴν ἔδιδε καμμιὰ σημασία στὴν παρουσία της.

Ἡ γάτα ἐρχότανε ἀπὸ τὰ σπίτια τῶν ἀνθρώπων ὅπου μὲ τὴ συντροφιά τους εἶχε γεννηθεῖ καὶ μεγαλώσει.

Ἔτυχε ὅμως τὸ χτῆμα, ὅπου ζοῦσε, ν' ἀλλάξῃ νοικοκύρη καὶ ἐπειδὴ οἱ γάτες ἀγαποῦν πιὸ πολὺ τὸ σπίτι ποὺ γεννήθηκαν καὶ ζήσανε, αὐτὴ ἔμεινε σ' αὐτό, ἂν καὶ φύγανε τὰ ἀφεντικά της τὰ πρῶτα.

Φαίνεται ὅμως πὼς δὲν τὰ περνοῦσε καλὰ μὲ τὰ καινούργια ἀφεντικὰ καὶ τράβηξε νὰ ζήσει ἐλεύθερη στὴν ἐξοχή.

(Ἡ συνέχεια στὸ ἑπόμενο)

ΓΝΩΜΙΚΑ

Ὁ πατριωτισμὸς ἐν καιρῷ εἰρήνης συνίσταται εἰς τοῦτο: ἕκαστος σαρώνει ἔμπρὸς στὴ θύρα του, κυττάζει τὴ δουλειά του, ἐπίσης μανθάνει τὸ μάθημά του διὰ νὰ περνᾷ καλὰ μέσα στὸ σπίτι του.

Γκαῖτε

Ἡ Πατρίς μας! Εἴθε αὐτὴ νὰ εὑρίσκεται πάντοτε ἐν τῷ δικαίῳ εἰς τὰς μετ' ἄλλων χωρῶν σχέσεις της· ἀλλ' ἐν τῷ δικαίῳ ἢ ἐν τῷ ἀδίκῳ ἡ Πατρίς μας καὶ οἱ Ἀρχηγοί μας ἔχουν πάντοτε δίκαιον.

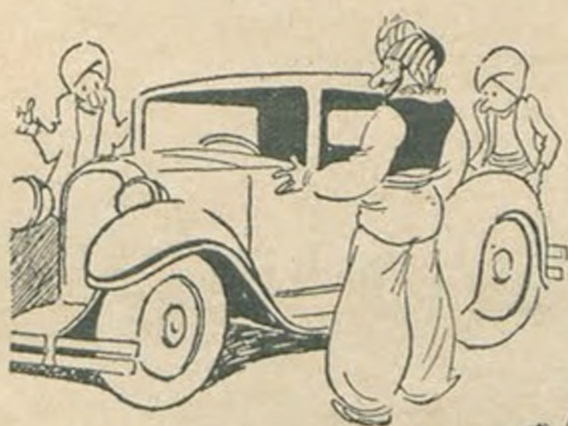
Ντεκατὺρ

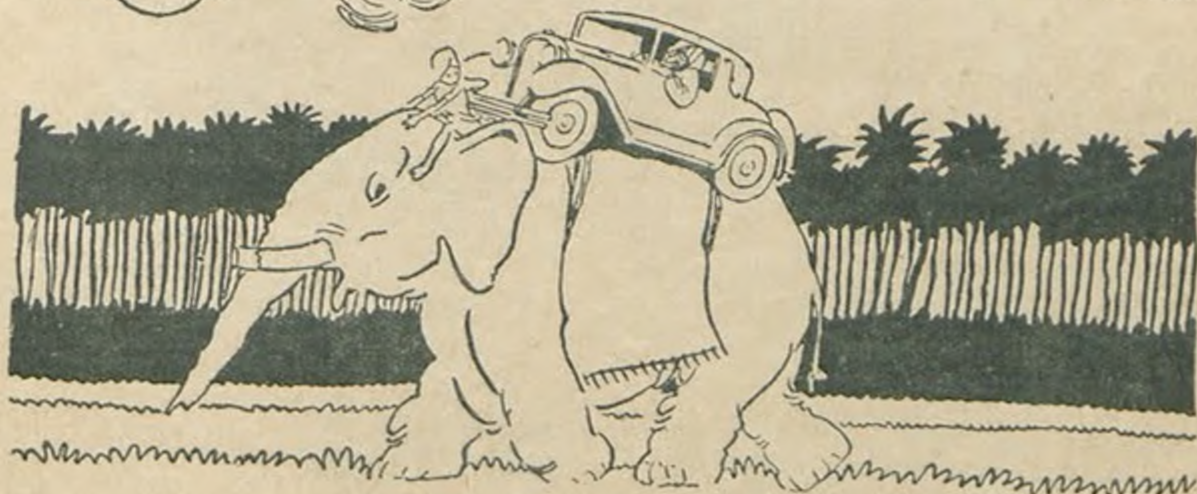

Τ' ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟ ΤΟΥ ΜΑΧΑΡΑΓΙΑ...

'Ο ἔνδοξος Μαχαραγιᾶς, μὲ τὰ χρυσᾶ παλάτια
Τὰ πλούτη του τ' ἀμέτρητα καὶ τὰ γαλάζια μάτια
Σὰν ἔβγαινε περίπατο στοὺς κρεμαστούς του κήπους
'Εκαβαλοῦσ' ἐλέφαντα, κι' ὄχι τυχαίους ἵππους.
Κι' ὅλα καλὰ ἐπήγαιναν εἰς τοῦ Ρατζᾶ τὴ χώρα,
"Οταν μιὰ μέρα ἔφθασαν, κομίζοντες καὶ δῶρα
Δυὸ Εὐρωπαῖοι φίλοι του, φίλοι ἀπ' τὸ Λονδῖνον.
'Ο ἄρχοντας τοὺς πρόσφερε γλυκά, καφὲ καὶ οἶνον
Καὶ καθισμένοι καὶ οἱ τρεῖς τριγύρω σταυροπόδι
Τὰ εἶπανε ξεθαρρετά, εἰς γλῶσσα, ὡς λέν, δημώδη.
Κάποια στιγμὴ οἱ ξένοι του, μ' ἐνδιαφέρον φίλου
Καὶ ὄχι ἐκ συμφέροντος ἢ ἐκ σκοποῦ ἀδήλου,
Τοῦ δήλωσαν πὼς ἀσφαλῶς καλὸν ἦτο καὶ πρέπον
—'Εφ' ὅσον ἐνομίζετο ὡς πρὸς τὴν μόδαν ρέπων...—
Νὰ πάρῃ αὐτοκίνητον ἢ γαλλιστὶ «ὠτὸ»
Μάρκας ταχείας κι' ἀσφαλοῦς μὲ κύλινδρους ὀκτώ.
'Εκεῖνος συγκατένευσεν, ἀγόρασε τ' ἀμάξι,
ποὺ τὸ ἐθαύμασ' ὁ λαὸς καὶ ὅλοι οἱ ἐν τάξει.
Καὶ ἔτσι, στ' αὐτοκίνητο μὲ χάρι καθισμένος
—'Ετοῦτο στὴν εἰκόνα μας τὸ βλέπετε σαφῶς...—
Βγαίνει συχνὰ περίπατο καὶ εἶν' εὐτυχισμένος
Καὶ ἀσφαλῶς θὰ σκέπτεται πὼς εἶν' πολὺ σοφός!...

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΝΕΟΥΣ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΓΟΝΕΙΣ

Ἡ Ε.Ο.Ν. καὶ αἱ γενικαὶ κατευθύνσεις της

Εἴτε στὸ σκολειό, εἴτε στὸ χωράφι, εἴτε στὸ ἐργαστήριο, εἴτε στὸ γραφεῖο ἐργάζονται οἱ ΝΕΟΙ,

Η Ε. Ο. Ν. ΑΠΑΙΤΕΙ:

1ον

Νὰ χρησιμοποιοῦν τὸν χρόνον τους κατὰ τὰς ἑορτάς, ζῶντας στὸν καθαρὸ ἀέρα τοῦ ὑπαίθρου, σὲ περιπάτους καὶ ἐκδρομές.

Ἐκεῖ μὲ τὸ παιχνίδι καὶ τὸν ἀθλητισμό, ἱκανοποιοῦν τὴ φυσική τους ζωηρότητα, συναναστρέφονται μὲ τὴν ἁγνότητα τῆς φύσεως, ἀναπαύουν τὸ πνεῦμα καὶ τὴν ψυχὴν καὶ ἀκροῶνται τῆς πλουσίας διδασκαλίας ποὺ παρέχει ἡ Ὀργάνωσις.

Ἔτσι τὴν ἄλλη μέρα γυρίζουν μὲ καινούργιες δυνάμεις καὶ μὲ γόνιμη διάθεση στὰ ἔργα τους.

Ὁ νέος μας δὲν πρέπει νὰ περνᾷ τὶς διακοπές του ἄσκοπα μέσα σὲ κλειστοὺς χώρους (καφενεῖα κλπ.) καὶ σὲ ἐπιδόσεις χαρτοπαιξίας καὶ ποτοποσίας μὲ συναναστροφὲς ὕποπτες καὶ ἄχρηστες.

Ἕνας τέτοιος Νέος εἶναι ἀδύνατον νὰ προκόψει στὴ δουλειά του καὶ στὴ Ζωή.

2ον

ΣΤΗ ΖΩΗ

Ἡ Ε. Ο. Ν. μὲ τὴν πλουσίαν ἐκπαίδευσιν καὶ ἄσκησιν τῶν Νέων στοὺς κόλπους της, τοὺς καθιστᾷ ἱκανοὺς ν' ἀποκτοῦν αὐτοπεποίθησιν, προθυμίαν εἰς τὸ ν' ἀναλαμβάνουν τὰς εὐθύνας τῶν πράξεών των, κρίσιν, παρατηρητικότητα, ὑψηλὰ καὶ εὐγενῆ αἰσθήματα, καλὸν χαρακτῆρα καὶ μὲ τὰ προσόντα αὐτὰ κατεβαίνουν στὸν ἀγῶνα τῆς Ζωῆς ὡπλισμένοι ΓΙΑ ΝΑ ΕΠΙΤΥΧΟΥΝ.

3ον

ΑΙ ΝΕΑΝΙΔΕΣ

Μὲ τὴν παρεχομένην εἰδικὴν στὰ τμήματά τους ἐκπαίδευσιν καὶ ἄσκησιν — μὲ τὰ ὑγιᾶ των σώματα, μὲ τὰς πλουσίας οἰκοκυρικὰς γνώσεις των — μὲ τὴν Ἑλληνικὴν ἀνατροφὴν καὶ τὰ ὑψηλὰ καὶ πατριωτικά των αἰσθήματα — Ἡ Ε. Ο. Ν. τὰς ὁδηγεῖ στὰ ὑψηλὰ τῆς ζωῆς ἔργα των παραδίδοντας καλὲς μητέρες, καλὲς οἰκοκυρές, ἐνθουσιώδεις Ἑλληνίδες, ἄξιες νὰ στηρίξουν τὸν Ἑλληνικὸν Οἶκον καὶ ν' ἀναθρέψουν παιδιὰ ὑγιᾶ καὶ ἄξια τῆς Πατρίδος των.

4ον

ΣΤΟ ΣΤΡΑΤΟ

Μὲ τὴν σωματικὴν καὶ ψυχικὴν προπαρασκευὴν κατὰ τὸν χρόνον τῆς παραμονῆς των στὴν Ὀργάνωσιν, ΠΡΕΠΕΙ, οἱ Νέοι τῆς Ε. Ο. Ν. ν' ἀποτελοῦν τὸ αὐριανὸ ἐπίλεκτο ὑλικὸν τῶν ἐνόπλων δυνάμεων τοῦ Κράτους, προσαρμοζόμενοι εὐθὺς ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας εὐχερῶς στὴν πειθαρχίαν τοῦ Στρατεύματος καὶ νὰ κριθοῦν ἄξιοι ἀμέσως τῆς ἐμπιστοσύνης τῶν ἀνωτέρων των.

Τὸ γερὸ σῶμα τους, οἱ πολυποίκιλες γνώσεις τους, ὁ καλὸς χαρακτῆρας τους, ἡ ἐνθουσιώδης καὶ πατριωτικὴ ψυχή τους, τὰ ὁποῖα τορνεύονται στὴν Ὀργάνωσιν κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἐκπαιδεύσεώς των, εἶναι τὰ ἀσφαλῆ στοιχεῖα ὅτι καὶ εἰς τὸν στρατὸν θὰ εἶναι τὰ ἐκλεκτὰ παιδιὰ τῶν ἐνόπλων δυνάμεων, ἐπὶ τῶν ὁποίων μπορεῖ νὰ στηρίζωνται ἡ Πατρίς, ὁ Βασιλεὺς καὶ ὁ Ἀρχηγός.

ΑΥΤΕΣ ΕΙΝΑΙ ΣΥΝΤΟΜΩΤΑΤΑ ΑΙ ΕΠΙΔΙΩΞΕΙΣ ΚΑΙ ΑΙ ΦΙΛΟΔΟΞΙΑΙ ΤΗΣ Ε. Ο. Ν.

++++++++

ΤΟ ΠΕΡΙΣΚΟΠΙΟΝ ΜΑΣ

ΕΡΓΑΣΙΑ! ΤΟ ΣΥΜΒΟΛΟΝ ΤΩΝ ΝΕΩΝ ΜΑΣ

Διαβάζοντας κανεὶς τοὺς λόγους τοῦ Ἀρχηγοῦ μας καὶ Κυβερνήτου — τὰς ὑποθήκας του πρὸς τοὺς Νέους — τὴν ἀτομικήν του ζωὴν καὶ τὴν ἀκούραστον δρᾶσίν του στὸ Κυβερνητικὸν Ἔργον, ἔχει μπροστά του τὸ ζωντανότερο παράδειγμα τοῦ Πρώτου Ἕλληνος ΕΡΓΑΤΟΥ.

Καὶ τὸ παράδειγμα αὐτὸ προβάλλεται πρὸς μίμησιν πρὸς ὅλους τοὺς Ἕλληνας βέβαια, μὰ πρὸ πάντων πρὸς τοὺς Νέους.

Παράλληλα στὴν Ὀργάνωσίν μας ἄξιός του στέκει παράπλευρα τὸ λαμπρὸν ἐπίσης παράδειγμα τοῦ ἀκούραστου Ἐργάτου μας — τοῦ Γενικοῦ Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου.

Ἀπὸ αὐτούς, ἂς παραδειγματισθοῦν ὅλοι οἱ Νέοι μας καὶ οἱ ἐντὸς καὶ οἱ ἐκτὸς τῆς Ὀργανώσεως, καὶ κάθε ἕνας στὸν κύκλο του — στὴν ἁρμοδιότητά του —, στὸ Γραφεῖο καὶ στὸν Ἀγρὸ - στὸ Νοικοκυριὸ καὶ στὸ Ἐργοστάσιο καὶ ὅπου γενικὰ ἐτάχθη γιὰ νὰ ἐ ρ γ α σ θ ῆ.

Κάτω ἀπὸ τὴν σημαίαν τῆς Ἐργασίας λαξεύεται ἡ εὐτυχία τοῦ Ἀτόμου καὶ τοῦ Συνόλου, — τοῦ Κράτους, τοῦ Ἔθνους, τῆς Πατρίδος.

Ο ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ ΜΑΣ

Δὲν εἶναι μονάχα μιὰ ἁπλῆ χειρονομία ὁ χαιρετισμός. Εἶναι πρὸ πάντων ἡ ἐκδήλωσις τοῦ σεβασμοῦ μας πρὸς τὸ χαιρετώμενον πρόσωπον ἢ σύμβολον. Καὶ μαζὶ δείχνει τὸν βαθμὸν τῆς πειθαρχίας μας, καθὼς καὶ τὴν ἀτομικότητά μας. Αἱ διαταγαὶ καθορίζουν σαφῶς τὰ περὶ χαιρετισμοῦ μας καὶ πρέπει νὰ τηρῶνται μετ' ἀπολύτου ἀκριβείας.

Τὸν χαιρετισμὸν ἐπίσης πρέπει νὰ συνοδεύῃ ἡ ἐμπρέπουσα ὑπηρεσιακὴ στάσις καὶ τὸ ἀ τ ε ν ὲ ς βλέμμα. Εἶναι γνωστὴ ἡ ὑποθήκη τοῦ ἀειμνήστου Στρατηλάτου, ὁ Ὁποῖος ἐζήτει νὰ κυττάζουν κ α τ ά μ α τ α οἱ χαιρετῶντες καὶ ἀναφέροντες. Εἶναι δὲ ὁ χαιρετισμός μας αὐτὸς Ἑλληνικός. Ἔτσι χαιρετοῦσαν τοὺς ἀθλητὰς στὰ Στάδια οἱ πρόγονοί μας, πρᾶγμα ποὺ καθεὶς μπορεῖ νὰ τὸ ἰδῇ σὲ παραστάσεις τῶν Ὀλυμπιακῶν ἀγώνων.

Ὁμὰς Φοιτητριῶν μετὰ τῆς Διοικητρίας πρὸ τοῦ Πανεπιστημίου

Ἡ Α. Ε. ὁ Ἀρχηγὸς — Κυβερνήτης μας δοκιμάζων τὸ συσσίτιον τῶν Φαλαγγιτῶν στὸ στρατόπεδο Ι. Μεταξᾶ.

Συγκέντρωσις Φαλαγγιτῶν Θεσσαλονίκης τὴν 16 Ὀκτωβρίου 1938

Ὁμὰς Φαλαγγιτῶν πρὸ τοῦ Λευκοῦ Πύργου Θεσσσαλονίκης.

Σκαπανεὺς χαιρετῶν

Ἡ Α. Μεγαλειότης ὁ Βασιλεὺς μας μετὰ τῶν Πριγκηπισσῶν ἀποχωροῦντες ἀπὸ τὴν τελετὴν τῶν ἀποκαλυπτηρίων τῆς προτομῆς τῆς μάμμης των Βασιλίσσης Ὄλγας.

ΤΗΣ "ΝΕΟΛΑΙΑΣ„

Ἡ Διοικήτρια Θηλέων Διοικήσεως Πρωτευούσης κ. Μαντζούφα μετὰ Φαλαγγιτισσῶν καὶ Σκαπανισσῶν.

Ὁμὰς τῆς Δ. Α. Σ. πρὸ τοῦ Μνημείου τῶν Ἱερολοχιτῶν κατὰ τὰς ἑορτὰς τῆς Ἑκατονταετηρίδος τοῦ Πολυτεχνείου.

Ἡ Α. Ε. ὁ Ἀρχηγὸς — Κυβερνήτης μας προσερχόμενος εἰς τὸ Πολυτεχνεῖον κατὰ τὰς ἑορτὰς τῆς Ἑκατονταετηρίδος χαιρετᾶται ὑπὸ τοῦ παρατεταγμένου τμήματος τῆς Δ. Α. Σ.

Ἡ Α. Ε. ὁ Ἀρχηγὸς — Κυβερνήτης μας συνομιλῶν καὶ συμβουλεύων Φαλαγγίτας.

Ὁμὰς τῆς Ε. Ο. Ν. Πέτα πρὸ τοῦ Ἀγάλματος τοῦ ἱδρυτοῦ τῆς Φιλικῆς Ἑταιρείας Ν. Σκουφᾶ εἰς τὸ ἱστορικὸν Κομπότι.

Παράταξις Φαλαγγιτῶν καὶ Φαλαγγιτισσῶν Λέσβου εἰς Μυτιλήνην κατὰ τὰς ἑορτὰς τῶν Ἀποκαλυπτηρίων.

HECTOR MALOT

«Χωρὶς Οἰκογένεια»

ΒΡΑΒΕΥΜΕΝΟ ΑΠ' ΤΗ ΓΑΛΛΙΚΗ ΑΚΑΔΗΜΙΑ

3ον

(Συνέχεια ἀπ' τὸ προηγούμενο)

— Καλὰ δὲν μοὖχες πεῖ;...

— Ναί, βέβαια... σοῦ εἶχα πῆ... μὰ δὲν ἦταν ἀλήθεια.

— Ἔτσι μίλα!.... δὲν ἦταν ἀλήθεια....

Μὲ ἐπλησίασε πάντα μὲ σηκωμένο τὸ μπαστοῦνι καὶ φοβισμένος τραβήχτηκα πίσω.

Τί εἶχα κάμει λοιπόν; Σὲ τί ἔφταιξα; Γιατὶ μὲ ὑποδέχεται ἔτσι, ἐνῷ ἐγὼ πήγαινα νὰ τὸν φιλήσω;

— Ἡ ἀφεντιά σας βλέπω καὶ ἀποκρεύετε! Νὰ σᾶς πῶ δὲν μοῦ κακοφαίνεται γιατὶ ἔχω διαβολεμένη πεῖνα. Τί θὰ φᾶμε λοιπὸν ἀπόψε;

— Μὰ ἔφτειασα τηγανίτες.

— Ἄ! τὸ βλέπω! Δὲν φαντάζομαι ὅμως πὼς θὰ σερβίρῃς τηγανίτες γιὰ νὰ δειπνήσῃ ἕνας ἄνθρωπος ποὺ ἔκανε σαράντα μίλια ποδαρόδρομο.

— Μήπως ἔχω καὶ τίποτ' ἄλλο; Εἶναι βλέπεις ποὺ δὲν σὲ περιμέναμε ἀπόψε.

Ὥστε δὲν ἔχεις τίποτε; Τίποτε ἀπολύτως γιὰ νὰ δειπνήσω;

Ἔρριξε μιὰ ματιὰ γύρω.

— Ἐγὼ βλέπω βούτυρο, εἶπε.

Ἔπειτα κύτταξε στὸ ταβάνι, ποὺ συνηθούσαμε νὰ κρεμᾶμε τὸ λαρδί, μὰ τώρα ἦταν ἄδειο τὸ τσιγγέλι καὶ μονάχα μερικὲς πλεξοῦδες σκόρδα καὶ κρεμμύδια κρέμονταν ἀπὸ τὰ ξύλα τοῦ ταβανιοῦ.

Μὲ τὸ μπαστοῦνι του ἐχτύπησε τότε καὶ ἔρριξε μιὰ πλεξοῦδα χάμου.

— Ὁρίστε, πάρε λίγα κρεμμύδια καὶ λίγο βούτυρο καὶ θὰ φτειάξῃς μιὰ πρώτης τάξεως σοῦπα. Ἔλα τώρα βγάλε τὴ ζύμη ἀπὸ τὸ τσουκάλι καὶ ρίξε τὰ κρεμμύδια νὰ βράσουν...

Ἡ μάννα - Μπαρμπερίνα, δίχως καμμιὰ ἀντίρρηση, βιαστικὰ ἔκαμε ὅ,τι τῆς εἶπε ὁ ἄντρας της, ὁ ὁποῖος εἶχε καθίσει τώρα σ' ἕνα σκαμνὶ κοντὰ στὸ τζάκι. Κι' ἐγὼ δὲν τολμοῦσα νὰ φύγω ἀπὸ τὴ θέση ποὺ μὲ εἶχε στείλει τὸ μπαστοῦνι. Ἔτσι ἔστεκα κοντὰ στὸ τραπέζι καὶ τὸν κύτταζα.

Ἔδειχνε ὡς πενῆντα χρονῶν ἄνθρωπος, μὲ ὕφος ἀπότομο καὶ γκρινιάρικο πρόσωπο. Τὸ κεφάλι του ἔπεφτε πρὸς τὸν δεξιό του ὦμο καὶ αἰτία ἦταν ἡ παληὰ πληγὴ καὶ ἡ παραμόρφωσή του αὐτὴ τὸν ἔκαμε ἀκόμη πιὸ ἀποκρουστικό.

Ἡ μάννα - Μπαρμπερίνα ἔβαλε πάλι τὸ τσουκάλι πάνω στὴ φωτιά.

— Γιὰ ἄκουσε δῶ; Μὲ τόσο λίγο βούτυρο θὰ τὴν κάμῃς τὴ σοῦπα; φώναξε.

Καὶ πιάνοντας ὁ ἴδιος τὸ πιᾶτο μὲ τὸ βούτυρο τὸ ἄδειασε ὅλο μέσα στὸ τσουκάλι.

Πάει πιά! Οὔτε βούτυρο, οὔτε τηγανίτες!

Σὲ μιὰ ἄλλη ὥρα αὐτὸ τὸ πρᾶγμα θὰ μὲ λυποῦσε πολύ. Τώρα ὅμως δὲν μ' ἔνοιαζε τίποτε. Τὸ μόνο ποὺ συλλογιζόμουνα ἦτανε, πὼς αὐτὸς ποὺ ἔδειχνε τόσο σκληρός, ἦτανε ὁ πατέρας μου «Ὁ πατέρας μου... ὁ πατέρας μου!» Αὐτὴ τὴ λέξη τὴν ἔλεγα καὶ τὴν ξανάλεγα μὲ τὸ νοῦ μου.

Ποτὲ στὰ σοβαρὰ δὲν μὲ εἶχε ἀπασχολήσει τὸ τί πρᾶγμα ἦταν ἕνας πατέρας καὶ εἶχα ἔτσι μέσα μου σχηματίσει τὴν ἰδέα πὼς εἶναι καὶ αὐτὸς μάννα μὲ χοντρὴ φωνή. Βλέποντας ὅμως αὐτὸν ποὺ μοὖρθε ἀπὸ τὸν οὐρανὸ ἄξαφνα μ' ἔπιανε τρόμος καὶ μαζὶ αἰσθανόμουνα μέσα μου ἕνα βαθὺ πόνο.

Ἐπῆγα νὰ τὸν φιλήσω καὶ μ' ἔσπρωξε μὲ τὸ μπαστοῦνι του. Γιατὶ ὅμως; Ἡ μάννα - Μπαρμπερίνα ὅταν πήγαινα νὰ τὴν φιλήσω ποτὲ δὲν μ' ἔσπρωχνε. Ἐκείνη μ' ἔπαιρνε στὴν ἀγκαλιά της καὶ μ' ἔσφιγγε δυνατά.

— Βρέ! τί κάθεσαι κεῖ σὰν παγωμένος. Δὲν πιάνεις νὰ βάλεις τοὐλάχιστο τὰ πιᾶτα στὸ τραπέζι;

Ἐτσακίσθηκα κι' ἔκανα ὅ,τι μοῦ εἶπε.

Ἡ σούπα εἶχε πιὰ βράσει καὶ ἡ μάννα - Μπαρμπερίνα τὴ σέρβιρε στὰ πιᾶτα.

Ἐσηκώθηκε τότε ἀπὸ τὴ θέση του καὶ καθίζοντας στὸ τραπέζι, ἄρχισε νὰ τρώει, σταματώντας μονάχα κάπου, κάπου γιὰ νὰ μὲ βλέπει.

Ἐγὼ ὅταν συναντοῦσα τὸ βλέμμα του ἐχαμήλωνα τὰ μάτια μου. Τὸν κρυφοκύτταζα ὅμως.

Ἤμουν τόσον ἀνήσυχος καὶ φοβισμένος, ποὺ δὲν εἶχα ὄρεξη νὰ φάω. Καὶ ξαφνικὰ μὲ ρώτησε:

— Τόσο λίγο τρῶς πάντα, τοῦ λόγου σου;

— Ἄ! ὄχι, τοῦ εἶπε ἡ μάννα - Μπαρμπερίνα. Τρώει καλά.

— Τόσο τὸ χειρότερο!... Ἂν δὲν ἔτρωγε τουλάχιστον...

Ἐγὼ δὲν μιλοῦσα καθόλου, ἀλλὰ καὶ ἡ μάννα - Μπαρμπερίνα δὲν εἶχε ὄρεξη γιὰ κουβέντες. Ἐπηγαινοερχότανε μονάχα γιὰ νὰ περιποιηθῇ μὲ προθυμία τὸν ἄντρα της.

— Δὲν πεινᾶς, λοιπόν; μ' ἐρώτησε.

— Ὄχι!

— Πολὺ καλά! Ἔλα τώρα πήγαινε νὰ πέσεις, γιατί... Ἄ!... ἐγὼ θυμώνω.

Ἡ μάννα - Μπαρμπερίνα μοὔριξε μιὰ ματιά, σὰ νὰ μοὔλεγε πὼς πρέπει νὰ πάω νὰ πλαγιάσω δίχως ἀντιλογία. Φυσικὰ ἦτανε περιττὴ αὐτὴ ἡ σύσταση γιατὶ ἐγὼ δὲν εἶχα καμμιὰ διάθεση νὰ παρακούσω.

Ἡ κουζίνα μας ἦταν καὶ κρεββατοκάμαρα, καθὼς εἶναι σὲ ὅλα τὰ χωρικὰ σπίτια. Στὸ τζάκι κοντὰ ἦτανε ὅ,τι χρειαζότανε γιὰ τὸ φαΐ: δηλαδή, τὸ τραπέζι, ἡ κασσέλα καὶ ὁ μπουφές. Στὴν ἄλλη ἄκρη πάλι ἦτανε ὅ,τι χρειαζότανε γιὰ τὸν ὕπνο: Ἀπὸ δῶ ἦτανε τὸ κρεββάτι τῆς μάννας Μπαρμπερίνας κι' ἀπὸ κεῖ τὸ δικό μου, μέσα σ'

ἕνα μεγάλο ντουλάπι τοῦ τοίχου σκεπασμένο μ' ἕνα κόκκινο παραπέτασμα.

Ἀφοῦ γδύθηκα λοιπὸν ἐπλάγιασα ὅσο μποροῦσα πιὸ γρήγορα. Ὅσο γιὰ νὰ κοιμηθῶ ὅμως ... Ἄ! Αὐτὸ ἦταν ἄλλη ὑπόθεση.

Δὲν κοιμᾶται κανεὶς ὅταν τὸν διατάζουν, κοιμᾶται μονάχα ὅταν νυστάζει καὶ ὅταν εἶναι ἥσυχος.

Μὰ ἐγὼ οὔτε ἐνύσταζα, οὔτε ἡσυχία εἶχα. Ἀπεναντίας ἔνοιωθα τὸν ἑαυτό μου πολὺ ταραγμένο καὶ πολὺ δυστυχῆ...

Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ἦταν πατέρας μου. Γιατὶ ὅμως μὲ κακομεταχειριζότανε ἔτσι;

Μὲ τὸ πρόσωπο γυρισμένο στὸν τοῖχο, ἐπροσπαθοῦσα νὰ διώξω αὐτὲς τὶς ἰδέες καὶ νὰ κοιμηθῶ, καθὼς μὲ εἶχαν διατάξει.

Ἦταν ὅμως ἀδύνατο! Ποῦ νὰ μοῦ ἔρθῃ τώρα ὁ ὕπνος!

Ποτὲ δὲν ἔνοιωσα τὸν ἑαυτό μου τόσο ξυπνητό.

Ὕστερα ἀπὸ λίγη ὥρα, πόση ἀκριβῶς δὲν ξέρω, ἄκουσα κάποιον νὰ πλησιάζει στὸ κρεββάτι μου.

Ἀπὸ τὸ βαρύ, ἀργὸ καὶ συρτὸ βῆμα κατάλαβα πὼς δὲν ἦταν ἡ μάννα - Μπαρμπερίνα.

Ἄκουσα μιὰ ἀνάσα ζεστὴ στὰ μαλλιά μου καὶ μιὰ πνιγμένη φωνὴ νὰ μὲ ρωτᾷ: «Κοιμᾶσαι;»

Ἐγὼ ὅμως μιλιά. Αὐτὸ τὸ φοβερὸ «Ἐγὼ θυμώνω» ἤχουσε ἀκόμη στ' αὐτιά μου.

— Κοιμᾶται, εἶπε ἡ μάννα - Μπαρμπερίνα. Τὄχει συνήθιο· μόλις πέσει, τὸν παίρνει ἀμέσως ὁ ὕπνος. Μπορεῖς νὰ μιλήσεις καὶ μὴ φοβᾶσαι πὼς θὰ σ' ἀκούσει.

Σωστὸ βέβαια ἦταν νὰ τοὺς πῶ πὼς δὲν κοιμώμουνα. Μὰ ἐφοβήθηκα μήπως θυμώσει.

— Τί γίνεται ἡ δίκη σου; ρώτησε ἡ μάννα - Μπαρμπερίνα.

— Τὴν ἔχασα. Οἱ δικαστὲς εἶπαν πὼς ἦταν λάθος δικό μου νὰ βρεθῶ κάτω ἀπὸ τὶς σκαλωσιὲς τὴν ὥρα ἐκείνη καὶ πὼς ὁ ἐργολάβος δὲν μοῦ χρωστάει τίποτε.

Καὶ χτύπησε μὲ τὸν γρόνθο του ἐπάνω στὸ τραπέζι δυνατά, ἀρχίζοντας καὶ νὰ βλαστημάει.

— Χάθηκε ἡ δίκη, εἶπε πάλι σὲ λίγο. Ἄδικα πῆγαν τόσα λεφτά. Καὶ τώρα εἶμαι σακάτης, ἄρρωστος, γέρος καὶ δίχως δουλειὰ καὶ δίχως κομπόδεμα. Καὶ σὰν νὰ μὴν ἔφταναν ὅλα αὐτά, γυρίζω στὸ σπίτι μου καὶ βρίσκω καί... ἕνα παιδί... Δὲ μοῦ λὲς σὲ παρακαλῶ, γιατὶ δὲν ἔκαμες ὅπως σοῦ παράγγειλα;

— Γιατὶ δὲν μπόρεσα! Νά!

— Δὲν μπόρεσες νὰ τὸ πᾶς στὸ Ὀρφανοτροφεῖο;

— Δὲν πετᾶνε ἔτσι ἕνα παιδί, ποὺ τὸ βύζαξαν, τὸ μεγάλωσαν καὶ τ' ἀγαπᾶνε.

— Δὲν εἶναι ὅμως παιδί σου.

— Θὰ τὸ πήγαινα... ἀφοῦ τὸ ἤθελες... Μά, ἴσα - ἴσα ἐκεῖνες τὶς ἡμέρες μοῦ ἀρρώστησε.

— Ἀρρώστησε;

— Βέβαια ἀρρώστησε. Ἤτανε λοιπὸν ὥρα νὰ τὸ πάω στὸ Ὀρφανοτροφεῖο νὰ μοῦ τὸ πεθάνουν;

— Καὶ γιατὶ δὲν τὸ πήγαινες σὰν γίνηκε καλά!

— Δὲν γίνηκε καλὰ ἐντελῶς. Ὕστερα ἀπ' αὐτὴν τὴν ἀσθένεια τὸ βρῆκε ἄλλη. Ἔβηχε, τὸ καϋμένο, ποὺ νὰ τἄκουες θὰ σοῦ ραΐζότανε ἡ καρδιά!... Ἔτσι μᾶς πέθανε καὶ ὁ Νικόλας μας. Μοῦ φαινότανε πὼς ἂν τὸ πήγαινα στὴ Χώρα θὰ πέθαινε κι' αὐτό.

—Ἔ! καλά! Κι' ὕστερα;

—Ὕστερα, μὲ τὸ σήμερα... μὲ τὸ αὔριο... πέρασε ὁ καιρός!

— Πόσο χρονῶν εἶναι τώρα;

— Ὀκτώ!

— Πολὺ καλά! Θὰ πάει μεγάλο. κι' ἔπρεπε νἄχει πάει ἀπὸ μικρό. Τώρα θὰ τοῦ κακοφανεῖ βέβαια. Αὐτὸ εἶναι ὅλο!

—Ἄ! δὲν θὰ κάμεις τέτοιο πρᾶμμα, Γερώνυμε!

— Μώρ' τί μοῦ λές; Καὶ ποιὸς θὰ μὲ ἐμποδίσει; Ἔχεις τὴ γνώμη πῶς μποροῦμε νὰ τὸν κρατήσουμε γιὰ πάντα;

Ἐσιώπησαν μιὰ στιγμὴ καὶ μπόρεσα νὰ πάρω τὴν ἀναπνοή μου. Ἔνοιωθα νὰ μὲ πνίγει στὸ λαιμὸ ἡ συγκίνησή μου.

—Ὤ! πόσο σ' ἄλλαξε τὸ Παρίσι. Προτοῦ νὰ πᾶς ἐκεῖ δὲν μίλαγες ἔτσι.

— Μπορεῖ! τῆς εἶπε. Ἡ ἀλήθεια εἶναι πὼς τὸ Παρίσι ἂν μ' ἄλλαξε, μὲ σακάτεψε κιόλα. Δὲν μοῦ λές; Πῶς μπορῶ νὰ βγάζω τὸ ψωμὶ τὸ δικό σου, τὸ δικό μου καὶ τὸ δικό του; Λεφτὰ δὲν ἔχουμε πιά. Ἡ ἀγελάδα ἐπουλήθηκε. Εἶναι σωστὸ ἀφοῦ δὲν ἔχουμε νὰ φᾶμε ἐμεῖς, νὰ τρέφουμε ἕνα παιδί, ποὺ δὲν εἶναι καὶ δικό μας;

— Εἶναι δικό μου!

— Βέβαια! Ὅσο εἶναι δικό μου εἶναι καὶ δικό σου. Αὐτὸ δὲν μοιάζει μὲ χωριατόπουλο. Τὸ κύτταζα τὴν ὥρα ποὺ τρώγαμε. Εἶναι πολὺ ντελικάτο καὶ ἀχαμνό. Δὲν ἔχει οὔτε μπράτσα, οὔτε κότσα!

— Εἶναι ὅμως τὸ πιὸ ὄμορφο παιδὶ τοῦ χωριοῦ!

— Ναί, δὲν λέω. Εἶναι ὄμορφο, μὰ δὲν εἶναι γερό. Ἡ ὀμορφιά του ὅμως θὰ τοῦ δώσει νὰ φάει; Ἀκούστηκε ποτὲ καλὸς δουλευτὴς μὲ ὤμους σὰν τοὺς δικούς του; Αὐτὸ εἶναι παιδὶ τῆς Χώρας καὶ τέτοια δὲν μᾶς κάνουν ἐδῶ.

— Ἐγὼ σοῦ λέω εἶναι καλὸ παιδί! Ἔξυπνο ὅσο παίρνει καὶ μὲ καλὴ καρδιά. Θὰ δεῖς αὔριο, ποὺ θὰ μεγαλώσει πὼς θὰ δουλεύει γιὰ μᾶς, τὸ καϋμένο!

— Μάλιστα! Ὡστόσο ὅμως πρέπει ἐμεῖς νὰ δουλεύουμε γιὰ δαῦτο καὶ ἐγὼ τώρα πιὰ δὲν μπορῶ νὰ δουλεύω.

— Κι' ἂν σοῦ τὸ γυρέψουν οἱ γονεῖς του, τί θὰ τοὺς πεῖς;

— Βρέ, δὲν βαρυέσαι! Ἄμ ξέρουμε ἂν ἔχει καὶ γονεῖς; Ἂν εἶχε βέβαια θὰ τὸ γύρευαν ὀχτὼ χρόνια τώρα καὶ θὰ τὤχαν βρεῖ. Ἤτανε μεγάλη ἀνοησία νὰ πιστέψω πὼς εἶχε γονεῖς καὶ πὼς μιὰ μέρα θἄρχονταν νὰ τὰ γυρέψουν καὶ νὰ μᾶς πληρώσουν τοὺς κόπους μας καὶ τὰ ἔξοδά μας. Ἀσφαλῶς στάθηκα βλάκας καὶ κουτός. Ἐπειδὴ δηλαδὴ φοροῦσε ὄμορφα σπάργανα μὲ δαντέλλες ἔπρεπε νἄχει καὶ γονεῖς ποὺ θἄρχονταν νὰ πέθαναν οἱ ἄνθρωποι!

(Συνέχεια στὸ ἑπόμενο)

ΜΗ ΒΙΑΖΕΣΘΕ ΣΤΗ ΖΩΗ

Τὸ Κουβάρι τῆς Ζωῆς

ΕΝΑ ΧΑΡΙΤΩΜΕΝΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ζοῦσαν στὴν Ἀγγλία δυὸ ἄρχοντες ποὺ εἶχαν ἕνα παιδὶ κι' αὐτὸ μονάκριβο. Φαντάζεσθε πόσο τὸ ἀγαποῦσαν καὶ πόσο τὸ ἐπρόσεχαν. Δὲν εἶχαν ἄλλη σκέψι παρ' αὐτό. Καὶ πόσο ἦταν ἔμμορφο! Ροδοκόκκινο στὸ πρόσωπο καὶ ξανθό, σγουρὰ μαλλιά, μὲ δυὸ μαῦρα ὄμορφα μάτια ποὺ γελοῦσαν πρὶν νὰ γελάσῃ τὸ στόμα.

Αὐτοὶ οἱ δύο ἄρχοντες εἶχαν ἐκεῖ, γύρω ἀπὸ τὸ παλάτι, ἕνα ὡραιότατο κῆπο ὅπου μποροῦσε νὰ βρῇ κανεὶς κάθε διασκέδασι. Καὶ μέσα σ' αὐτὸν τὸν κῆπο τὸ παιδὶ περνοῦσε ἕνα μεγάλο μέρος τῆς ἡμέρας μονάχο γιατὶ κανένας κίνδυνος δὲν ὑπῆρχε ἐκεῖ γι' αὐτό. Ὅταν λοιπὸν ἔγινε λίγο πειὸ μεγάλο τὸ κρατοῦσαν στὸ σπίτι καὶ τοῦ ἐμάθαιναν νὰ διαβάζῃ καὶ νὰ γράφῃ. Μὰ στὸ παιδὶ φαινότανε σκληρὸ ν' ἀφήσῃ τὰ παιχνίδια καὶ τὶς διασκεδάσεις του γιὰ νὰ πάῃ νὰ κάνῃ σχήματα μὲ τὴν πέννα ἐπάνω στὸ χαρτί. Τόσο ποὺ ὅταν ἄκουε νὰ τὸ φωνάζουν νὰ διαβάσῃ ἔλεγε: «Ἄχ τί ὡραῖο ποὺ θἆταν νὰ μποροῦσα νὰ διαβάζω καὶ νὰ γράφω! Θὰ καθόμουνα ὅταν μοῦ ἄρεσε καὶ δὲν θἆχα τώρα νὰ τρέχω στὸ σπίτι γιὰ διάβασμα! Ὅλοι μοῦ δίνουν διαταγὲς καὶ εἶμαι ἀναγκασμένος νὰ ὑπακούω σὲ ὅλους, ἀκόμη καὶ στοὺς ὑπηρέτες. Ἄ! νὰ μποροῦσα νὰ ἤμουν λίγο πειὸ μεγάλος!». Ὅμως ἦλθε μιὰ μέρα ποὺ δυὸ φορὲς τὸ ἀπησχόλησαν κι' αὐτὸ δὲν μποροῦσε νὰ πάρῃ τὴν ἀπόφασι ν' ἀπομακρυνθῇ ἀπὸ ἕνα ὡραῖο ξύλινο ἀλογάκι. Καὶ ἔστεκε συλλογισμένο. Ὅταν ἔξαφνα παρουσιάσθηκε ἐμπρός του ἕνα ἀγγελάκι ὁλόλαμπρο κι' ὡραιότατο μὲ τὰ δύο μεγάλα χρυσᾶ φτερά του.

Τί ὄμορφο ποὺ ἦταν! Ἦλθε ἐμπρός του καὶ τοῦ εἶπε: «Μικρὲ εἶμαι φίλος σου, μὲ συνεκίνησαν τὰ κλάμματά σου. Βλέπω κάθε σου σκέψι, καὶ γνωρίζω κάθε σου ἐπιθυμία. Γι' αὐτὸ ἦλθα νὰ σ' εὕρω. Παραπονιέσαι ποὺ εἶσαι τόσο μικρό, καὶ θὰ ἤθελες νὰ γίνῃς πειὸ μεγάλο, καὶ μαζὶ νὰ γνωρίζῃς νὰ γράφῃς καὶ νὰ διαβάζῃς γιὰ νὰ μπορῇς νὰ περνᾷς τὴν ὥρα σου ὅπου σοῦ ἀρέσει. Λοιπὸν ἄκουσέ με καὶ πρόσεχε καλὰ τί θὰ σοῦ πῶ: Κοίταξε! (καὶ τοῦ ἔδειξε τὴν ἴδια στιγμὴ ἕνα κουβάρι ἀπὸ κλωστὴ) αὐτὴ εἶναι ἡ κλωστὴ τῆς ζωῆς σου. Ἂν τὴν ἀνοίξῃς, ἂν τραβήξῃς καὶ ξεπλέξῃς τὸ κουβάρι ἡ ζωή σου θὰ περνᾷ ἀπὸ τὴν ἀρχή της, καὶ θὰ φθάσῃς ἀμέσως σὲ ὅποια ἡλικία θελήσεις. Καὶ στὴν ἡλικία ποῦ βρίσκεσαι σήμερον δὲν ἔχεις παρὰ νὰ τραβήξῃς λίγο ἀκόμη στὴν κλωστὴ γιὰ νὰ μεγαλώσῃς. Πρόσεχε λοιπόν. Τὸ τέλος τῆς κλωστῆς εἶναι τὸ τέλος τῆς ζωῆς σου. Κατάλαβες; Ἀντίο... Τὸ ἀγγελάκι φίλησε τὸ παιδὶ καὶ χάθηκε...

Τὸ παιδὶ ἔμεινε ἐκεῖ σὰν μαγεμμένο, μὲ τὰ μικρὰ ματάκια του θαμβωμένα ἀπὸ τὸ ὅραμα τοῦ ὡραιοτάτου ἐκείνου ἀγγέλου ἀλλὰ δὲν εἶχε καθόλου φοβηθῆ. Ἐκεῖνα ποὺ τοῦ εἶχε πεῖ τὸ ἀγγελάκι δὲν τὰ εἶχε καλὰ καταλάβει, πάντως ὅμως εἶχε νοιώσει πὼς κάθε φορὰ ποὺ θὰ δοκίμαζε στενοχώρια γιὰ τὴν σημερινή του τὴν κατάστασι δὲν θὰ εἶχε νὰ κάμῃ τίποτα ἄλλο παρὰ νὰ τραβήξῃ τὴν κλωστὴ γιὰ νὰ γίνῃ πειὸ μεγάλο. Τὴν ἄλλη μέρα, ἐνῷ ἦταν καθισμένο στὸ τραπεζάκι του στενοχωρήθηκε καὶ εἶπε στὸν ἑαυτόν του: «Τί θὰ συμβῇ ἆρά γε ἂν ξετυλίξω λίγο τὸ κουβάρι». Ἐμπρὸς ἂς δοῦμε! Μόλις τὸ εἶπε, τράβηξε ὀλίγη κλωστὴ καὶ νάτο ἔγινε ἕνας παίδαρος μὲ κοντὰ παντελόνια, ἀλλὰ ποὺ θὰ μποροῦσε κι' ὅλας τόσο καλὰ νὰ διαβάζῃ καὶ νὰ γράφῃ μιὰ χαρά! Τί εὐχαριστημένος ποὺ ἦταν! Τώρα πειὰ εἶχαν τελειώσει ἐκεῖνα τὰ γραψίματα, καὶ οἱ μουντζοῦρες ποὺ ἔκανε ὡς τώρα! Τοῦ φαινότανε ἀκόμη σὰν νὰ ἦταν ἕνας μικρὸς πρίγκηπας. Οἱ ὑπηρέτες τὸν φώναζαν «ὁ μικρὸς κύριος» καὶ εἶχαν ἀρχίσει νὰ τὸν σέβουνται.

Τότε ὁ πατέρας καὶ ἡ μητέρα σκέφθηκαν ὅτι τὸ νὰ διαβάζῃ καὶ νὰ γράφῃ μόνο ἦταν πολὺ λίγο. Ἔπρεπε νὰ μάθῃ μιὰ τέχνη. Καὶ γι' αὐτὸ θέλησαν νὰ τὸν στείλουν στὸ δημόσιο σχολεῖο γιὰ νὰ σπουδάσῃ σοβαρά.

Καινούργια βάσανα πάλι, μὰ τὸν Θεό!

Λίγον καιρὸ κατόπι δὲν μποροῦσε πειὰ νὰ βλεπῃ τὸν ἑαυτόν του στὸ σχολεῖο κι' ἔλεγε: «Ἂν μποροῦσα νὰ κάμω ὅπως ὁ τάδε! Ἂν μποροῦσα νὰ πάω κι' ἐγὼ στὸ Πανεπιστήμιο. Τί ὡραῖα ποὺ θὰ ἦταν! Νὰ εἶμαι ἐλεύθερος, νὰ βγάλω ἀπὸ κοντά μου αὐτοὺς τοὺς ὑπηρέτες, νὰ μὴν ἔχω πειὰ ἐπάνω μου τὰ μάτια τοῦ πατέρα καὶ τῆς μητέρας! Καὶ κατόπι νὰ μπορέσω νὰ βάλω τὰ μακρυὰ παντελόνια!».

Ἀμέσως πλησιάζει τὸ κουβάρι, τὸ τραβᾷ καὶ μεταμορφώνεται σὲ ἕνα νέο δέκα ἔξη ἢ δέκα ἑπτὰ χρονῶν, μὲ μερικὲς τρίχες στὸ πηγούνι του καὶ μὲ τὸ τσιγάρο στὰ χείλη τόσο ποὺ ὅλοι τὸν ἐθαύμαζαν. Ὦ! τί χαρὰ νὰ μπορῇ νὰ βγαίνῃ ἀπὸ τὸ σπίτι του μόνος χωρὶς τόσους φύλακες! Τοῦ φαινότανε μαγεία! Παράδεισος! Καὶ τί χαρὰ ποὺ ἔνοιωθε σὰν ἔβλεπε αὐτὲς τὶς δεσποινίδες τῶν δέκα τεσσάρων ἢ τῶν δέκα πέντε χρονῶν ποὺ ἀνθοῦσαν σὰν τὰ μπουμπούκια τριανταφυλλιᾶς. Ἂν μποροῦσε νὰ πανδρευτῇ μιὰ ἀπὸ αὐτές. Μὰ ἦτανε πολὺ νέος ἀκόμη.

Ἦλθε μιὰ στιγμὴ ποὺ μὴν μπορῶντας πειὰ ν' ἀντισταθῇ, τράβηξε μιὰ κλωστή. Τὸ Πανεπιστήμιο εἶχε τελειώσει κι' αὐτὸς εἶχε πάρει μία ἀπὸ αὐτὲς τὶς ὡραῖες δεσποινίδες γυναῖκά του. Τὴν εὐχαρίστησι καὶ τὴν χαρὰ αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου δὲν μπορῶ νὰ σᾶς τὴν περιγράψω.

Οἱ δυὸ νεαροὶ σύζυγοι λάτρευαν ὁ ἕνας τὸν ἄλλο καὶ ἔξαφνα ἄρχισαν νὰ λένε: «Ἂν εἴχαμε κι' ἐμεῖς ἕνα ὄμορφο ἀγοράκι! Τί χαρά! Νὰ βλέπουμε ἕνα δικό μας παιδάκι νὰ μᾶς χαμογελάῃ ἀπὸ τὴν κούνια».

Ἕνα τράβηγμα τῆς κλωστῆς κι' ἔγινε κι' αὐτό! Εἶχαν γίνει γονεῖς τοῦ πειὸ ὡραίου παιδιοῦ ποὺ ὑπῆρχε στὸν κόσμο.

Πόσα χαϊδέμματα! Πόσα φιλιά! Ἦσαν τρελλοὶ ἀπὸ τὴν χαρά τους.

Μὰ ἕνα παιδὶ μονάχα εἶναι πολὺ λίγο! Ἐκεῖνος ποὺ ἔχει μόνον ἕνα δὲν ἔχει κανένα. Εἶχαν πάντα τὸν φόβο μήπως ἔλθῃ στιγμὴ νὰ τὸ χάσουν.

Τραβᾷ τότε πάλι ὁ πατέρας λίγο ἀπὸ τὴν κλωστὴ

Ἡ συνεργασία ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ ΜΑΣ

Ἄρθρα - Ἀνταποκρίσεις - Ποιήματα

ΠΑΡΑΚΛΗΣΙΣ & ΔΗΛΩΣΙΣ

Θερμότατα παρακαλοῦμεν ἵνα ἡ ἀποστελλομένη συνεργασία, τῶν ἀναγνωστῶν καὶ συνδρομητῶν μας, οἱασδήποτε φύσεως, εἶναι σύντομος. Αἱ ἀποστελλόμεναι ἐπίσης φωτογραφίαι δέον νὰ εἶναι ἀπολύτως ἐπιτυχεῖς.

Ἅπασα ἡ ἀποστελλομένη συνεργασία ὑποβάλλεται ὑπὸ τὴν κρίσιν τῆς ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ τοῦ Περιοδικοῦ, μόνης ἁρμοδίας πρὸς κρίσιν ταύτης. Ἡ συνεργασία θὰ δημοσιεύεται ἢ ὁλόκληρος ἢ κατ' ἀποσπάσματα ἢ περιλήψεις, ἢ ἐφ' ὅσον δὲν ἐπαρκεῖ ὁ χῶρος θὰ ἀναφέρεται τοῦτο εἰς τὴν οἰκείαν στήλην τῆς ἀλληλογραφίας.

«Η ΝΕΟΛΑΙΑ»

★

«ΤΙ ΠΡΟΛΑΒΕ Η 4η ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ. ΛΙΓΕΣ «ΣΚΕΨΕΙΣ ΓΙΑ ΤΟΝ ΑΠΟΤΡΑΠΕΝΤΑ ΠΟΛΕΜΟΝ» ΑΠΟΣΠΑΣΜΑ ΕΞ ΑΠΟΣΤΑΛΕΝΤΟΣ ΔΗΜΟΣΙΕΥΜΑΤΟΣ Δ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ, ΤΕΤΡΑΡΧΟΥ Ε. Ο. Ν.

Ἂς ἔχῃ ὑπ' ὄψει ἡ νεολαία, ἂς θυμώμαστε ὅλοι, μικροὶ καὶ μεγάλοι, ὅλοι οἱ Ἕλληνες, ὅτι ἡ σημερινὴ ἐθνοσωτήρια Κυβέρνησις μᾶς χάρισε τὸ μεγαλύτερο καὶ θεσπεσιώτερο ἀγαθό, τὸ ὁποῖο μόνο εἶναι ἱκανὸ νὰ χαρίσῃ κι' ὅλα τὰ ἄλλα καὶ ποικίλα ἀγαθά, τὴν εἰρήνη, γιὰ τὴν ὁποία τόσο τρόμαξε ἡ Εὐρώπη καὶ ὁ κόσμος ὅλος καὶ τόσοι κόποι καὶ θυσίες κατεβλήθησαν καὶ καταβάλλονται γιὰ τὴν ἐπιτυχία καὶ παγίωσή της. Ἂς βλέπουμε πάντα τὴν 4η Αὐγούστου μ' εὐγνωμοσύνη καὶ λατρεία, γιατὶ ἱστορικώτερη ἡμέρα γιὰ τὴν νεώτερη Ἑλλάδα δὲν ὑπάρχει. Ἂς ἔχωμε ἀπόλυτο πίστη καὶ ἀφοσίωση στὸν Βασιλῆᾶ μας καὶ στὸν οὐρανόπεμπτο Κυβερνήτη μας καὶ ἂς τοὺς ἀκολουθήσωμε στὸ δρόμο πρὸς τὸ ἔργο τὸ βαρὺ καὶ ὑψηλό, ποὺ ἀνέλαβαν κι' ἀκούραστα οἰκοδομοῦν Μὴ ξεχνᾶμε τί ἡ ἀκαταστασία καὶ ὁ πόλεμος καὶ ὁ διχασμὸς καὶ ἡ ταραχὲς φέρνουν στὸν κόσμο, τί ἀπειλήθηκε μὲ τὸν πόλεμο, ποὺ ἀπετράπη εὐτυχῶς, γιὰ νὰ νοιώσωμε τὸ μέγεθος τῆς ἀξίας τῆς χρυσῆς αὐτῆς 4ης Αὐγούστου, τὴν ἀξία τῆς ἡσυχίας καὶ ἐμπιστοσύνης, ποὺ μᾶς χάρισε καὶ τῆς γαλήνης καὶ τῆς εἰρηνιστικῆς ζωῆς, ποὺ διάγομε, ἐλεύθεροι γιὰ κάθε ἐργασία, μὲ ἀδέσμευτους, τοὺς πόθους καὶ τοὺς σκοπούς μας, μὲ τὴν πλήρη ἀπόλαυση κάθε ἀγαθοῦ, ποὺ δημιουργοῦμε ἐργαζόμενοι ὡς ἄτομα καὶ κοινωνία, ὡς οἰκογένεια καὶ Κράτος, ὡς Ἕλληνες μὲ ἱστορία θαυμαστὴ κι' ἀξιομίμητη.

Τί θὰ ἦταν ἡ Ἑλλάδα μας σήμερα χωρὶς τὴν 4ην Αὐγούστου, χωρὶς τὴ σωτήρια χειρονομία καὶ σοφὴ διακυβέρνηση τοῦ σιδηροῦ Ι. Μεταξᾶ; Τί θὰ εἶχε μείνει ὄρθιο κι' ἀκέρηο γιὰ νὰ μοιράζῃ, γιὰ νὰ σκορπάῃ τ' ἀγαθά του, γιὰ τὰ ὁποία ἐδόθη ἢ ἐδημιουργήθηκε μὲ τὴν τέχνη καὶ τὴν ἐπιστήμη, μὲ τὴν πεῖρα τόσων αἰώνων καὶ γι' ἀνάγκες βασικές, ζωτικές, οἰκονομολογικές, πνευματικές, ψυχικές, ψυχαγωγικές;

★

«ΝΕΟΤΗΣ, ΝΕΙΑΤΑ, ΛΕΒΕΝΤΙΑ»!

Ὄμορφες λέξεις, ὅπως ὄμορφες εἶναι ὅλες ἐκεῖνες οἱ ἔννοιες ποὺ οἱ λέξεις αὐτὲς συμβολίζουν.

Σώματα ὁλόϊσα καὶ λυγερά, μάτια λαμπερὰ καὶ ἄκακα, ποὺ στὸ πέρασμά τους κτυποῦν καρδιές, χύνονται κρυφὰ δάκρυα καὶ ἔρχονται ἀναμνήσεις ἀπὸ τὶς περασμένες γενιές.

Καμάρι τοῦ γέρου πατέρα κι' ἐλπίδα τῆς γρηᾶς μάνας.

Νεολαία ποὺ στ' ἀτσαλένια στήθη σου δὲν ξέρει νὰ φωλιάζῃ ὁ φόβος, οὔτε ἡ πονηρία, οὔτε ὁ πόνος, οὔτε πίκρες τῆς κακοτυχιᾶς, οὔτε τῆς φτώχιας, οὔτε καὶ ἡ παράκλια.

» Νεότης, εἶσαι τὸ τελειότερον τοῦ Πλάστου δημιούργημα, χιλιοτραγουδημένη ἀπὸ ὅλους τοὺς ποιητὲς ὅλων τῶν ἐποχῶν καὶ χιλιολαξευμένη ἀπὸ ὅλους τοὺς γλύπτας ὅλων τῶν αἰώνων.

Ὄμορφα καὶ ὡραῖα νειᾶτα, ὅ,τι θέλουν νὰ παραστήσουν εὐγενικό, ὑψηλό, ὡραῖο καὶ αἰσθηματικὸ δίπλα του

καὶ τρία τέσσερα χαριτωμένα παιδάκια ἄρχισαν νὰ πηδοῦν ἀπὸ μέσα. Τὸ ἕνα ἔκλαιε, τὸ ἄλλο γελοῦσε, τὸ ἄλλο ἔκανε τὶς ἰδιοτροπίες του. Καὶ τὸ σπίτι ἦταν πάντα ἄνω κάτω σὲ βαθμὸ ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ ἐξακολουθήσῃ αὐτὴ ἡ κατάσταση. «Ὢ! ἂν μεγάλωναν λιγάκι, νὰ μὴν εἴχαμε τόσους φόβους γι' αὐτά!» ἐσκέφτηκαν.

Τώρα τὴ δουλειά του τὴν ἤξερε! Πηγαίνει στὸ κουβάρι. Καὶ στὴ στιγμὴ ὅλα βρέθηκαν μεγάλα. Μὲ τί μάτια τὰ κοιτάζανε ἡ μητέρα καὶ ὁ πατέρας. Ὕστερα πάλι συλλογίστηκαν: «Τί εὐχάριστα ποὺ θάτανε ἂν αὐτοὶ οἱ νέοι εἶχαν ἀποκατασταθῆ. Τὸ ξέρουμε! Ἡ ζωὴ καὶ ὁ θάνατος εἶναι στοῦ Θεοῦ τὰ χέρια. Νὰ μὴ δώσῃ ὁ Θεὸς νὰ ἔλθῃ σὲ μᾶς κανένα δυστύχημα! Τὰ κορίτσια προπάντων θὰ μείνουν χωρὶς κανένα στὸν κόσμο...

Σύρει πάλι ἀπ' τὸ γνωστό του κουβάρι λίγη κλωστὴ κι' ἔξαφνα ἀπὸ τοὺς γυιούς του, ὁ ἕνας ἔγινε δικηγόρος, ὁ ἄλλος γιατρὸς καὶ οἱ κόρες ὅλες καλοπαντρεμμένες.

Τόσο καλὰ ποὺ ἦταν μιὰ χαρὰ γιὰ τοὺς γονεῖς! Μὰ βλέποντας πὼς ἔμεναν μονάχοι οἱ δυό τους ἄρχισαν νὰ βαριοῦνται. «Ἂν εἴχαμε τοὐλάχιστον κανένα ἐγγονάκι! Θὰ ἤτανε γιὰ μᾶς μιὰ διασκέδασι μέσα σ' αὐτὴν τὴν μοναξιά».

Τραβᾷ τὴν κλωστὴ καὶ τὸ ἐγγονάκι ποὺ εἶχαν ἐπιθυμήσει δὲν τοὺς ἔκαμε νὰ περιμένουν. Ἦρθαν μάλιστα δύο, τρία. Κι' ἦταν αὐτὸ μεγάλη ξεκούραση γιὰ τὸν παπούλη. Μὰ συγχρόνως γυρνῶντας τοῦ συνέβηκε νὰ κοιταχθῇ μέσα στὸν καθρέφτη καὶ εἶδε πὼς ὅλα του τὰ γένεια καὶ ὅλα του τὰ μαλλιὰ εἶχαν ἀσπρίσει. Μὲ δυσκολία θὰ εὕρισκε κανεὶς καμμιὰ μαύρη τρίχα ἐπάνω στὸ κεφάλι του. Κοιτάζει τότε τὸ κουβάρι, μὰ ἦταν πιὰ μικρό, μικρὸ τόσο ποὺ μόλις φαινότανε. Τότε τὸ κλείδωσε καὶ τὸ κρατοῦσε καλὰ κρυμμένο. Μὰ ἐκεῖνο ἦταν πειὰ στὸ τέλος του κι' ἔπειτα ἀπὸ λίγο καιρὸ τελείωσε μόνο του, καὶ μαζὶ μ' αὐτὸ ἐτελείωσε καὶ ἡ ζωὴ τοῦ γέρου πειὰ παπούλη.

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

ΣΥΜΜΕΤΟΧΗ ΤΗΣ Ε.Ο.Ν. ΕΙΣ ΤΑΣ ΕΟΡΤΑΣ ΤΗΣ 100ΕΤΗΡΙΔΟΣ ΤΟΥ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟΥ.

Ἡ Ε.Ο.Ν. συμμετέσχε εἰς τὰς ἑορτὰς τῆς 100ετηρίδος τοῦ Πολυτεχνείου τῆς 23 τρέχοντος διὰ τμημάτων τῆς Δ. Α. Σ. Εἰς τὴν τελετὴν παρευρέθη ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος μετὰ τοῦ Ἐπιτελείου του. Τὰ τμήματα τῆς Ε. Ο. Ν. παραταχθέντα ἀπένειμαν τιμὰς εἰς τοὺς ἀφιχθέντας ἐπισήμους. Σχετικὴ φωτογραφία δημοσιεύεται εἰς τὴν πινακοθήκην.

Ἡ ὅλη ἐμφάνισις τῶν τμημάτων τῆς Ε.Ο.Ν. προυκάλεσε μέγαν ἐνθουσιασμόν.

Η ΚΗΔΕΙΑ ΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ

Ὁ θανὼν μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Χρυσόστομος ἐκηδεύθη μεγαλοπρεπῶς ἐκ τῆς Μητροπόλεως τὴν 24 τρέχοντος μηνός. Εἰς τὴν κηδείαν ἔλαβον μέρος πρὸς ἀπόδοσιν τιμῶν καὶ τμήματα τῆς Ε. Ο. Ν., ἡ ὁποία ἐξεπροσωπήθη διὰ τοῦ Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου, ὅστις παρηκολούθησε τὴν κηδείαν μετὰ τοῦ Ἐπιτελείου του.

θὰ ζωγραφίσουν ἕναν ἔφηβο μὲ σγουρὰ μαλλιά, ἢ μιὰ κόρη μὲ μάτια καταγάλανα ἢ μαῦρα.

Φαλαγγῖται καὶ Σκαπανεῖς, Φαλαγγίτισσαι καὶ Σκαπάνισσαι, εἴσθε εἰς τὴν ἐποχὴν τῆς δημιουργίας καὶ τῆς ἐργασίας, ἐμπρὸς λοιπὸν γιὰ μιὰ Ἑλλάδα νέα ἐργασθῆτε μὲ ὄρεξη καὶ δημιουργήσατε, διότι γρήγορα θὰ φθάσῃ ἡ ἐποχή, ποὺ θὰ ρωτήσετε τὸν ἑαυτόν σας, τί ἔπραξε καὶ τί ἔκανε κατὰ τὰ ὡραῖα αὐτὰ χρόνια τῆς Νειότης.

Καὶ τότε ἄλλοι, ἀπὸ σᾶς, ἀνασκοποῦντες τὸ παρελθόν, θὰ εὕρουν ὅτι κάτι ἔκαμαν καὶ θὰ ὑπερηφανεύωνται, καὶ ἄλλοι θὰ ντραποῦν καὶ οὔτε κἂν θὰ σκεφθοῦν γιὰ τὸ παρελθόν, διότι θὰ εἶναι μαῦρο, θὰ εἶναι σκοτεινό, θὰ εἶναι κενό. Θὰ κρύψουν τότε τὸ πρόσωπο ἀπὸ ντροπή, μπροστὰ στὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό τους, γιατὶ πέρασαν τόσα χρόνια χωρὶς κανένα σκοπό, χωρὶς κανένα ἰδανικό.

Φαλαγγῖτες καὶ Φαλαγγίτισσες, Σκαπανεῖς καὶ Σκαπάνισσες, ὁ Ἐθνικὸς Κυβερνήτης ἐκάλεσε ὅλους τοὺς Ἕλληνας νὰ τὸν βοηθήσουν καὶ ἰδιαιτέρως σᾶς, τὰ νειᾶτα καὶ τὴν λεβεντιά, γιὰ νὰ κάμουν ὅλοι μαζὶ μιὰ νέα Ἑλλάδα ὑπερήφανη, ἰσχυρὴ καὶ τρομερή, ὅπως ἦταν στὰ παληὰ χρόνια, ποὺ τὴν ζήλευε, ποὺ τὴν θαύμαζε καὶ τὴν παίνευεν ὅλος ὁ κόσμος.

ΝΕΟΛΑΙΑ, τὶς χορδὲς τῆς δικῆς σου ψυχῆς ἐκτύπησε γιὰ ν' ἀκουσθῆ γιατὶ εἶναι ἡ ψυχή σου ἁγνή, ὅπως ἁγνό, ἱερὸ καὶ ὑψηλὸ εἶναι τὸ κήρυγμά του γιὰ τὸ ξύπνημα τῆς Πατρίδος μας.

Χρυσᾶ Νειᾶτα, σᾶς προσκαλῶ, ἐλᾶτε μαζί μου, λέγει ὁ Ἀρχηγός, μὲ τὴν ἀθῷα σας ψυχὴ ν' ἀνοίξω τὴν δική μου, νὰ πάρετε ἀπὸ μέσα την Ἑλλάδα ὁλόκληρη πάνοπλη, πανώρια καὶ πρώτη στὸν πολιτισμὸ ὅπως ἦταν πρώτη στὰ παληά, γιατὶ εἶχε τὴ Σπάρτη καὶ τὴν Ἀθήνα ποὔχαν παιδιὰ δυνατὰ στὸ σῶμα καὶ στὸ μυαλὸ καὶ γνώρισαν νὰ κρατοῦν στὸ χέρι τους σφιχτὰ πότε τὸ δόρυ καὶ πότε τὴ σμίλη, πότε τὸ σπαθὶ καὶ πότε τὴ σκαπάνη. Καὶ ἔτσι δόξασαν καὶ ἐλάμπρυναν τὴν Πατρίδα μας.

Κ. ΣΠΥΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΕΙΔΙΚΟΤΗΤΩΝ ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΕΩΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ

Προκειμένου ν' ἀρχίσῃ ἡ σειρὰ προαιρετικῶν μαθημάτων διὰ τὰ μέλη τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος κ. Ἀλέξ. Ν. Κανελλόπουλος, ὑπὸ τὴν ἰδιότητά του ὡς Γενικοῦ Ἐπόπτου τῆς Περιφερείας Διοικήσεως Πρωτευούσης, δι' Ἐγκυκλίου αὐτοῦ πρὸς ἅπαντας τοὺς Σχηματισμοὺς Διοικήσεως Πρωτευούσης, ἐκοινοποίησε τὸν κατάλογον τῶν μαθημάτων εἰδικοτήτων, τὰ ὁποῖα θὰ παρακολουθήσουν τὰ μέλη τῆς Ε. Ο. Ν. ἀνεξαρτήτως βαθμοῦ.

Τὰ μαθήματα ταῦτα θὰ βαίνουν παραλλήλως μὲ τὰ ὑποχρεωτικὰ μαθήματα στρατιωτικῆς προπαιδεύσεως, Ἐθνικῆς Ἀγωγῆς καὶ Ὑγιεινῆς, θὰ ἀρχίσουν δὲ τὴν 15ην προσεχοῦς μηνὸς Νοεμβρίου.

Τὰ ἐν λόγῳ μαθήματα, ἐκτὸς τῶν μαθημάτων Ἀεραμύνης, διὰ τὰ ὁποῖα θὰ ἐκδοθῇ εἰδικὴ διαταγή, εἶναι:

ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΕΙΔΙΚΟΤΗΤΩΝ

Α' Ἀθλητικὴ προπόνησις. (Διὰ Σχηματισμοὺς Ἀρρένων καὶ Θηλέων). Ἡ ἐκπαίδευσις θὰ γίνῃ κατὰ ἀθλήματα καὶ ἀθλοπαιδιάς.

Β' Ὁδήγησις μηχανῶν. (Διὰ Σχηματισμοὺς Ἀρρένων).

Γ' Ἀνεμοπορία. (Διὰ Σχηματισμοὺς Ἀρρένων).

Δ' Ἀεροπορία. (Διὰ Σχηματισμοὺς Ἀρρένων).

Ε' Μέσα συνδέσμων καὶ διαβιβάσεων. (Διὰ Σχηματισμοὺς Ἀρρένων καὶ Θηλέων). Ἐκπαίδευσις εἰς τὴν Σηματοδοσίαν, Τηλεφωνίαν καὶ Ἀσύρματον.

ΣΤ' Τοπογραφία. (Διὰ Σχηματισμοὺς Ἀρρένων καὶ Θηλέων). Στοιχειώδης ἀνάγνωσις χαρτῶν, προσανατολισμός, χρῆσις πυξίδος περὶ κλιμάκων, μέτρησις ἀποστάσεων διὰ πρακτικῶν μεθόδων, συνθηματικαὶ παραστάσεις.

Ζ' Ὁπλομαχητική. (Διὰ Σχηματισμοὺς Ἀρρένων).

Θ' Πυροσβεστική. (Διὰ Σχηματισμοὺς Ἀρρένων).

Ι' Ἱππασία. (Διὰ Σχηματισμοὺς Ἀρρένων).

ΙΑ' Εἰδικὴ Πολιτικὴ Ἀγωγὴ καὶ Διαφώτισις. (Διὰ Σχηματισμοὺς Ἀρρένων καὶ Θηλέων). Ἐνταῦθα θὰ διδαχθῶσιν εἰδικὰ μαθήματα Προπαγάνδας.

ΙΒ' Ξέναι γλῶσσαι.

ΓΕΝΙΚΑ ΠΡΟΑΙΡΕΤΙΚΑ ΜΑΘΗΜΑΤΑ

Α' Γεωργικὴ Ἐκπαίδευσις. (Διὰ Σχηματισμοὺς Ἀρρένων καὶ Θηλέων).

Β' Βρεφοκομική. (Διὰ Σχηματισμοὺς Θηλέων).

Γ' Οἰκοκυρικὴ καὶ Μαγειρική. (Διὰ Σχηματισμοὺς Θηλέων).

Δ' Χειροτεχνία. (Διὰ Σχηματισμοὺς Θηλέων).

Ε' Μουσική. (Διὰ Σχηματισμοὺς Ἀρρένων καὶ Θηλέων). Ἐνταῦθα θὰ περιλαμβάνεται ἡ ἐκπαίδευσις εἰς πνευστά, κρουστὰ καὶ ἔγχορδα, ὡς καὶ τὰ μαθήματα χορωδίας.

ΣΤ' Μορφωτικαὶ ἐπισκέψεις. (Διὰ Σχηματισμοὺς Ἀρρένων καὶ Θηλέων).

Τὰ μαθήματα ταῦτα θὰ παρακολουθήσουν τὰ μέλη τῆς Ε. Ο. Ν. κατόπιν δηλώσεως συμμετοχῆς ἡ ὁποία πρέπει νὰ ὑποβληθῇ εἰς τὴν οἰκείαν Ὑποδιοίκησιν. Ἡ Ὑποδιοίκησις θὰ ἐγγράψῃ ὅσους δηλώσουν εἰς εἰδικοὺς πρὸς τοῦτο καταλόγους.

Ἡ σημασία καὶ ἡ σπουδαιότης τῶν ἀνωτέρω μαθημάτων καταφαίνεται καὶ ἀπὸ τὰ δημοσιευθέντα σχόλια εἰς τὸν ἡμερήσιον τύπον, τὰ ὁποῖα, λόγῳ τοῦ ἐνδιαφέροντός των, ἀναδημοσιεύομεν εἰς τὴν «Νεολαίαν»:

«Τὸ δημοσιευθὲν ἐκπαιδευτικὸν πρόγραμμα τῆς Ὀργανώσεως τῆς Ἐθνικῆς Νεολαίας περιλαμβάνει μαθη-

ματα ἀπολύτου χρησιμότητος διὰ τὰ μέλη της. Μαθήματα, τὰ ὁποῖα θ' ἀνυψώσουν τὸ πνευματικὸν καὶ ἠθικὸν ἐπίπεδον τῆς νεολαίας τοῦ Ἔθνους καὶ συγχρόνως θὰ τὴν ἐξυπηρετήσουν ἀποτελεσματικῶς εἰς τὸν κοινωνικὸν ἀγῶνα. Ἡ Ε. Ο. Ν. θὰ δημιουργήσῃ πολίτας ἔχοντας πλήρη γνῶσιν τῆς ἀποστολῆς των, ἐναρέτους καὶ ὑγιεῖς. Καὶ θὰ δώσῃ εἰς τὴν Πολιτείαν στρατιώτας ἐκ τῶν προτέρων γυμνασμένους καὶ εἰς τὴν κοινωνίαν ἀληθῶς ἐπίλεκτα μέλη». ΒΡΑΔΥΝΗ

«Εἶναι ἐξαιρετικῶς ἱκανοποιητικὸν τὸ γεγονὸς ὅτι ἡ Ἐθνικὴ Νεολαία ἀρχίζει διὰ τὰ μέλη της, ἀνεξαρτήτως βαθμοῦ, μαθήματα εἰδικοτήτων. Ἀξίζει δὲ νὰ προστεθῇ ὅτι ἡ εἰδικὴ αὐτὴ διδασκαλία θὰ εἶναι παράλληλος πρὸς τὴν στρατιωτικὴν κλπ. προπαίδευσιν, κατὰ τρόπον ὁ ὁποῖος ἐγγυᾶται πραγματικῶς ὅτι μέσα εἰς τὰς τάξεις τῆς Ε. Ο. Ν. συντελεῖται μία σοβαρὰ καὶ ἀληθῶς πατριωτικὴ ἐργασία». ΤΥΠΟΣ

«Ἐντὸς μηνὸς ἀρχίζει ἡ σειρὰ μαθημάτων εἰδικοτήτων τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως τῆς Νεολαίας, μελλόντων νὰ διδάσκωνται ἐκ παραλλήλου πρὸς τὰ ὑποχρεωτικὰ τοιαῦτα στρατιωτικῆς ἐκπαιδεύσεως, ἐθνικῆς ἀγωγῆς καὶ ὑγιεινῆς. Τὰ μαθήματα εἰδικοτήτων περιλαμβάνουν ἀθλητικὴν προπόνησιν, ἀνεμοπορίαν, ἀεροπορίαν, μέσα συνδέσμων καὶ διαβιβάσεων, τοπογραφίαν, ὁπλομαχητικήν, πυροσβεστικήν, ἱππασίαν, εἰδικὴν πολιτικὴν ἀγωγὴν καὶ διαφώτισιν, ὡς καὶ ξένας γλώσσας. Ἐπὶ πλέον ὡς γενικὰ προαιρετικὰ μαθήματα θὰ διδάσκωνται γεωργικὴ ἐκπαίδευσις, βρεφοκομική, οἰκοκυρικὴ καὶ μαγειρική, χειροτεχνία, μουσική, μορφωτικαὶ ἐπισκέψεις. Πρόκειται, ὅπως βλέπει ὁ ἀναγνώστης, περὶ εὐρέος προγράμματος, ἡ διδασκαλία τοῦ ὁποίου θὰ συντελέσῃ εἰς τὴν ἀρτίαν μόρφωσιν τῶν μελῶν τῆς Ε. Ο. Ν. καὶ θὰ τὰ καταστήσῃ κατὰ πάντα ἄξια ν' ἀνταποκριθοῦν πρὸς τὸν ὑψηλὸν προορισμόν των». ΕΘΝΟΣ

«Ἡ ἐθνικὴ ὀργάνωσις νεολαίας προχωρεῖ πρὸς τὸν σκοπόν της μὲ βήματα γοργὰ καὶ σταθερά. Ἡ σειρὰ τῶν μαθημάτων εἰδικεύσεως, τὰ ὁποῖα ἀρχίζουν κατὰ τὰς ἡμέρας αὐτάς, ἀποδεικνύει ἐπὶ ποίων σταθερῶν βάσεων πρόκειται νὰ ἑδραιωθῇ ὁ τεράστιος αὐτὸς ὀργανισμὸς τῆς ἑλληνικῆς νεότητος, ἀπὸ τὸν ὁποῖον θὰ προέλθῃ ὁ λαμπρὸς πολίτης καὶ ὁ ἄριστος στρατιώτης τῆς αὔριον. Τὰ μαθήματα εἰδικεύσεως βαίνοντα παραλλήλως πρὸς τὰ τακτικὰ στρατιωτικὰ τοιαῦτα, θὰ διαιρεθοῦν, ὡς ἐξαγγέλλεται, εἰς δύο κατηγορίας, διὰ σχηματισμοὺς ἀρρένων καὶ διὰ σχηματισμοὺς θηλέων. Ἀρκεῖ νὰ ῥίψῃ κανεὶς ἕνα βλέμμα εἰς τὸν κατάλογον τῶν μαθημάτων, τὰ ὁποῖα θὰ διδαχθοῦν τὰ ἄρρενα μέλη τῆς ἐθνικῆς νεολαίας διὰ νὰ πεισθῇ περὶ τῆς ἐντελῶς ἰδιαιτέρας σημασίας των. Ἡ ἀθλητικὴ προπόνησις, ἡ ἀνεμοπορία καὶ ἡ ἀεροπορία, ἡ ἐκπαίδευσις εἰς τὴν σηματοδοσίαν, τὴν τηλεφωνικὴν καὶ τὸν ἀσύρματον, ἡ ἀνάγνωσις χαρτῶν, ἡ χρῆσις πυξίδων, ἡ ὁπλομαχητική, ἡ πυροσβεστικὴ καὶ ἡ ἱππασία ὁμοῦ μετὰ τῆς εἰδικῆς πολιτικῆς ἀγωγῆς καὶ διαφωτίσεως διὰ τοὺς σχηματισμοὺς ἀρρένων καὶ θηλέων, ἀποτελοῦν μαθήματα πολύτιμα διὰ τὴν νεολαίαν, ἡ ὁποία ὅταν κληθῇ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς πατρίδος θὰ δύναται νὰ προσέλθῃ πάνοπλος καὶ μὲ τὸ μέτωπον ὑψηλά. Ὄχι δὲ μόνον εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτήν. Γενικῶς τὰ μαθήματα ταῦτα μορφώνουν χαρακτῆρας, ἑδραιώνουν τὴν αὐτοπεποίθησιν, πλάθουν τὴν νέαν γενεάν, ὑπερήφανον, ἐνθουσιώδη, ἑτοίμην δι' ὅλας τὰς θυσίας». ΑΘΗΝΑΪΚΑ ΝΕΑ

ΜΙΑ ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ ΤΟΥ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΥ ΕΘΝΙΚΗΣ ΠΑΙΔΕΙΑΣ

Ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας κ. Ἀλέξανδρος Κανελλόπουλος ἐκοινοποίησε τὴν ἐκδοθεῖσαν ἐγκύκλιον ὑπὸ τοῦ ὑπουργείου τῶν Θρησκευμάτων καὶ Ἐθνικῆς Παιδείας πρὸς τοὺς Γενικοὺς Ἐπιθεωρητὰς τῶν Σχολείων τοῦ Κράτους, τοὺς Ἐπιθεωρητὰς Δημοτικῶν Σχολείων Μέσης καὶ Στοιχειώδους Ἐκπαιδεύσεως Δημοσίας καὶ Ἰδιωτικῆς Ἀρρένων καὶ Θηλέων. Κατὰ τὴν ἐγκύκλιον οἱ Διευθυνταὶ τῶν Σχολείων ἐντέλλονται ἵνα μεριμνήσωσι διὰ τὴν συνδρομὴν τῆς Ε. Ο. Ν. εἰς τὸ ἔργον της ἐν συνεννοήσει μετὰ τῶν περιφερειακῶν Διοικητῶν.

Ἡ ἐγκύκλιος τοῦ ὑπουργείου τῆς Ἐθνικῆς Παιδείας διαλαμβάνει ὅτι οἱ σκοποὶ τῆς Ε. Ο. Ν. ταὐτίζονται μετὰ τοῦ Σχολείου, ἐπιδιώκονται ὅμως διὰ τῆς χρησιμοποιήσεως μόνον τοῦ ἐλευθέρου χρόνου ἀπὸ τῶν μαθημάτων καὶ τῆς μελέτης καὶ διὰ τῆς ἀναπτύξεως εἰς τὸ πνεῦμα τῶν μαθητῶν τῆς λελογισμένης πρωτοβουλίας, τῆς συνειδήσεως, τῆς ἀτομικῆς εὐθύνης ἀπέναντι ἑαυτῶν, τῆς οἰκογενείας των, τῆς Κοινωνίας καὶ ἰδίᾳ τῆς Πατρίδος καὶ τοῦ πνεύματος τῆς ὁμαδικῆς συνεργασίας ὑπὲρ εὐγενῶν ἰδεωδῶν.

Τοιοῦτοι σκοποί, τονίζεται ἐν τῇ ἐγκυκλίῳ, καλλιεργούμενοι ἐν τῷ Σχολείῳ καὶ εἰς τὴν Ἐθνικὴν Ὀργάνωσιν τῆς Νεολαίας ἐπιτυχῶς, ἐπιτρέπουσι τὴν βάσιμον ἐλπίδα ὅτι ἡ νέα γενεὰ θὰ διαπλασθῇ κατὰ τρόπον ἐγγυώμενον τὴν εὐτυχῆ συνέχισιν τῶν ἐθνικῶν μας παραδόσεων.

ΥΠΟΔΙΟΙΚΗΣΙΣ ΑΘΗΝΩΝ

Τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν 16ην Ὀκτωβρίου ἐ. ἔ. τμήματα τῶν ὑποτομέων Παγκρατίου καὶ Γούβας ἐξεκίνησαν ἀπὸ τὸ Ζ' Γυμνάσιον Παγκρατίου ἐν σώματι καὶ κατηυθύνθησαν πρὸς τὸν συνοικισμὸν Καισαριανῆς, τοῦ ὁποίου ὁ ὑποτομεὺς δυνάμει τελευταίας διαταγῆς τοῦ κ. Κ. Ε. Ν. ἠνώθη μετὰ τῶν ὡς ἄνω τοιούτων Παγκρατίου καὶ Γούβας.

Ἡ παρέλασις ἦτο τελεία καὶ ἐπιβλητική, τὰ τμήματα Παγκρατίου καὶ Γούβας ὑπεδέχθησαν τὰ τμήματα τοῦ ὑποτομέως Καισαριανῆς εἰς τὴν κεντρικὴν πλατεῖαν τοῦ Δήμου Καισαριανῆς. Μετὰ ταῦτα παρετάχθησαν εἰς τὸ Γυμναστήριον τῆς «Νήαρ-Ἠστ». Κατὰ τὴν 12ην μεσημβρινὴν ἔφθασεν ὁ κ. ὑποτομεάρχης, ὅστις καὶ ἐπεθεώρησε τὰ τμήματα. Τὸν κ. ὑποτομεάρχην προσεφώνησεν ἐπιτελής του. Εἶτα ἔλαβε τὸν λόγον ὁ κ. ὑποτομεάρχης, ὅστις ἐξῆρε τοὺς σκοποὺς τῆς Νεολαίας καὶ τοὺς φωτεινοὺς δρόμους ποὺ θὰ ἀκολουθήσῃ εἰς τὸ μέλλον, σύμφωνα πρὸς τὰ σοφὰ διδάγματα τοῦ μεγάλου μας Ἀρχηγοῦ. Ἐτόνισεν ὅτι ἡ Νεολαία τοῦ Νέου Κράτους θὰ βαδίσῃ πάντα ἐμπρός, μὲ ὅλως νέας βάσεις ἀπηλλαγμένη ἀπὸ τὴν δυσοσμίαν τοῦ παρελθόντος. Τὸν λόγον του διέκοπτον χειροκροτήματα ἐνθουσιασμοῦ, προερχόμενα ἀπὸ τοὺς φαλαγγίτας καὶ ἀπὸ τὸ συγκεντρωθὲν πλῆθος.

Μετὰ τὸ πέρας τοῦ λόγου ὅλα τὰ τμήματα παρήλασαν πρὸ τοῦ κ. ὑποτομεάρχου καὶ εἶτα ἐπροχώρησαν διὰ τῆς ὁδοῦ Βασιλέως Κωνσταντίνου ΙΒ', ἔφθασαν ἔξω τῆς δημαρχίας Καισαριανῆς ὅπου καὶ ἀπεχωρίσθησαν τὰ τμήματα Καισαριανῆς ἀπὸ τῶν τοῦ Παγκρατίου καὶ Γούβας τοιούτων. Τὰ τελευταῖα ταῦτα ἔφθασαν πρὸ τῶν γραφείων τοῦ 10ου καὶ 17ου ὑποτομέως, ὅπου ἀφοῦ ἔψαλον τὸν ὕμνον τῆς Νεολαίας καὶ ἀφοῦ ἐγένετο ἐν κατανύξει ἡ ἔπαρσις τῆς Σημαίας διελύθησαν ἡσύχως.

Ἡ παρέλασις αὐτὴ ἐνεποίησεν ἐξαιρετικὴν ἐντύπωσιν εἰς τὸν κόσμον Παγκρατίου καὶ Καισαριανῆς, ὑπῆρξε δὲ μία μεγίστη ἔνδειξις, ὅτι ἡ Νεολαία τοῦ Κράτους τῆς 4ης Αὐγούστου βαδίζει ὑπερήφανα διὰ τὴν κατάκτησιν τοῦ μέλλοντος, τῆς ζωῆς καὶ τῶν ἰδανικῶν τῆς Ἑλληνικῆς Φυλῆς.

(Ἐκ τοῦ Γραφείου Τύπου 10ου, 17ου καὶ 19ου ὑποτομέως)

Η ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΥΠΟΔΙΟΙΚΗΣΕΩΣ ΘΗΛΕΩΝ ΝΟΤΟΥ

Ἐξακολουθοῦν μὲ συνεχῆ πρόοδον τὰ μαθήματα σωματικῆς ἀγωγῆς καὶ σκοποβολῆς. Τὴν Τρίτην 11ην τρέχ. ἐγένετο συγκέντρωσις καὶ ἀνεγνώσθη ἡ ἡμερησία διαταγὴ τῆς διοικητρίας τῆς ὑποδιοικήσεώς μας.

Τὴν δὲ Κυριακὴν ἡ διοικήτριά μας μετὰ τῶν ὑπομεαρχῶν ἔλαβον μέρος εἰς τὴν κατάθεσιν τοῦ στεφάνου εἰς τὸν ἀνδριάντα τοῦ ἀειμνήστου Βασιλέως Κωνσταντίνου.

Η ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΥΠΟΔΙΟΙΚΗΣΕΩΣ ΘΗΛΕΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

Τὴν Παρασκευὴν ἐγένετο παρὰ τῆς διοικητρίας τῆς ὑποδιοικήσεως ἐπιθεώρησις εἰς ὅλους τοὺς ὑποτομεῖς, οἵτινες πυρετωδῶς ἐργάζονται διὰ τὰς ἑορτὰς τῆς ἐπετηρίδος.

Τὴν Κυριακὴν 16ην τρέχ. ἅπαντες οἱ ἀνώτεροι βαθμοφόροι ἔλαβον μέρος εἰς τὴν κατάθεσιν τοῦ στεφάνου εἰς τὸν ἀνδριάντα τοῦ ἀειμνήστου Βασιλέως Κωνσταντίνου.

Ἐξαιρετικὴ ἀπ' ὅλας τὰς ἀπόψεις ἡ ἐκδρομὴ τοῦ 14ου ὑποτομέως εἰς Ζούμπερι· παιχνίδια, χορός, εὐθυμία, μάθημα στρατιωτικῆς προπαιδεύσεως, καὶ ὅλα πειθαρχημένα καὶ μελετημένα, ὡραῖα.

Ὡραιοτάτη ἡ ἡμερησία διαταγὴ τῆς ὑποτομεάρχου των, ἡ ὁποία μὲ τὴν ὅλην ἐργασίαν της μαρτυρεῖ πλήρη κατανόησιν τῶν καθηκόντων της.

Η ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΥΠΟΔΙΟΙΚΗΣΕΩΣ ΘΗΛΕΩΝ ΑΝΩΤΑΤΩΝ ΣΧΟΛΩΝ

Μετὰ μηνιαίαν διακοπὴν ἐπαναλαμβάνεται τὸ μάθημα ξιφασκίας, τὸ ὡραῖο αὐτὸ σπόρ, ποὺ παρακολουθοῦν αἱ φαλαγγίτισσαι τῆς ὑποδιοικήσεώς μας μὲ μεγάλην προθυμίαν.

Τοὺς ἀξίους συνεργάτας τοῦ διευθυντοῦ τῆς Πανεπιστημιακῆς Λέσχης κ. Λάμπρου, εὐγενῶς προσφερθέντας, κ. κ. Γούζαρην, καθηγητὴν ξιφασκίας καὶ εὐγενέστατον κ. Σπάθην, ὅστις καταρτίζει χορῳδίαν εἰς τὴν ὑποδιοίκησίν μας, εὐχαριστοῦμεν θερμότατα.

Ἐκτὸς αὐτῶν, τὰ μαθήματα σκοποβολῆς, ἐκπαιδεύσεως στελεχῶν καὶ γυμναστικῆς, ἐξακολουθοῦν μὲ πολὺ καλὰ ἀποτελέσματα.

Πάντες οἱ ἀνώτεροι βαθμοφόροι μας ἔλαβον μέρος εἰς τὴν στέψιν τοῦ ἀνδριάντος τοῦ ἀειμνήστου Βασιλέως Κωνσταντίνου τὴν Κυριακὴν 16ην τρέχοντος.

Η ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΥΠΟΔΙΟΙΚΗΣΕΩΣ ΒΟΡΡΑ

Ἡ κίνησις τῆς ὑποδιοικήσεως Βορρᾶ ζωηρὰ πάντοτε. Ἀνελλιπῶς παρακολουθοῦνται τὰ μαθήματα ἀεραμύνης καὶ γυμναστικῆς, εἰς τὸ μάθημα τῆς γυμναστικῆς αἱ φαλαγγίτισσαι διδάσκονται Ἑλληνικοὺς χορούς, καὶ ἀσχολοῦνται σὲ διαφόρους παιδιάς.

Η Ε.Ο.Ν. ΚΑΒΑΛΛΑΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΘΑΣΟΝ

Τὴν παρελθοῦσα Κυριακὴ πρωΐ ὁ Λιμὴν τῆς Θάσου εἶχε λάβει πανηγυρικὴ ὄψι κι' ἦτο καθ' ὅλα ἕτοιμος γιὰ νὰ ὑποδεχθῇ τὴν Ἐθνικὴ Ὀργάνωσι Νεολαίας Καβάλλας. Μερίμνη τῶν ἀρχῶν καὶ τῆς Τουριστικῆς Ἐπιτροπῆς εἶχε πλουσίως σημαιοστολισθῆ κι' ἁψῖδες μὲ ἐπιγραφές: «ΚΑΛΩΣ ΗΛΘΑΤΕ ΦΑΛΑΓΓΙΤΑΙ» καὶ «ΖΗΤΩ Η Ε.Ο.Ν.» εἶχον στηθῆ στὴν ἀποβάθρα. Ἐπίσης οἱ φανοστᾶται τῆς παραλιακῆς πλατείας εἶχον ἐπιμελῶς διακοσμηθῆ μὲ σημαῖες καὶ δάφνες.

Τοὺς Φαλαγγίτας προσεφώνησε ὁ κ. Γρηγοριάδης διὰ τῶν κάτωθι ἐμπνευσμένων λόγων του:

Εἰς τὸ μαγικὸν αὐτὸ περιβάλλον τὴν ὥρα ποὺ πατοῦμε τὸ χῶμα τοῦ ὡραίου Νησιοῦ ὅπου ἡ Ἑλληνικὴ φύσις, μὲ τόσην ἀφθονίαν ἐσκόρπισε ὅλες της τὶς χάρες, θὰ ἤθελα ἂν ἦταν δυνατὸν νὰ στρέψω γιὰ μιὰ στιγμὴ πολλοὺς αἰῶνας πίσω τοῦ χρόνου τὸν τροχὸ γιὰ νὰ ξαναζήσουμε μαζὺ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ποὺ ἡ ἀνθρωπότης ἀπεκάλεσε Ἑλληνικὸ θαῦμα. Ὅταν κοντὰ στὸν ἥλιο ποὺ φωτίζει τὴν πλάση ἀνέτελλε ἀπὸ τὴν ἀνατολὴ ἕνας ἄλλος ἥλιος ὁ Ἑλληνικὸς Πολιτισμός. Ὁ ἥλιος τῆς σκέψεως, τῆς σοφίας καὶ τῆς τέχνης.

Θὰ ἤθελα νὰ ξαναζήσουμε μαζὺ τὴν ἐποχὴ ποὺ ἡ Θάσος τὸ μικρὸ αὐτὸ νησὶ ἄφθονες ἐδέχετο τὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου ἐκείνου, τὴν ἐποχὴ ποὺ αἱ τριήρεις τῶν Θασίων ὑπερήφανες διέσχιζον τὸ Αἰγαῖον, τὴν ἐποχὴ ποὺ ἤνθιζαν αἱ τέχναι, ποὺ εἰς τὸ θέατρον ἐδιδάσκοντο αἱ τραγῳδίαι τῶν μεγάλων Ἑλλήνων ποιητῶν καὶ ποὺ ὁ ἄγνωστος Θάσιος ἐλάξευσε τὰ ὑπερήφανα αὐτὰ λόγια: «Δὲν εἶμαι ὁ Αἴας ὁ Τελαμόνιος, οὔτε ὁ Αἴας ὁ Λοκρὸς ἀλλὰ ὁ Αἴας ὁ Θάσιος».

Θὰ ἤθελα νὰ ζήσουμε τὸ ὄνειρο ἐκεῖνο τοῦ ὁποίου ἀθάνατα καὶ αἰώνια μνημεῖα εἶναι τὰ σεπτὰ αὐτὰ ἐρείπια γιὰ νὰ αἰσθανθοῦμε τὴν βαθειὰ συγκίνησιν καὶ τὴν δικαία ὑπερηφάνεια ὅτι μέσα στὶς φλέβες μας σφύζει ἀκόμα ὕστερα ἀπὸ 2 ½ χιλιάδες χρόνια τὸ ἴδιο Ἑλληνικὸ αἷμα, καὶ ὅτι οἱ παλμοὶ τῆς καρδιᾶς μας ἔστω καὶ ἀσθενέστεροι, κτυποῦν πάντα μὲ τὸν ἴδιο ἀθάνατο ρυθμό.

Ἀλλὰ ἡ ὥρα δὲν εἶναι γιὰ ὄνειρα ὅσον καὶ ἂν εἶναι ὡραῖα.

Οἱ τραγικὲς στιγμὲς ποὺ διέρχεται ὁ κόσμος μᾶς φέρνουν στὴν σκληρὴ πραγματικότητα τὴν ὁποίαν πρέπει νὰ ἀτενίζωμεν ὄχι μὲ προσκαίρους ἐξάρσεις καὶ ἐνθουσιασμοὺς ποὺ μεταπίπτουν σὲ ἀπογοητεύσεις καὶ μεμψιμοιρίας, ἀλλὰ μὲ ψύχραιμον σκέψιν καὶ βαθεῖαν κρίσιν καὶ μελέτην τῶν πραγμάτων.

Τὴν ὥραν ποὺ χτυποῦν τὰ τύμπανα τοῦ γενικοῦ συναγερμοῦ τῶν Λαῶν τῆς Εὐρώπης, τὴν ὥραν ποὺ τὰ πάθη ἄγρια καὶ ἀκατάσχετα πνίγουν τὴν φωνὴν τῆς λογικῆς, ἐκεῖνοι οἱ Λαοί, ἐκεῖνα τὰ Ἔθνη, θὰ ἐπιπλεύσουν τῆς καταιγίδος ὅσα πρὶν ἀπὸ τὴν γενικὴν ἐπιστράτευσιν ἔχουν ἤδη ψυχικῶς ἐπιστρατευθῆ. Ὅσοι δηλαδὴ πρὸ τοῦ φάσματος τοῦ μεγάλου κινδύνου ἔχουν λησμονήσει κάθε ἐσωτερικὸν σπαραγμόν, κάθε ἐσωτερικὸν μῖσος, κάθε διαφορὰν Ἰδεολογίας, ἀναλογιζόμενοι ὅτι εἷς ὑπάρχει ὑπέρτατος νόμος, ἡ σωτηρία τῆς Πατρίδος.

Αὐτὰ καὶ μόνον τὰ ὀλίγα λόγια δικαιολογοῦν καὶ ἐξηγοῦν τὴν νέαν κατάστασιν τὴν ὁποίαν ἕνας μεγάλος Ἕλλην, ὁ Ἰ. Μεταξᾶς, ἐδημιούργησεν εἰς τὸν τόπον μας ἀπὸ τῆς 4ης Αὐγούστου τοῦ 1935. Ὄχι δηλαδὴ τὴν τελευταίαν στιγμὴν ὡς μέτρον σπασμωδικὸν λαμβανόμενον ὑπὸ τὴν πίεσιν τῆς ἀδηρίτου ἀνάγκης, ἀλλὰ ἐγκαίρως, ὡς ἀπόρροιαν μακρᾶς σκέψεως καὶ μελέτης καὶ ὡς τὸ μόνον ἐναπομένον πρὸς ἀνόρθωσιν τῆς κλονιζομένης Ἑλλάδος μέσον.

Καὶ γενικῶς μὲν περὶ τῆς ἐπιτυχίας τῆς μεγάλης αὐτῆς προσπαθείας δὲν εἶμαι ἁρμόδιος νὰ ὁμιλήσω, ἐξ ὅλων ὅμως τῶν μέχρι σήμερον ἐπιτευχθέντων ἓν καὶ μόνον εἶναι ἀρκετὸν διὰ νὰ ἐπισύρῃ εἰς τὸν δημιουργὸν τοῦ νέου κράτους τὴν εὐγνωμοσύνην μας καὶ τοῦτο εἶναι ἡ πίστις καὶ ἡ ἐλπὶς τὴν ὁποίαν ἐνέπνευσε εἰς ὅλους καὶ κυρίως εἰς τὴν νέαν γενεὰν διὰ τὸ μέλλον τοῦ Ἔθνους.

Ἡ Ἑλληνικὴ νεότης ὑποστᾶσα τὴν ἐπίδρασιν τῆς μακρᾶς καὶ ὀξυτάτης κρίσεως τὴν ὁποίαν διῆλθεν ὁ τόπος μας ἔβλεπε κρημνιζόμενον τὸ ἓν μετὰ τὸ ἄλλο ὅλα τὰ ἰδανικὰ μὲ τὰ ὁποῖα ἐγαλουχήθησαν αἱ παρελθοῦσαι γενεαί.

Ὅλα ὅσα ἀποτελοῦν τὰ ὅσια καὶ ἱερὰ ἑνὸς Λαοῦ ὑπέστησαν συστηματικὴν ὑπονόμευσιν καὶ ἔγιναν ὁ στόχος τῆς συνδυασμένης ἐπιθέσεως τῶν πρακτόρων τοῦ Μπολσεβικισμοῦ ἀφ' ἑνὸς καὶ τῶν ἀνοήτων ἐκείνων ὄντων τὰ ὁποῖα αὐτοτιτλοφοροῦμενα ὡς νωτεριστικὰ ἀλλὰ μὴ δυνάμενα τίποτε τὸ γόνιμον καὶ θετικὸν νὰ προσφέρουν ἐνόμισαν ὅτι θὰ μποροῦσαν νὰ διακριθοῦν καταρρίπτοντα ὅλα τὰ ἰδανικὰ καὶ ὅλας τὰς ἠθικὰς ἀξίας, ἐνῶ πραγματικοὶ ἄνθρωποι τῆς προόδου εἶναι ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι αἰσθάνονται τὸν βαθύτερον σεβασμὸν διὰ τὸ παρελθόν.

Δὲν παρῆλθε πολὺς καιρὸς ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ποὺ ἡ παραπαίουσα καὶ δι' ὅλα ἀμφιβάλλουσα Ἑλληνικὴ Νεότης θεωροῦσε ὡς ἐντροπὴ καὶ ὡς ἰδέα σκουριασμένη τὸ νὰ ἀποκαλυφθῇ μπροστὰ στὸ γαλανόλευκο αὐτὸ πανί, τὸ ὁποῖον ὅμως ἀποτελεῖ τὸ σύμβολον τοῦ Ἔθνους μας.

Καὶ εἰς τὸν κατήφορον αὐτόν, ὁ εἷς συνηγωνίζετο τὸν ἄλλον, ἐνῶ ἡ βοὴ τῶν ὑπὸ τῆς κομματικῆς διαμάχης συσσωρευομένων ἐρειπίων ἐκάλυπτε τὴν φωνὴν τῆς ἀτυχοῦς Πατρίδος ἡ ὁποία καλοῦσε τὰ τέκνα της νὰ συνέλθουν καὶ νὰ σκεφθοῦν ὅτι ἐκτὸς ἀπὸ τὰς προσωπικὰς διαφορὰς καὶ τὰς μικροφιλοδοξίας των ὑπάρχει ἐπὶ τέλους καὶ αὐτή.

Αὐτά, τὰ γνωρίζετε ὅλοι, συνέβαινον εἰς τὸ πρόσφατον παρελθόν. Σήμερα βλέπετε τοὺς Νέους τῆς Ἑλλάδος ὀργανωμένους, μὲ ἀντίληψιν τῶν καθηκόντων καὶ τῶν ὑποχρεώσεών των νὰ ἐξορμοῦν γιὰ ἕνα νέον κατακτητικὸν ἀγῶνα τῆς φυλῆς, μεγαλειώδη ὅσον καὶ εἰρηνικόν, τὴν κατάκτησιν ἑνὸς ἀνωτέρου ἐπιπέδου Πολιτισμοῦ.

Εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο, ὁ κ. Γρηγοριάδης ἀπευθυνθεὶς πρὸς τοὺς φαλαγγίτας ἀνέπτυξε τοὺς σκοποὺς τῆς Ἐθνικῆς Νεολαίας καὶ ὅλας γενικῶς τὰς ἐπιδιώξεις της, συστήσας ἀπόλυτον ἐμμονὴν εἰς τὴν κοινὴν αὐτὴν προσπάθειαν. Ἀφοῦ δὲ ἐπανέλαβε διὰ μίαν ἀκόμη φορὰν ὅτι τὸ πρώτιστον καθῆκον τῶν φαλαγγιτῶν διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ σκοποῦ τῆς Ε. Ο. Ν. εἶναι ἡ πειθαρχία καὶ ἡ ὁμόνοια μεταξὺ ὅλων, ἐπεραίωσε τὸν λόγον του ὡς ἑξῆς:

«Ἂν τονίζω ὅτι τὸ ἰδανικὸν ἡμῶν τῶν νέων εἶναι σήμερα ἡ καταστολὴ κάθε διαφορᾶς ἀντιλήψεων καὶ ἡ στενὴ καὶ ἄρρηκτος ψυχικὴ ἑνότης, ἀδιακρίτως τάξεως καὶ ἰδεολογίας, χάριν τῆς σωτηρίας τῆς Πατρίδος, δὲν θέλω νὰ νομίσῃ κανεὶς ὅτι παραγνωρίζω τὰς θυσίας, τοὺς ἀγῶνας καὶ τὸ αἷμα τὸ ὁποῖον αἱ προγενέστεραι γενεαὶ συνεισέφεραν εἰς τὸν βωμὸν τῆς Πατρίδος. Ἀντιθέτως, πρέπει νὰ ἀποκαλυφθῶμεν μετὰ σεβασμοῦ πρὸ

«ΑΠΟΛΛΩΝ» 3 — «Α. Ε. Κ» 2

Αἱ ἐκπλήξεις τοῦ ἀθηναϊκοῦ πρωταθλήματος ἐσυνεχίσθησαν τὴν παρελθοῦσαν Κυριακήν, μὲ τὴν ὡραίαν νίκην τοῦ «Ἀπόλλωνος» ἐπὶ τῆς «Α. Ε. Κ.». Μία νίκη τοῦ «Ἀπόλλωνος» ἐπὶ τοῦ ἰσχυροῦ ἀντιπάλου του δὲν πρέπει βεβαίως νὰ θεωρηθῇ ὡς ἔκπληξις.

Ὁ «Ἀπόλλων» κάτοχος τοῦ περυσινοῦ πρωταθλήματος τῶν Ἀθηνῶν εἶναι ὁμὰς ἰσχυρὰ καὶ εἰς τὸ παρελθὸν ἀντιμετώπιζε πάντοτε μὲ ἐπιτυχίαν τὴν «Α. Ε. Κ.». Ἀλλὰ ἡ ἀποκαρδιωτικὴ ἧττα του τῆς προπαρελθούσης Κυριακῆς ἀπὸ τὸν «Ἀστέρα» εἶχε δημιουργήσει ἀμφιβολίας διὰ τὴν ἐφετεινὴν κατάστασιν τῆς ὁμάδος του ἐνῷ ἀφ' ἑτέρου ἡ «Α. Ε. Κ.» ἐνεφανίζετο ἀπ' ἀρχῆς τῆς περιόδου ἰσχυρά. Δι' αὐτὸν καὶ μόνον τὸν λόγον ἐχαρακτηρίσαμεν ὡς ἔκπληξιν τὴν νίκην τῆς καλῆς ὁμάδος τοῦ «Ἀπόλλωνος» ἐπὶ τῆς «Α. Ε. Κ.».

Ὁ ἀγὼν τῆς παρελθούσης Κυριακῆς ἀπέδειξεν ὅτι εἰς τὸ ποδόσφαιρον ἡ νίκη εἶναι πάντοτε ἀμφίβολος. Οἱ ποδοσφαιρισταὶ τοῦ «Ἀπόλλωνος», χωρὶς νὰ ἀπογοητευθοῦν ἀπὸ τὴν ἧτταν ποὺ ὑπέστησαν ἀπὸ τὸν «Ἀστέρα», ἀντιμετώπισαν τὴν «Α. Ε. Κ.» μὲ ψυχραιμίαν καὶ μὲ ἀπόλυτον θέλησιν διὰ τὴν νίκην. Ἐνεφανίσθη ἄρτιος εἰς ὅλας του τὰς γραμμάς, παρουσίασεν ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους καλοὺς συνδυασμοὺς καὶ τὸ σπουδαιότερον κατώρθωσαν νὰ ἀντιδράσουν εἰς τὰς πρώτας ἐπιτυχίας τῶν ἀντιπάλων των καὶ νὰ ἐξέλθουν τελικῶς νικηταί.

Ἡ «Α. Ε. Κ.» ἐστερήθη τῶν ὑπηρεσιῶν τοῦ ἐξαιρέτου ὀπισθοφύλακος Γάσπαρη, ὁ ὁποῖος εἶναι τιμωρημένος. Ἀλλ' ἡ ἧττα της δὲν ὀφείλεται εἰς τὴν κακὴν δρᾶσιν τῆς ἀμύνης της, ὅσον εἰς τὴν μετριωτάτην ἀπόδοσιν τῶν ἄλλων της γραμμῶν καὶ κυρίως τῆς ἐπιθετικῆς. Ἐξ ἄλλου δὲν πρέπει νὰ παρέλθῃ ἀπαρατήρητον τὸ γεγονός, ὅτι καὶ ἀπὸ τὸν «Ἀπόλλωνα» ἀπουσίαζει ὁ ὀπισθοφύλαξ Γκιζώρης, τιμωρημένος ἐπίσης.

Παρὰ τὸ ὡραῖο παιχνίδι τοῦ «Ἀπόλλωνος», ἡ «Α.Ε.Κ» ἐπετύγχανε πρώτη τέρμα εἰς τὸ 4ον λεπτόν, διὰ τοῦ Βασιλείου, καὶ ἀργότερα καὶ δεύτερον διὰ τοῦ Μαροπούλου. Οἱ Ἀπολλωνισταὶ κατώρθωσαν ἐν τούτοις νὰ ἰσοφαρίσουν μέχρι τέλους τοῦ Α΄ ἡμιχρόνου καὶ ὅταν ὁ ἀγὼν ἐπανελήφθη, αἱ ὁμάδες ἔπρεπε νὰ ἀρχίσουν ἐκ νέου τὰς προσπαθείας των διὰ τὴν νίκην.

Οἱ Ἀπολλωνισταὶ ἀνεδείχθησαν ἀνώτεροι καὶ ἐπέτυχον τὸ νικητήριον τέρμα εἰς τὸ Β΄ ἡμίχρονον διὰ τοῦ Φούσκα.

«ΠΑΝΑΘΗΝΑΪΚΟΣ» 6 — «ΑΣΤΗΡ» 2

Ὁ «Ἀστὴρ» δὲν κατώρθωσε νὰ ἐπαναλάβῃ τὴν ἐπιτυχίαν ποὺ ἐσημείωσε τὴν προπαρελθοῦσαν Κυριακὴν ἔναντι τοῦ «Ἀπόλλωνος». Ὁ «Παναθηναϊκὸς» ὕστερα ἀπὸ ἕνα ὡραῖο παιχνίδι ἐπεβλήθη μὲ τέρματα 6 — 2.

ΑΙ ΑΛΛΑΙ ΣΥΝΑΝΤΗΣΕΙΣ

Διὰ τὸ πρωτάθλημα τῶν Ἀθηνῶν ἐπίσης ὁ «Ἀτρόμητος» ἐνίκησε τὴν «Δάφνην» διὰ τερμάτων 2 — 1.

Διὰ τὸ πρωτάθλημα τοῦ Πειραιῶς, ὁ «Ὀλυμπιακὸς» ἐπεβλήθη τῆς «Νεαπόλεως» μὲ 11 — 0 καὶ ὁ «Ἐθνικὸς» τοῦ «Ἄρεως» μὲ 3 — 2.

Εἰς τὴν Θεσσαλονίκην τέλος ὁ «Ἡρακλῆς» ἐνίκησε τὸν «Ἄρην» μὲ 3 — 2, ὁ «Π. Α. Ο. Κ.» τὸν «Ἀετὸν» μὲ 7 — 0 καὶ ὁ «Μακεδονικὸς» τὴν «Μ. Ε. Ν. Τ.» μὲ 3 — 2.

ΝΕΟΝ ΡΕΚΟΡ ΤΟΥ ΦΛΩΡΟΥ

Κατὰ τοὺς εἰδικοὺς ἀγῶνας τῆς παρελθούσης Κυριακῆς, εἰς τὸ Στάδιον, ὁ θαυμασίως ἐξελιχθεὶς Φλῶρος κατέρριψε τὸ Πανελλήνιον ρεκὸρ τῆς δισκοβολίας δι' ἑκατέρας τῶν χειρῶν, μὲ ἄθροισμα βολῶν 77 μ. 69 (43 μ. 42 διὰ τῆς δεξιᾶς καὶ 33 μ. 27 διὰ τῆς ἀριστερᾶς). Δεύτερος μὲ ἐλαχίστην διαφορὰν — 77 μ. 16 — ἦλθεν ὁ Σύλλας (47 μ. 03 — 30 μ. 13). Εἰς τὸ πένταθλον ἐξ ἄλλου νικητὴς ἀνεδείχθη ὁ Φλῶρος μὲ 2.385 βαθμούς.

τῶν ἡρώων καὶ τῶν μαρτύρων, οἱ ὁποῖοι μᾶς παρέδωσαν τὴν Ἑλλάδα μεγάλην ὡς ἱερὰν παρακαταθήκην. Ἀλλὰ ἐφ' ὅσον ἡ σκέψις καὶ ἡ ψυχρὰ κρίσις τῶν πραγμάτων μᾶς τὸ ἐπιβάλλουν, ἔχομεν ὑποχρέωσιν ἡμεῖς οἱ νεώτεροι νὰ ἀποκομίσωμεν μαθήματα καὶ νὰ ἐξαγάγωμεν συμπεράσματα διὰ νὰ ἀποφύγωμεν τὸν μεγαλύτερον κίνδυνον, τὸν ἱστορικῶς ἀποδεδειγμένον, τὸν κίνδυνον τοῦ ἐσωτερικοῦ διχασμοῦ.

Ἡ ἀποτροπὴ αὐτοῦ τοῦ κινδύνου εἶναι, ἐπαναλαμβάνω, ἕνα ἀπὸ τὰ ἰδανικὰ τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας καὶ δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ὑπάρξῃ Ἕλλην, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ὑπάρξῃ κανείς, ὁ ὁποῖος νὰ μᾶς ἀρνηθῇ, ὁ ὁποῖος νὰ μὴ μᾶς ἐνισχύσῃ, ὁ ὁποῖος νὰ μὴ μᾶς τονώσῃ εἰς τὴν ἱερὰν αὐτὴν προσπάθειαν».

Τὸ τέλος τοῦ λόγου τοῦ κ. Γρηγοριάδου ἐκάλυψαν παρατεταμένα χειροκροτήματα καὶ ἡ ὡραία αὐτὴ τελετὴ ἔληξε μὲ τὸν ὕμνον τῆς Νεολαίας καὶ τὸν Ἐθνικόν μας Ὕμνον.

Τὴν 6.30΄ ἀπογευματινὴν εἰς τὴν πλατεῖαν τῆς παραλίας ἡ Στρατιωτικὴ Μουσικὴ διὰ τὴν ψυχαγωγίαν τῶν κατοίκων ἐξετέλεσεν ἕνα ὁλόκληρον πρόγραμμα ἐκλεκτῶν τεμαχίων, τὸ ὁποῖον διεδέχθησαν ἐθνικοὶ χοροὶ τῶν φαλαγγιτῶν μας.

Τὴν 8ην ἤρχισε ὑπὸ τοὺς ἤχους τῆς Μουσικῆς καὶ τὰς ἐνθουσιώδεις ἐκδηλώσεις τῆς Ε. Ο. Ν. Θάσου ἡ ἐπιβίβασις τῶν φαλαγγιτῶν μας καὶ ἀργότερον τὸ βαποράκι μὲ χαρμόσυνα συρίγματα ἐγκατέλειψε τὸν λιμένα ὅπου ἡ Ἐθνική μας Νεολαία ἐπέρασε μίαν ἀλησμόνητον ἡμέραν.

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ — ΓΥΜΝΑΣΜΑΤΑ ΦΑΛΑΓΓΙΤΙΣΣΩΝ

I

Σήμερα τὸ πρωΐ εἶσθε μόνη.

Κρατιέσθε πολὺ ἴσια, μὲ τὰ πόδια ἑνωμένα. Ἡ σφαῖρα εἶναι μέσα στὰ δυό σας χέρια.

Κλίνετε πρὸς τὰ ἐμπρός, ἀφίνοντας τὰ μπράτσα σας νὰ κρεμνιοῦνται ὅσῳ τὸ δυνατὸν πιὸ χαμηλά.

Κατόπιν ἀνασηκώνεσθε, χαλαρώνοντας τὸ σῶμα σας καὶ πετῶντας τὰ μπράτσα σας... καὶ τὴν σφαῖρα ἐπάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι σας. Ἐνῷ κάμνετε αὐτό, τὰ πόδια σας ἐγκαταλείπουν τὸ ἔδαφος, αὐτὸ εἶναι πολὺ φυσικό.

Ξαναπιάνετε τὴν σφαῖρα καὶ ξαναρχίζετε καμμιὰ δεκαριὰ φορές.

II

Κατόπιν θ' ἀρχίσετε ἕνα ἄλλο γύμνασμα.

Θὰ καθίσετε κατὰ γῆς.

Θὰ πάρετε τὴν σφαῖρα στὰ πόδια σας.

Καὶ μὲ τὰ δυό σας πόδια θὰ πετάξετε τὴν σφαῖρα ὅσο ὑψηλότερα ἠμπορεῖτε καὶ διατηρῶντας πάντοτε τὴν ἰσορροπία σας ποὺ ἀπαιτεῖ ἡ καθιστή σας στάσις θὰ τὴν ξαναπιάσετε μέσα στὰ χέρια σας.

Καὶ θὰ ξαναρχίσετε καμμιὰ δεκαριὰ φορές.

ΜΕΡΙΚΑ ΕΥΧΑΡΙΣΤΑ ΠΑΙΧΝΙΔΙΑ

ΕΝΑ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΣ ΑΘΡΟΙΣΜΑ: «3.876»

Στὸ προηγούμενο φύλλο εἴχαμε γράψει γιὰ τὸ στοίχημα τοῦ μυστηριώδους ἀθροίσματος ποὺ βρίσκουμε, προσθέτοντας στὸν χρόνο τοῦ γάμου ἐκείνου ποὺ στοιχηματίζει μαζί μας, τὴν ἡλικία του, τὴν χρονολογία τῆς γεννήσεώς του καὶ τὰ χρόνια τοῦ ἐγγάμου βίου του.

Ἀλλὰ τὸ στοίχημα αὐτὸ ἐδημιούργησε μερικὲς...διαμαρτυρίες τῶν ἀναγνωστῶν μας, ἐφ᾿ ὅσον ἡ περίπτωσις ἀφορᾷ ἀνθρώπους παντρεμένους. Καὶ ἐρωτᾶται: Δὲν ὑπάρχει κάποιος ἀνάλογος συνδυασμὸς ποὺ νὰ ἀφορᾷ νέους ἀνθρώπους, φίλους μὲ τοὺς ὁποίους ἔχομε περισσότερο θάρρος νὰ βάζουμε στοιχήματα;

Ἀσφαλῶς ὑπάρχει.

Προτείνετε εἰς τοὺς φίλους σας:

«Στοιχηματίζω ὅτι εἶμαι εἰς θέσιν νὰ βρῶ ἐκ τῶν προτέρων τὸ ἄθροισμα τεσσάρων ἀριθμῶν οἱ ὁποῖοι μοῦ εἶναι ἐντελῶς ἄγνωστοι καὶ τοὺς ὁποίους θὰ μοῦ δώση ὁποιοσδήποτε ἀπὸ σᾶς θέλει».

Ἀκολούθως γράφετε σ᾿ ἕνα χαρτὶ τὸν ἀριθμὸ «3.876» καὶ τὸν δείχνετε σ᾿ ὅλους. Ἔπειτα καλεῖτε ἕνα ἀπὸ τὰ μέλη τῆς παρέας σας νὰ γράψη σ᾿ ἕνα χαρτὶ ἀριθμητικῶς τὰ ἑξῆς: Τὸν χρόνο ποὺ ἔβγαλε τὸ γυμνάσιο, πόσων ἐτῶν εἶναι, τὸν χρόνο τῆς γεννήσεώς του καὶ πρὸ πόσων ἐτῶν ἀπεφοίτησε ἀπ᾿ τὸ γυμνάσιο. Τοῦ λέτε ἀκολούθως νὰ προσθέση τοὺς ἀριθμοὺς αὐτοὺς καὶ ἐκεῖνος ἔκπληκτος βλέπει ὅτι τὸ ἄθροισμα εἶναι πράγματι «3.876».

Παράδειγμα:

Ἔβγαλε τὸ γυμνάσιο τὸ	1933
Εἶναι ἐτῶν	23
Ἐγεννήθη τὸ	1935
Ἀπεφοίτησε πρὸ ἐτῶν	5
Σύνολον	3.876

Ἂν ὁ φίλος σας δὲν ἔχει βγάλει γυμνάσιο, ρωτῆστε τον ποιὸ ἔτος πῆγε στὴν τελευταία τάξι τῶν σπουδῶν του καὶ πόσα χρόνια πέρασαν ἀπὸ τότε. — Λ. χ.:

Τελείωσε τὴν 4ην Δημοτικοῦ τὸ ...	1928
Εἶναι ἐτῶν	20
Ἐγεννήθη τὸ	1918
Ἔφυγε ἀπ᾿ τὸ σχολεῖο πρὸ ἐτῶν	10
Σύνολον	3.876

Καὶ ἂν δὲν ἔχει πάει καθόλου σχολεῖο, ἀντικαθιστᾶτε τὰ σχετικὰ στοιχεῖα μὲ τὸ ἔτος ποὺ ἔπιασε δουλειὰ καὶ τὸν ἀριθμὸ τῶν ἐτῶν ποὺ πέρασαν ἀπὸ τότε. Λ. χ.:

Ἔπιασε δουλειὰ τὸ	1933
Εἶναι ἐτῶν	18
Ἐγεννήθη τὸ	1920
Δουλεύει χρόνια	5
Σύνολον	3.876

Πάντοτε ὁ ἀλάνθαστος ἀριθμὸς «3.876». Ὁ ὁποῖος εἶναι τὸ διπλάσιον τοῦ 1938. Ἔτσι, ἂν τὸ στοίχημα τεθῇ τὸ 1939, ὁ μυστηριώδης ἀριθμὸς θὰ εἶναι «3.878», τὸ 1940 θὰ εἶναι «3.880» κ.ο.κ.

ΧΩΡΙΣ ΣΠΙΡΤΑ

Μπορεῖτε νὰ κάνετε τὸν ἔξυπνο εἰς κύκλον φίλων σας, μὲ τὸν ἑξῆς ἰσχυρισμό:

— Εἶμαι εἰς θέσιν νὰ ἀνάψω ἕνα κερὶ χωρὶς σπίρτα.

Ἂν οἱ ἄλλοι δὲν ἔχουν ταχεῖαν ἀντίληψιν ἢ ἂν ἐκπλαγοῦν ἀπὸ αὐτὸ ποὺ ἄκουσαν, χωρὶς νὰ ἐμβαθύνουν στὴν διατύπωσι τῆς φράσεως, ἐπιτυγχάνετε. Διότι θὰ σᾶς ποῦν ὅτι εἶναι ἀδύνατον.

Δίδετε τότε τὸ κερὶ σὲ κάποιον καὶ καθὼς τὸ βαστᾷ στὰ χέρια του, τὸ ἀνάβετε μὲ ἕνα ...ἀναπτῆρα!

Κερδίσατε, ἐφ᾿ ὅσον δὲν χρησιμοποιήσατε σπίρτα...

ΤΟ ΠΑΙΧΝΙΔΙ ΤΩΝ ΣΤΑΥΡΩΝ ΚΑΙ ΚΥΚΛΩΝ

Χαράξατε εἰς ἕνα φύλλον χαρτονιοῦ ἢ χαρτιοῦ, διάγραμμα, ἀποτελούμενον ἀπὸ δύο καθέτους γραμμάς, διασχιζομένας ἀπὸ δύο ὁριζοντίους. Ἡ διασταύρωσις τῶν γραμμῶν πρέπει νὰ γίνη κατὰ τοιοῦτον τρόπον, ὥστε νὰ σχηματισθοῦν ἐννέα τετραγωνίδια (εἰκ. 1).

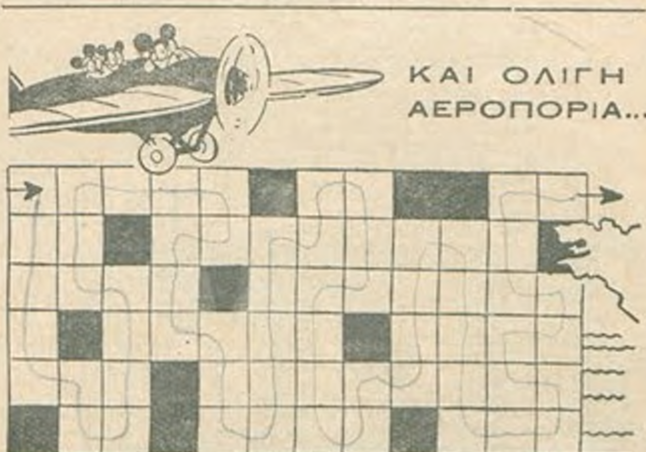
Παίζεται μὲ δύο παίκτας. Ὁ ἕνας ἔχει τοὺς σταυροὺς καὶ ὁ ἄλλος τοὺς κύκλους. Συμφωνεῖται ἕνας σύντομος τρόπος «πρωτιᾶς» — ποιὸς θὰ εἶναι πρῶτος στὴν ἔναρξι τοῦ παιγνιδιοῦ — καὶ ἐκεῖνος ποὺ θὰ ἀρχίση, χαράσσει ἕνα σταυρὸ σὲ ἕνα ἀπὸ τὰ ἐννηὰ τετραγωνίδια. Ὁ ἄλλος χαράσσει κύκλον εἰς ἕνα ἄλλο τετραγωνίδιον. Καὶ συνεχίζεται ἐκ περιτροπῆς ἡ χάραξις τῶν σημείων μέχρις ὅτου συμπληρωθοῦν τὰ τετραγωνίδια.

Νικητὴς εἶναι ἐκεῖνος ποὺ θὰ ἐπιτύχη πρῶτος νὰ καταλάβη τρία τετραγωνίδια εἰς εὐθεῖαν γραμμήν, δηλαδὴ κατὰ σειρὰν (ὁριζοντίως) ἢ κατὰ στήλην (καθέτως) ἢ διαγωνίως. Εἶναι εὔλογον λοιπὸν ὅτι, ὅταν ἕνας παίκτης παρατηρήση ὅτι ὁ ἀντίπαλός του ἔχει ἤδη σχηματίσει δύο σημεῖα του εἰς εὐθεῖαν γραμμήν, πρέπει νὰ σπεύση νὰ καταλάβη μὲ τὸ ἰδικόν του σημεῖον τὸ τρίτον τετραγωνίδιον ποὺ χρειάζεται ὁ ἀντίπαλος γιὰ τὴν νίκην του. Εἶναι ἡ στοιχειώδης ἄμυνα τοῦ παιγνιδιοῦ αὐτοῦ, διότι ὁ ἀντίπαλος — ἐὰν δὲν ἐνεργήσετε οὕτω — θὰ συμπληρώση τὴν εὐθεῖαν γραμμὴν τῶν τριῶν τετραγωνιδίων.

O		X
	O	X
	X	O

Ἡ νίκη κερδίζεται μὲ μεγάλην δυσκολίαν καὶ ὅσον καὶ ἂν φαίνεται τὸ παιχνίδι ἁπλό, παρουσιάζει πολλὰς φάσεις ποὺ ἀπαιτοῦν ὑπολογισμούς.

Ἡ εἰκὼν 2 δεικνύει μίαν περίπτωσιν νίκης τῶν κύκλων.

Τὸ ἀεροπλάνο τῆς εἰκόνος, πρέπει νὰ εἰσέλθη ἀπὸ τὸ ἄνω ἀριστερὰ πρῶτον τετράγωνον τοῦ σχεδίου καὶ νὰ ἐξέλθη ἀπὸ τὸ τελευταῖον ἄνω δεξιά, ἀφοῦ διασχίση ὅλα τὰ λευκὰ τετράγωνα. Ὑπὸ τοὺς ἑξῆς ὅμως περιορισμούς: Ἀπὸ κάθε λευκὸ τετράγωνο θὰ περάση τὸ ἀεροπλάνο μόνον μίαν φοράν. Ἐπομένως, ἡ πορεία τὴν ὁποίαν θὰ χαράξετε μὲ μολύβι, δὲν πρέπει νὰ διασταυρωθῇ. Καὶ δεύτερον ἀπαγορεύεται ἡ διέλευσίς του ἀπὸ τὰ μαῦρα τετράγωνα, τὰ ὁποῖα ὑποτίθεται ὅτι εἶναι ἐπικίνδυνα «κενὰ» ἀέρος.

Δοκιμάσατε νὰ πιλοτάρετε στὸ χαρτί... Δὲν χρειάζονται εἰδικαὶ γνώσεις, ἀλλὰ παρατηρητικότης καὶ ὑπομονή.

ΑΠΟΡΙΑ

Ἡ μητέρα συμβουλεύει τὸ μικρὸ γυιό της:

— Νὰ πάρης παράδειγμα τὸν θεῖο σου τὸν Ἠλία, ποὺ ἦλθε ἐδῶ μ᾿ ἕνα παποῦτσι καὶ τώρα ἔχει ἕνα ἑκατομμύριο...

— Ἔ, καὶ τί θὰ τὰ κάνη τόσα παποῦτσια, μητέρα;...

ΟΤΑΝ ΤΟ ΕΥΚΟΛΟΝ ΚΑΤΑΝΤΑ ΑΔΥΝΑΤΟΝ

Μερικὰ πράγματα μᾶς φαίνονται πολὺ ἁπλᾶ καὶ εὔκολα. Καὶ ὅμως, εἰς τὴν πρᾶξιν, παρουσιάζουν μεγάλες δυσκολίες καὶ πολλὲς φορὲς κάτι ποὺ τὸ θεωροῦμε ἁπλούστατο εἶναι ἀκατόρθωτο.

Παράδειγμα:

Πῆτε εἰς ἕνα φίλο σας ὅτι θὰ τὸν ἐξαπλώσετε κάτω εἰς τὸ πάτωμα, ἀνάσκελα, μὲ τὰ δάκτυλα τῶν χεριῶν συμπεπλεγμένα πίσω ἀπ᾿ τὸ κεφάλι καὶ τὰ πόδια ἑνωμένα. Καὶ ὅτι ἐνῷ θὰ τὸν ἀφήσετε ἐντελῶς ἐλεύθερον, δὲν θὰ μπορέση νὰ σηκωθῇ ποτὲ μόνος του, χωρὶς νὰ στηριχθῇ πουθενά.

Πολλοὶ ποὺ θὰ θεωρήσουν τὸ πρᾶγμα ἀστεῖον, θὰ δοκιμάσουν μὲ τὴν βεβαιότητα ὅτι θὰ ἐπιτύχουν. Δὲν θὰ κάμουν ὅμως τίποτα. Γιατὶ χωρὶς στήριγμα δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ σηκωθῇ ἀπὸ κάτω, οὔτε ὁ δυνατώτερος ἢ ἐπιτηδειότερος ἄνθρωπος.

Καὶ θὰ εἶναι ἐξαιρετικὰ κωμικὲς οἱ προσπάθειες ποὺ θὰ καταβάλλη ὁ φίλος σας, γιὰ νὰ σηκωθῇ, χωρὶς νὰ τὸ κατορθώνῃ.

Ἐννοεῖται ὅτι πρέπει νὰ προσέξετε νὰ μὴν ἀλλάξη καθόλου θέσιν καὶ νὰ μὴ γυρίση ἀριστερὰ ἢ δεξιὰ διότι θὰ τοῦ χρησιμεύση ὁ ἀγκώνας ὡς στήριγμα. Ἐπίσης θὰ προσέξετε νὰ μὴ στηρίξη τὰ πόδια του στὸν τοῖχο ἢ σὲ κανένα ἔπιπλο ἢ καὶ σὲ καμμιὰ προεξοχὴ τοῦ πατώματος.

Ἔτσι ὁ φίλος σας θὰ ἀποτύχῃ. Καὶ θὰ μάθη ὅτι χωρὶς στήριγμα δὲν μπορεῖ κανεὶς οὔτε νὰ σηκωθῇ ἀπὸ κάτω. Ἐνῷ μὲ στήριγμα, θὰ μποροῦσε νὰ σηκώσῃ καὶ τὴ γῆ!

Γιατί, ὅπως εἶπε μιὰ φορὰ καὶ ὁ Ἀρχιμήδης, «δός μοι πᾶ στῶ, καὶ τὰν γᾶν κινήσω!».

ΑΠΑΝΤΗΣΤΕ ΓΡΗΓΟΡΑ!

Μαγγελᾶνος: Ἦτο κράτος, θωρηκτόν, στρατηγός, θαλασσοπόρος ἢ φιλόσοφος;

Μαδέρα: Πρόκειται περὶ οἰκοδομησίμου ὕλης, θρησκευτικῆς αἱρέσεως, νήσου, διώρυγος ἢ πολυτίμου λίθου;

Σίλλερ: Χωρίον, ὅπλον, φαγητόν, ἐφευρέτης, ποιητής, ἄνθος ἢ ραπτομηχανή;

Ταλλεϋράνδος: Ζῶον τῆς Ζούγκλας, ἀρχαιολόγος, διπλωμάτης, ποταμὸς ἢ ὀρυκτόν;

Μωρεάς: Ἐξερευνητής, χώρα τῆς Ἑλλάδος, ποιητής, μουσουργὸς ἢ ἔπιπλον;

Νέϋ: Πρόκειται περὶ ἐφημερίδος, ὀροσειρᾶς, στρατηγοῦ, κλάδου τῆς ἰατρικῆς ἐπιστήμης ἢ ἐντόμου;

Ὀρβῆλος: Εἶδος καμήλου, ἀρχαῖος ρήτωρ, ὀροσειρά, μηχάνημα, ποιητὴς ἢ ὄργανον μουσικόν;

Πίζα: Βιομηχανικὴ ὕλη, ἰχθύς, πόλις, ἁγία τῆς Δυτικῆς Ἐκκλησίας, εἶδος παιχνιδιοῦ ἢ πρόσωπον τῆς μυθολογίας;

Ἀμοῦνδσεν: Ἡφαίστειον τῆς Ἰαπωνίας, συνοικία τῆς Νέας Ὑόρκης, Ναύαρχος, ἐξερευνητὴς ἢ ἱεραπόστολος;

Ἀνταῖος: Ποταμός, θέσις εἰς τὸ ποδόσφαιρον, πρόσωπον τῆς Μυθολογίας, εἶδος ποντικοῦ ἢ ἐπωνυμία ἐνδόξου ἀνδρὸς τοῦ Μεσαίωνος;

ΠΩΣ ΝΑ ΤΟ ΠΑΡΗ;

Κάτι ἀκόμη, ποὺ στηρίζετε περισσότερο στὴν διατύπωσι τοῦ ἰσχυρισμοῦ σας, παρὰ στὴν κοινὴ λογική.

Δηλώνετε μὲ μεγάλη ἐπισημότητα ὅτι στοιχηματίζετε νὰ δώσετε κάτι στὸ χέρι ἑνὸς ἄλλου, χωρὶς ὅμως ἐκεῖνος νὰ μπορῇ νὰ τὸ πάρη μαζί του. Ἂν ἡ πρότασίς σας γίνη δεκτὴ ἀπὸ κάποιον, τότε προχωρεῖτε πρὸς τὸ μέρος του καὶ τοῦ λέτε:

— Ἀγαπητέ μου, μὲ λύπη μου σοῦ λέω ὅτι ἔχασες...

Ὕστερα τοῦ δίνετε τὸ...χέρι σας, τὸ ὁποῖον, βέβαια, μολονότι τὸ ἔχει μέσα στὸ δικό του, χέρι, «δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ τὸ πάρη μαζί του»...

Καὶ μία Εὔθυμη Σελὶς

ΟΡΘΗ ΚΡΙΣΙΣ...

— Πότε ὁ Ἀδὰμ καὶ ἡ Εὔα ἐξεδιώχθησαν ἀπ' τὸν Παράδεισο;
— Τὸ φθινόπωρον.
— Καὶ γιατὶ τὸ φθινόπωρον;
— Γιατὶ ἦταν ἡ ἐποχὴ ποὺ εἶχαν ὡριμάσει τὰ μῆλα!

ΤΟΝ ΕΡΡΙΧΝΕ ΑΠ' ΤΟ ΠΑΡΑΘΥΡΟ!...

Μιὰ φορὰ στὴ Νεάπολι τῆς Ἰταλίας, δυὸ κουμπάροι, ὁ Γκουΐντο καὶ ὁ Πασκουαριέλλο — γνωστοὶ κρασοπατέρες, ποὺ μὲ τὰ καμώματά τους γελοῦσε ὅλος ὁ κόσμος — πῆγαν στὴν ταβέρνα.

Ὅταν ἤπιαν πέντε ὀκάδες κρασί, ὁ Γκουΐντο εἶπε στὸν Πασκουαριέλλο:

— Κουμπάρε, ὅποιος ἀπὸ τοὺς δυό μας μεθύση λιγώτερο, θὰ συνοδέψη στὸ σπίτι τὸν ἄλλον.

— Σύμφωνοι Γκουΐντο. Μοῦ φαίνεται ὅμως πὼς θὰ σὲ πάω αὐτὴ τὴ φορὰ στὸ σπίτι.

Σὲ λίγο σηκώθηκαν νὰ φύγουν. Ὁ Πασκουαριέλλο μόλις κρατιῶταν στὸ πόδια του, ἐνῷ ὁ Γκουΐντο ἔκαμε κουράγιο καὶ εἶπε στὸν κουμπάρο του:

— Ἐμπρός, γιὰ τὸ σπίτι σου!

Πιάστηκαν ἀγκαζὲ καὶ τράβηξαν τὸν δρόμο γιὰ τὸ σπίτι τοῦ Πασκουαριέλλο, σκουπίζοντας μὲ τὶς πλάτες τους τοὺς τοίχους τῶν σπιτιῶν.

Τὸ σπίτι τοῦ «πιὸ μεθυσμένου» κουμπάρου ἦταν ἕνα παληὸ ἰσόγειο. Ὁ Γκουΐντο ἄνοιξε τὴν πόρτα καὶ βρέθηκε ἀμέσως στὸ δωμάτιο τοῦ Πασκουαριέλλο.

— Κουμπάρε, εἶπε ὁ τελευταῖος, πέταξέ με στὸ κρεββάτι μου γιατὶ δὲν μπορῶ ν' ἀνέβω σ' αὐτό.

Ὁ Γκουΐντο παραμέρισε τὴν κουνουπιέρα τοῦ κρεββατιοῦ καὶ ἐξετέλεσε τὴν ἐπιθυμία τοῦ Πασκουαριέλλο.

— Καληνύκτα κουμπάρε, εἶπε κι' ἔκανε νὰ κλείση τὴν ἐξώπορτα, ἀλλὰ τὴν ἴδια στιγμὴ ἀντελήφθη πὼς ὁ Πασκουαριέλλο βρισκόταν ξαπλωμένος στὸ... πεζοδρόμιο.

— Αἴ, κουμπάρε, γιατὶ ξαναβγῆκες ἔξω;

Ὁ Πασκουαριέλλο δὲν ἔβγαλε λέξι ἀπὸ τὸ στόμα του κι' ὁ Γκουΐντο τὸν ξαναπῆρε καὶ τὸν πέταξε στὸ κρεββάτι του.

Βγαίνοντας ὅμως ἔξω τὸν βρῆκε πάλι στὸ πεζοδρόμιο!...

— Θὲς ἢ δὲ θὲς νὰ κοιμηθῆς ἀπόψε, Πασκουαριέλλο; τὸν ρώτησε μ' ἀπορία.

— Κουμπάρε Γκουΐντο, ὅταν θὰ πάψης νὰ μὲ πετᾶς ἀπ' τὸ... παράθυρο, τότε ἀσφαλῶς θὰ μείνω στὸ κρεββάτι μου!...

Τί εἶχε συμβῆ;

Ὁ Γκουΐντο, ἀντὶ νὰ παραμερίζη τὴν κουνουπιέρα τοῦ κρεββατιοῦ, ἄνοιγε τὶς κουρτίνες τοῦ παραθυριοῦ κι' ἔτσι πέταγε τὸν φουκαρᾶ τὸν Πασκουαριέλλο ἀπ' τὸ... παράθυρο, στὸ δρόμο!...

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Πληροφορίαι ἐκ Σαντορίνης μεταδίδουν ὅτι ὁ Μαχαραγιᾶς τῆς Καπουρτάλας, γνωστὸς διὰ τὴν λαιμαργίαν καὶ πολυφαγίαν του, εἰσῆλθεν εἰς ὑποβρύχιον καὶ κατελθὼν εἰς τὰ βάθη τοῦ ὠκεανοῦ, κατεβρόχθισε τρία δυστυχῆ ἀρνία παραθερίζοντα ἐκεῖ, ὀκτὼ ὑψιπετεῖς ἱέρακας καὶ μίαν μαρίδαν. Ἐν συνεχείᾳ, διὰ νὰ κατευνάση τὴν δίψαν του, ἔπιεν 88 ποτήρια θαλασσίου ὕδατος, γνωστοῦ ἀπὸ τὴν ἀρχαιότητα ὡς νέκταρος τῶν θεῶν τοῦ Ὀλύμπου.

Σημειωτέον ὅτι ὁ Μαχαραγιᾶς εἶναι ἡλικίας τριῶν ἐτῶν.

— Τηλεγραφοῦν ἐκ Τριπόλεως, ὅτι εἰς τὸν ἐκεῖ λιμένα κατεποντίσθη αὐτανδρον ἐν φορτηγὸν αὐτοκίνητον, τοῦ ὁποίου ἐπέβαινον 18 ὑπερωκεάνεια. Μοιρολογίστρες τῆς Μάννης, καταφθάσασαι ἐπὶ τόπου, ἐξῆρον τὰς προσωπικότητας καὶ τὰς ἀρετὰς τῶν θυμάτων τοῦ ναυαγίου.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ὁ Μέγας Ναπολέων, ὅταν εὑρίσκετο ἐν εὐθυμίᾳ, ἐδέρετο ὑπὸ ἀλεξιπτώτου καὶ ἐστρέφετο ὀκτάκις περὶ τὸν ἄξονά του. Ἐπιπροσθέτως ἀπήγγελλε ἀπνευστὶ ἀπὸ τοῦ ραδιοφωνικοῦ σταθμοῦ τῆς Γουαδελούπης τὴν Ἰλιάδα, τὴν Ὀδύσσειαν καὶ τὸ περιεχόμενον ὅλων τῶν ἑλληνικῶν διδακτικῶν βιβλίων.

ΜΑΓΕΙΡΙΚΗ

Διὰ νὰ μαγειρέψετε στιφάδο, ὅπως τὸ φτιάχνουν εἰς τὴν Κίναν, λαμβάνετε 8 ὀκάδες λάδι, τὸ κόπτετε εἰς μικρὰ τεμάχια καὶ τὸ ρίπτετε εἰς χύτραν γεμάτην ἀπὸ καυτὸ λάδι. Ἀνάβετε φωτιὰ χρησιμοποιοῦντες ὡς καύσιμον ὕλην δαδὶ ἐκλεκτῆς ποιότητος καὶ βράζετε εἰς αὐτὴν τὸ φαγητόν. Ὅταν μισοψηθῆ, προσθέτετε ὡς καρύκευμα ὀλίγον σπορέλαιον, ποσότητα τινὰ πυρηνελαίου κι' ἕνα τόννον βαμβακελαίου. Ἀκολούθως ἀφίνετε τὸ φαγητὸ νὰ κρυώση καὶ τὸ σερβίρετε μὲ ὀλίγον ἀμυγδαλέλαιον, ὡς γαρνιτοῦρα.

Πρόκειται περὶ ἐδέσματος φθηνοῦ καὶ νοστιμωτάτου.

ΑΦΗΡΗΜΑΔΑ

Κάποιος παίρνει ἕνα ταξὶ γιὰ νὰ πάη στὸ σπίτι του.

— Ἡ διεύθυνσίς σας; ρωτᾷ ὁ σωφέρ.

— Πόστ-Ρεστάντ, ἀποκρίνεται ἀφηρημένα ὁ ἐπιβάτης.

ΑΠΕΙΛΗ...

Κάποιος ἔσπρωξε ἕνα φίλο του καὶ τὸν ἔρριξε στὴ θάλασσα.

Ὅταν βγῆκε, μουσκεμμένος, εἶπε:

— Νάχης χάρι φουκαρᾶ μου, ποὺ δὲν πνίγηκα. Εἰδεμή... θὰ σοῦ ἔδειχνα!

ΜΠΡΑΒΟ ΜΑΝΝΑ!

Μία ὁμὰς πενῆντα Ἄγγλων περιηγητῶν, ἦταν ἔξω ἀπ' τὸ Θησεῖο καὶ ἐθαύμαζε τὸν ἀρχαῖο ναό.

— Τί εἶναι αὐτοί; ρώτησε κάποιος χωριάτης τὸν ὁδηγὸ τῶν περιηγητῶν.

— Τέκνα τῆς Ἀλβιῶνος, τοῦ ἀπήντησεν ἐκεῖνος.

Καὶ ὁ χωριάτης ξαφνιασμένος:

— Μωρὲ μπράβο μάννα! Πῶς κατάφερε νὰ κάνη τόσα παιδιὰ καὶ ὅλα ἀγόρια!...

ΗΛΙΘΙΟΤΗΣ

Ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ σπιτιοῦ πρὸς τὸν φίλον του:

— Αὐτὴ τὴ μικρὴ πόρτα ποὺ βλέπεις, τὴν ἔφτιασα ἐπίτηδες γιὰ τὸ γυιό μου ποὺ εἶναι πολὺ κοντός!

ΓΙΑ ΝΑ ΜΗ ΧΑΣΗ ΤΟ ΣΤΟΙΧΗΜΑ!...

Ἕνας φιλάργυρος παρεκάλεσε κάποιο φίλο νὰ τὸν πάρη μαζὶ μὲ τὴ γυναῖκα του στὴν βενζινάκατό του, γιὰ νὰ δοκιμάση τὸν ἴλιγγο τῆς ταχύτητος. Ἦταν μιὰ περίφημη βενζινάκατος, ποὺ ἔκοβε σαράντα μίλλια τὴν ὥρα. Ἐπειδὴ ὅμως ἦταν πολὺ φλύαρος, ὁ φίλος του, γιὰ νὰ ἀποφύγη τὶς κουβέντες τοῦ εἶπε:

— Ἄκουσε, θὰ σᾶς πάρω μαζί μου ἐσένα καὶ τὴ γυναῖκα σου, ἀλλὰ ἐπειδὴ ἔχει λίγη θάλασσα καὶ οἱ κουβέντες θὰ μὲ ἐνοχλοῦν στὴν κυβέρνησι τῆς βενζινακάτου, ποὺ δὲν εἶναι καὶ τόσο εὔκολη, θὰ βάλωμε τὸ ἑξῆς στοίχημα: Γιὰ κάθε λέξι ποὺ θὰ προφέρης, θὰ μοῦ πληρώνης μία δραχμή.

Ὁ φιλάργυρος δέχθηκε καὶ σὲ λίγο εὑρίσκοντο μέσα στὴν περίφημη βενζινάκατο. Ἡ θάλασσα ἦταν λίγο ταραγμένη, ἀλλὰ κίνδυνος δὲν ὑπῆρχε. Ὁ ἰδιοκτήτης κάθησε στὴ θέσι του, τὸ ζεῦγος ἐγκατεστάθηκε στὸ πίσω μέρος καὶ τὸ σκάφος ξεκίνησε.

Εἴκοσι, τριάντα, σαράντα μίλλια! Ἡ βενζινάκατος πετοῦσε. Ὁ φιλάργυρος, ἀσυνήθιστος σὲ τέτοιες συγκινήσεις, τὰ εἶχε χαμένα. Ὁ φίλος του γιὰ νὰ τὸν τρομάξη μάλιστα, ἔκαμε μιὰ ἀπότομη στροφή. Παρ' ὀλίγο τὸ μικρὸ σκάφος νὰ ἀναποδογυρισθῆ.

Ὁ φιλάργυρος ὡστόσο δὲν ἐπρόφερε λέξι. Ὅταν ὅμως ἐπέστρεψαν καὶ βγῆκαν στὴν ξηρά, ἄρχισε νὰ πηδᾷ, νὰ δείχνη σὰν δαιμονισμένος τὴ θάλασσα καὶ νὰ μουγκρίζη:

— Μμ... Μμ... Μμ...
— Ἔ, καλά, τί ἔχεις; ἐρώτησε ὁ φίλος του.
— Μμ... Μμ... Μμ...
— Μὰ τί ἔπαθες; Τρελλάθηκες;
— Μμ... Μμ... Μμ...
— Μὰ μίλα, ἐπὶ τέλους, βλάκα! Τὸ στοίχημα τελείωσε. Μπορεῖς τώρα νὰ μιλήσης.

Καὶ ὁ φιλάργυρος, ἀνοίγοντας ἐπὶ τέλους τὸ στόμα του, ἐπρόφερε:

— Τὴν ὥρα ποὺ ἔκανες τὴν ἀπότομη στροφή, ἔπεσε ἡ γυναῖκα μου στὴ θάλασσα!...

Γιά νά ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

ΤΟ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΜΑΣ

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

1) Κοινὸς τόπος προσευχῆς.
2) Κέρμα τὸ ὁποῖον εἶχε προπολεμικῶς ἀξίαν. Σήμερον, λόγῳ τῆς ἐλαχίστης ἀξίας του, δὲν χρησιμοποιεῖται εἰς τὰς συναλλαγὰς καὶ δι' αὐτὸν τὸν λόγον δὲν ὑπάρχει. — Ἀπαραίτητον διὰ τὴν ζωὴν τοῦ ἀνθρώπου (δημ.).
4) Πρωτόγονον μέσον φωτισμοῦ.
6) Ὄνομα προσώπου τῆς Βίβλου, τὸ ὁποῖον εἶχε ναυπηγήσει τὸ μεγαλύτερο πλεούμενο τῆς ἐποχῆς του.
8) Ἀποτελοῦν τὸ μέλλον τῆς φυλῆς μας καὶ εἶναι μέλη τῆς Ε.Ο.Ν. — Γάλλος Ναύαρχος, γνωστὸς ἀπὸ τὴν ναυμαχίαν τοῦ Ναυαρίνου.
9) Ἡ κατ' ἐξοχὴν Ἑλληνικὴ θάλασσα. — Ἥρως τῆς Ἰλιάδος, ὁ ὁποῖος εἶχε τραγικὸν τέλος.

Ε. Ο. Ν.

ΚΑΘΕΤΩΣ:

1) Ὄνομα ἑνὸς τῶν περιφημοτέρων στρατηγῶν τοῦ κόσμου, δράσαντος εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ παρελθόντος αἰῶνος.
2) Ἄρθρον (πληθ.). — «Οὐκ... με καθεύδειν τὸ τοῦ Μιλτιάδου τρόπαιον».
3) ΟΓ. — Ἄρθρον (πληθ.).
4) Δεικτικὴ ἀντωνυμία. — Τραγουδῶ. — Δέκατος τρίτος.
5) Περίφημος ἐπιστήμων τοῦ παρελθόντος αἰῶνος, χαρακτηρισθεὶς διὰ τὰς ἀνακαλύψεις του ὡς μέγας εὐεργέτης τῆς ἀνθρωπότητος.
7) Ὑποθετικόν. — Ἄρθρον.
8) Μόριον τῆς ὑποτακτικῆς — Ἀριθμητικόν.
9) Θηρίον.
10) Ὑποθετικόν. — Ἄνθη.
11) Ἀρχαία θεά, φερομένη ὡς μήτηρ τῶν θεῶν τοῦ Ὀλύμπου. — Βασιλεὺς τῆς Σπάρτης (κλητ.)
12) Μέτρον ἐπιφαν. — Ὅμοιον μὲ τὴν πρώτην λέξιν τοῦ 8 καθέτ.
13) Μυθικὸς βασιλεὺς τῶν Θηβῶν καὶ τίτλος ἀρχαίας τραγῳδίας.

Ἀκροστιχὶς

Τὰ πρῶτα γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν Μοῦσαν καὶ τὰ τρίτα ἀστερισμὸν ἢ ζῶον.

1, Θεὰ τῆς θαλάσσης. 2, Ἀρχαῖος Βασιλεύς. 3, Θρησκευτικὸς μεταρρυθμιστής. 4, Τραγικὸς ποιητής. 5, Ἀρχαῖος Βασιλεύς. 6, Μυθοποιός.

Ἀριθμητικὸν

2. 1. 6. 3. 5. + — X : = 1

Τὰ ἀριθμητικὰ σημεῖα, ἡ σειρὰ τῶν ὁποίων μπορεῖ νὰ ἀλλάξη, πρέπει νὰ παρεντεθοῦν μεταξὺ τῶν ἀριθμῶν, οὕτως ὥστε νὰ σχηματισθῆ ἐξίσωσις δίδουσα τὸν ἀριθμὸν 1.

Πυραμὶς

+ οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦν στρατηγόν

* + * = Πρόθεσις
* + * = Σύνδεσμος
* * + * * = Ζῶον κερασφόρον
* * + * * = Πόλις τῆς Ἑλλάδος
* * * + * * * = Κῆτος
* * * + * * * = Ὁ Θεὸς

Μαγικὸν γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς γράμματος ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων, δι' ἑνὸς ἄλλου, νὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι τόσαι λέξεις.

Ἰθάκη, πόνος, πάθος, σταῦλος, τέλος.

Ἡ σειρὰ τῶν γραμμάτων εἰς τὰς λέξεις μπορεῖ νὰ ἀλλάξῃ.

Διὰ νὰ λύετε τὰς ἀσκήσεις

Ὁ καλύτερος τρόπος διὰ νὰ μυηθῆτε εἰς τὰ διάφορα εἴδη τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων ποὺ δημοσιεύομεν, εἶναι νὰ παρακολουθῆτε ἑκάστοτε τὰς λύσεις αὐτῶν.

Ἀπὸ τὴν σύγκρισιν θὰ καταλάβετε μὲ εὐκολίαν τὸν μηχανισμὸν τῶν διαφόρων ἀσκήσεων καὶ θὰ προχωρήσετε ταχέως εἰς τὴν λύσιν των.

ΑΙ ΛΥΣΕΙΣ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Σταυρόλεξον: Ὁριζοντίως: 1, Μάνη. 4, Τρίπολις. 6, Λά. 7, Ἴνας. 10, Ἆγις. 11, Ἰάβα. 12, Δῶρα. 13, Βόας. 14, Ἰνία. 17, Ἀδριανός. 18, Ἄννα. Καθέτως: 1, Μέ. 2, Ἄπαν. 3, Νουά. 4, Τραγῳδία. 5, Σλοβάκος. 6, Λάδι. 7, Ἴσαι. 8, Σίβα. 9, Σασί. 15, Νάϊν. 16, Ἰδάν.

Δοκιμάσατε τὴν ἀντίληψίν σας: Ὁ νέος συντάκτης δὲν εἶχεν ἀντίληψιν, διότι δὲν κατάλαβε ὅτι εἰς τὰς Ἀθήνας δὲν ὑπάρχει πρεσβευτὴς τῆς Ἑλλάδος!...

Κρυπτογραφικόν: Μινώταυρος, Ἰάσων, νότος, Ὠρίων, Τίτανος, Ἀρίων, δαινα, ροιά, Ὁράτιος, Σάτυρος.

Λεξίγριφος: 1, ἀντίο (ἀντι - ὁ). 2, Λαμία (λά - μία).

Συλλαβόγριφος: Σουρῆς (σοῦ - ρίς).

Μεταγραμματισμός: Θήρα Θῆτα.

Αἴνιγμα: Ἄρτος - Ἄρτα.

Ποικίλη ἀκροστιχίς: Πηνελόπη (Πίνδαρος, κΗτος, ΣιΝᾶ, ΤάμΕσις, ΡωμῦΛος, ἈλκαῖΟς, ΞάνθιπΠος, ἈρχιμήδΗς).

Ἐρώτησις: Ἑπτὰ ἐν ὅλῳ, ἤτοι, πατέρας, μητέρα, ἡ κόρη των, ὁ γαμβρός των καὶ τὰ τρία παιδιὰ τῆς κόρης των.

Ἀναγραμματισμὸς

Πάντοτε γιὰ μὲ κοπιάζεις
Καὶ ποθεῖς νὰ μ' ἀποκτήσῃς.
Ἕνα δένδρο θὰ θαυμάζῃς
Ἂν μὲ ἀναγραμματίσῃς.

Αἴνιγμα

Ἡ κοιλιά μου εἶναι λίμνη
Τὸ κεφάλι μου καμίνι,
Μὲ τραβᾷς καὶ ροχαλίζω
Καὶ καπνίζω καὶ μυρίζω.

Λεξίγριφος

1.

Ἀσθένεια, μὰ μ' ἀπόστροφο,
Καὶ νῆσο συνενώνεις
Κι' ἕνα Σπαρτιάτη στρατηγὸ
Ἀρχαῖο φανερώνεις.

2.

Στὴ γενικὴ γλυκοῦ καρποῦ
Ἀρχιερέα βάζω
Καὶ τῆς Γαλλίας ποταμὸ
Εὐθὺς παρουσιάζω.

Κρυπτογραφικὸν

1234567890 4 = Ἀρχ. στρατηγὸς
19964 = Ποταμὸς
34564 = Μέρος πλοίου
482213 = Πόλις Μακεδον.
5878964 = Οἶκος τοῦ Θεοῦ
670264 = Μέγας ποιητὴς
76914 = Ἀριθμητικὸν
8564 = Χρονικὸν
96564 = Ἄνεμος
021369 = Ἀρχαῖος Ναὸς

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΣ

Δδα ΒΑΣΙΛΙΚΗΝ ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΥ, γυμνάστριαν, Σπάρτην. — Σᾶς εὐχαριστοῦμεν θερμότατα διὰ τὰς ἐνθουσιώδεις κρίσεις διὰ τὸ περιοδικόν σας καὶ τὰς διαθέσεις καὶ τὸν ἐνθουσιασμόν σας νὰ ἐργασθῆτε διὰ τὴν Ὀργάνωσιν. Δι' ἐπιστολῆς θὰ λάβετε πάσας τὰς αἰτουμένας πληροφορίας.

Κον ΝΙΚΟΛ. ΓΟΥΣΙΟΝ, Ἅγ. Γεώργιον, Νηλείας. — Εὐχαριστοῦμεν θερμῶς διὰ τὰς κρίσεις σας καὶ ἀναμένομεν τὰς καλάς σας ἐνεργείας διὰ τὴν διάδοσιν τοῦ περιοδικοῦ αὐτόσε.

Κον ΕΜΜ. ΜΑΡΚΑΚΗΝ, φαλαγ., Ἡράκλειον. — Εὐχαριστοῦμεν θερμῶς διὰ τὰ ἐνθουσιώδη λόγια σας. Μπράβο σας. Ὅσα μᾶς γράφετε να τὰ λέτε παντοῦ. Ἡ φωτογραφία ἐδόθη στὸ Ἀτελιὲ καὶ ἂν βγαίνῃ καλὸ κλισσὲ θὰ δημοσιευθῇ.

Δδα ΑΝΑΣΤΑΣΙΑΝ ΚΟΝΤΕΛΟΥ, μαθήτριαν, Χαλκίδα. — Σᾶς συγχαίρομεν διὰ τὸν ἐνθουσιασμόν σας και δια τὰ καλά σας λόγια για τὸ περιοδικόν. Νὰ φροντίζετε νὰ τὸ διοχετεύετε παντοῦ ὅπου βρίσκεσθε. Μετεβιβάσαμεν ἁρμοδίως ὅ,τι γράφετε καὶ ἔχετε τὰς εὐχαριστίας μας.

Κ. Ν. Λ. — Δὲν δυνάμεθα νὰ σᾶς ἐξυπηρετήσωμεν ὡς ἀνώνυμον.

Φάλαγγα α' 139, Θεσσαλονίκην. — Εὐχαριστοῦμεν. Ἀποσταλεῖσα φωτογραφία ἐδόθη στὸ Ἀτελιὲ διὰ νὰ δημοσιευθῇ ἐὰν γίνεται κλισσὲ καλό. Γράφετε καθαρὰ τὸ ὄνομά σας.

Κον ΛΑΜΠΗΝ ΧΡΟΝΟΠΟΥΛΟΝ. — Σᾶς συγχαίρομεν διὰ τὰς πρὸς τὸ περιοδικὸν κρίσεις σας. Τὸ ποίημά σας πολὺ καλόν, ἀλλὰ δυστυχῶς λόγῳ μήκους δὲν δύναται νὰ δημοσιευθῇ ὁλόκληρον. Συνδρομή σας ἐλήφθη, εὐχαριστοῦμεν. Ἀποστείλατε βραχύτερα, διότι κατακλυζόμεθα ἀπὸ συνεργασίαν.

ΣΟΝΙΑΝ ΧΑΥΣΑΦΗ, φαλαγγίτισσαν. — Σᾶς συγχαίρουμε γιὰ τὸν ἄδολο καὶ εἰλικρινῆ ἐνθουσιασμό σας. Στὸ δεύτερο τεῦχος, ὅπως θὰ εἴδετε, ἔχουμε μιὰ σελίδα γιὰ τὸ Γέρω τοῦ Μωριᾶ. Γράφετέ μας ὅ,τι ἄλλο θέλετε. Μὲ τὸν αὐτὸ ἐνθουσιασμὸ νὰ μιλᾶτε παντοῦ ὅπου βρίσκεσθε.

Κον ΙΩΑΝ. ΓΑΛΙΑΝ, δικηγόρον, Πειραιᾶ, βαθμοφόρον Ε.Ο.Ν. — Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι αἱ ὑποδείξεις καὶ αἱ γνῶμαι σας ἐν γένει διὰ τὸ περιοδικὸν καὶ τὴν ὕλην του συμπίπτουσιν ἀπολύτως μὲ τὰς τῆς διευθύνσεώς του.

Κον ΙΩΑΝ. ΠΑΠΑΔΑΚΗΝ, Ἅγ. Κηρῦκον, Ἰκαρίας. — Ὁ ὕμνος πρὸς τὴν σημαίαν ἐλήφθη καὶ ἐστάλη εἰς τὴν ἐπιτροπήν.

Κους Κους ΔΙΟΝ. ΚΟΥΝΑΒΗΝ, ΑΛΕΞ. ΜΑΚΡΙΔΗΝ, ΣΤΡΑΤΗΝ ΤΖΙΡΑΤΖΙΔΗΝ, ΔΗΜ. ΤΣΑΠΙΚΗΝ, ΛΑΚΗΝ ΟΛΥΜΠΙΟΝ. — Συνεργασίαι σας ἐτέθησαν ὑπ' ὄψιν.

Καν ΧΡΙΣΤΙΝΑΝ ΤΖΑΘΑ. — Συνεργασία σας «Τὸ γέλιο ἡ χαρὰ τῆς ζωῆς» ἐλήφθη καὶ θὰ δημοσιευθῇ προσεχῶς.

Κον ΤΑΣΟΝ ΜΑΛΑΤΕΣΤΑΝ, εἰσηγητὴν Τ.Τ.Τ. — Ἀποσταλὲν δημοσιευθήσεται προσεχῶς.

Κον ΙΠΠΟΚΡ. ΔΑΚΟΓΛΟΥ, ἐνταῦθα. — Ἐλήφθη καὶ θὰ δημοσιευθῇ προσεχῶς.

Κον ΑΣΗΜΑΚΗΝ ΚΑΡΔΑΣΗΝ. — Συνεργασία σας ἐλήφθη.

Κον Γ. ΜΕΝΕΓΑΚΗΝ, ἐνταῦθα. — Τὸ ποίημά σας καλό, χρήζει ὅμως τεχνικῆς ἐπεξεργασίας. Θὰ γράψετε ἀσφαλῶς καλύτερα.

Δδα ΝΤΟΡΑΝ ΑΡΤΕΛΑΡΗ, Ἑλληνικό. — Εὐχαριστοῦμεν γιὰ τὰ καλά σας λόγια. Ποίημά σας ἐλήφθη.

Κον ΕΠΑΜ. ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΥΣ. — Ἀποσταλεὶς πανηγυρικὸς ἐλήφθη καὶ τὸ ἔχομεν ὑπ' ὄψιν.

ΠΡΟΣΚΟΠΙΚΗΝ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑΝ ΣΕΡΡΩΝ Α' ὁμάδα. — Ἡ ὀργάνωσις Ε.Ο.Ν. ἐμερίμνησε διὰ τὴν ἀθλητικὴν κίνησιν τῶν τμημάτων της, ὡς βλέπετε εἰς τὰς δημοσιευθείσας ἐγκυκλίους της.

Κον Ν. ΣΕΜΕΡΤΖΙΔΗΝ, Παγγαῖον. — Ἐπιστολή σας ἐλήφθη. Θὰ σᾶς ἀπαντήσωμεν προσεχῶς ἐν ἐκτάσει.

Κον ΧΑΡΙΛ. ΑΡΓΥΡΗΝ, Κιλκίς. — Εὐχαριστοῦμεν διὰ τὰς κρίσεις σας. Ποίημά σας ὑπεβλήθη ἐπιτροπήν. Καθῆκον ὅλων ἡ διάδοσις τοῦ περιοδικοῦ.

Ι. Κ., Χανιά. — Ἀδύνατον νὰ ἀπαντῶμεν εἰς ἀνώνυμα.

Κον ΒΑΣΙΛ. ΠΑΛΗΓΙΑΝΝΗΝ, Πειραιᾶ. Εὐχαριστοῦμεν διὰ τὰς κρίσεις σας. Ποίημά σας ἐλήφθη.

Κον Ν. ΠΙΣΤΟΛΗΝ, γυμναστήν. — Μελέτη σας περὶ «Ἑλληνικοῦ Ἀθλητισμοῦ» ἐτέθη ὑπ' ὄψιν ἐπιτροπῆς.

Κον ΠΑΝΟΝ ΔΑΛΑΚΛΗΝ, ἐνταῦθα. — Ἀποσταλὲν δημοσίευμά σας ἐλήφθη.

Κον ΘΕΟΔ. ΓΙΑΝΝΙΚΟΠΟΥΛΟΝ, Πειραιᾶ. — Ποίημά σας ἐλήφθη καὶ ἐτέθη ὑπὸ κρίσιν ἐπιτροπῆς.

Κον Ι. ΚΑΤΣΑΡΟΝ. — Τὸ ὑπὸ τὸν τίτλον «Πατρίδα» ἐλήφθη, ὡς καὶ τὸ ποίημά σας.

Κον ΙΩ. ΓΙΑΝΝΟΥΣΗΝ, Καστοριά. — Διὰ τὴν ὑπόθεσιν τοῦ υἱοῦ σας δυστυχῶς δὲν δυνάμεθα νὰ φροντίσωμεν ὡς μὴ ἔχοντες στοιχεῖα.

Κον ΘΕΟΔ. ΙΩΣΗΦΙΔΗΝ, Κοζάνην. — Ἀνταπόκρισίς σας ἐλήφθη.

Κον ΙΩΑΝ. ΜΥΚΟΝΙΑΤΗΝ, Δουργοῦτι. — Θὰ ἐξετάσωμεν.

Κον ΙΩΑΝ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΝ, Χαλκίδα. — «Ἡ τόλμη στὴ ζωή μας» ἐλήφθη καὶ ἐτέθη ὑπὸ κρίσιν ἐπιτροπῆς.

Κον ΓΕΩΡΓ. ΚΑΡΑΝΑΣΙΟΝ, ἐνταῦθα. — Ὁμοίως διὰ τὸ ἄρθρον σας «Ἡ σημασία τῆς ἀποταμιεύσεως».

Ἐλήφθησαν αἱ κάτωθι συνεργασίαι, αἵτινες καὶ ἐστάλησαν εἰς τὴν ἐπιτροπὴν κρίσεως.

Τοῦ κ. ΒΕΝΕΔΙΚΤΟΥ ΦΑΡΑΝΤΑΤΟΥ, τοῦ κ. Μ. Β. ΠΕΡΑΚΗ, τοῦ κ. ΜΕΡΚΟΥΡΙΟΥ, τοῦ κ. ΕΥΑΓΓ. ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ.

Κον ΛΑΜΠΗΝ ΧΡΟΝΟΠΟΥΛΟΝ. — Τὸ ποίημά σας ὁ «Ἐθελοντής» ἐπίσης ἐλήφθη καὶ ἐστάλη εἰς ἐπιτροπήν.

ΠΡΟΣΦΟΡΑ ΚΑΙ ΖΗΤΗΣΙΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΥΦΑΝΤΟΥΡΓΕΙΟΝ ΚΕΦΑΛΑ ζητεῖ 5 - 10 ἐργατρίας.

ΑΤΛΑΣ, τέρμα Κωνσταντινουπόλεως, ζητει ἐργάτας πάσης ἐργασίας.

ΑΠΟΦΟΙΤΟΣ Γ' τετραταξίου Γυμνασίου, ἐτῶν 30, ἔγγαμος ἄνευ τέκνων, κάτοχος Γαλλικῆς καθὼς καὶ Τουρκικῆς ἐγγραμμάτως, ζητεῖ θέσιν θυρωροῦ. «Π. Φ.» περιοδικόν.

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΠΑΛΑΙΟΥΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ "ΕΘΝ. ΝΕΟΛΑΙΑ„

Τὸ ἤδη ἐκδιδόμενον Περιοδικὸν «Νεολαία», ἐν τῇ ἐπιθυμίᾳ του ὅπως διευκολύνῃ τοὺς παλαιοὺς συνδρομητὰς τῆς προεκδιδομένης ἐφημερίδος «Νεολαία» νὰ παραμείνωσι τοιοῦτοι καὶ τοῦ Περιοδικοῦ δέχεται ὅπως:

1) Οἱ ἐκ τῶν συνδρομητῶν ΦΑΛΑΓΓΙΤΑΙ καὶ ΣΚΑΠΑΝΕΙΣ οἱ καταβαλόντες τὴν ἐκ δραχμ. 100 συνδρομήν των, διὰ τὴν ἐφημερίδα, καταβάλωσι ὡς συνδρομὴν ἀπὸ 1 Ὀκτωβρίου 1938 — 1 Ὀκτωβρίου 1939 δραχμὰς 75 (ἀντὶ 100) διὰ τὸ Περιοδικόν, συμψηφιζομένων 25 δραχμῶν ἐκ τῆς πρώτης καταβολῆς εἰς τὴν νέαν συνδρομήν.

Οἱ ΟΦΕΙΛΟΝΤΕΣ τὴν συνδρομήν των εἰς τὴν ἐφημερίδα, διὰ νὰ ἐξακολουθήσουν νὰ λαμβάνουν τὰ τεύχη τοῦ περιοδικοῦ «Νεολαία», ὡς συνδρομηταὶ πρέπει νὰ ἀποστείλουν δραχμὰς 75 διὰ τὴν ὀφειλομένην συνδρομὴν εἰς τὴν ἐφημερίδα ποὺ ἐλάμβανον, ἀπὸ 1 Ἰανουαρίου 1938 μέχρι 1 Ὀκτωβρίου καὶ δραχμὰς 100 δι' ἐτησίαν συνδρομὴν τοῦ Περιοδικοῦ ἢ 50 δι' ἑξάμηνον ἢ 25 διὰ τρίμηνον.

2) Τὰ Νομικὰ Πρόσωπα Δημοσίου Δικαίου, Δῆμοι, Κοινότητες, Σχολικὰ Ταμεῖα κλπ., ὅσα εἶχον καταβάλει τὴν συνδρομήν των εἰς τὴν προεκδιδομένην ἐφημερίδα «Νεολαία» θὰ ἀποστείλουν ὡς συνδρομὴν εἰς τὸ Περιοδικὸν δραχμὰς 175, τῶν 25 δραχμῶν συμψηφιζομένων ἐκ τῆς πρώτης καταβολῆς.

Ὅσοι ὅμως **ὀφείλουν** τὴν συνδρομὴν τῆς ἐφημερίδος «Νεολαία», θὰ ἀποστείλουν δραχμὰς 75 διὰ τὴν ὀφειλομένην συνδρομὴν τῆς ἐφημερίδος καὶ δραχμὰς 200 διὰ τὴν συνδρομὴν τοῦ Περιοδικοῦ «Νεολαία» ἀπὸ 1 Ὀκτωβρίου 1938 — 1 Ὀκτωβρίου 1939.

Ἡ λύσις αὐτὴ εἶναι δικαία διὰ τοὺς παλαιοὺς συνδρομητὰς καὶ τὴν ἀπεδέχθημεν μὲ τὴν πεποίθησιν ὅτι ἱκανοποιεῖ τοὺς κ.κ. Συνδρομητάς, καίτοι ζημιοῖ τὴν Ἔκδοσιν.

ΕΙΣ ΟΥΔΕΝΑ θὰ ΑΠΟΣΤΑΛΗ εἰς τὸ ΜΕΛΛΟΝ τὸ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ἐὰν ΔΕΝ ΕΧΕΙ ΚΑΤΑΒΑΛΗ τὴν ΣΥΝΔΡΟΜΗΝ του.

ΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ εἶναι ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑΙ, ὅπως εἰς ΟΛΑ τὰ ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ καὶ τὰς ΕΦΗΜΕΡΙΔΑΣ.

Ἡ Ἔκδοσις

ΔΕΛΤΙΟΝ (Τεύχους 3)
ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΥ - ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΟΥ

Ὀνοματεπώνυμον (Γράψατε καθαρὰ ὄνομα καὶ ἐπώνυμον) [illegible]

Ἐπάγγελμα [illegible] Ἡλικία 45

Διεύθυνσις (Πόλις, ὁδός, ἀριθμὸς ἢ χωρίον, ἐπαρχίας, νομοῦ) [illegible]

Φαλαγγίτης ~~ἢ ὄχι~~ (Σβύσατε τὸ ὄχι ὅσοι εἴσθε φαλαγγῖται καὶ γράψατε εἰς τίνα φάλαγγα ἀνήκετε) [illegible]

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΩΝ ΣΧΟΛΩΝ ΔΟΚΙΜΩΝ - ΑΕΡΟΠΟΡΙΑΣ

ΤΩΝ ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΩΝ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ Π. ΚΛΑΔΑΚΗ ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΟΥ

ΙΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ 10α — Γ΄ ΟΡΟΦΟΣ. ΤΗΛ. 22-009 (ΠΡΟΣΟΧΗ ΕΙΣ ΤΗΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΝ)

Κατὰ τὸν διαγωνισμὸν τῆς Σχολῆς Δοκίμων ἐκ τῶν ἐπιτυχόντων εἰς τὰ Ἑλληνικὰ καὶ Μαθηματικὰ οἱ ΕΙΚΟΣΙΝ (20) ἐκ δὲ τῶν τελικῶς ἐπιτυχόντων οἱ ΔΕΚΑ ΟΚΤΩ (18) εἶναι μαθηταὶ τῶν Φροντιστηρίων Δημητρίου Π. Κλαδάκη.

ΔΥΟ ἐκ τούτων προέρχονται ἐκ τῆς ΤΕΤΑΡΤΗΣ τάξεως Γυμνασίου καὶ δὴ λαβόντες ὁ μὲν 194 (ΔΕΥΤΕΡΟΣ ἐπιτυχὼν) εἰς τὴν Ἄλγεβραν, ὁ δὲ 192 (ΤΡΙΤΟΣ ἐπιτυχὼν) εἰς τὴν Γεωμετρίαν.

ΔΩΔΕΚΑ εἶναι μαθηταὶ τῆς ΠΕΜΠΤΗΣ τάξεως Γυμνασίου, καὶ πέντε ἐφετεινοὶ τελειόφοιτοι. Ἐνδεικτικὴ ὁμοίως εἶναι ἡ βαθμολογία αὐτῶν εἰς τὰ καθ' ἕκαστον μάθημα, ἥτις καὶ παρατίθεται κατωτέρω :

ΜΑΧΙΜΟΙ

1) Μόσχος Κ. 3ος ἐκ τῆς 5ης τάξεως).
2) Λυμπεράκης Θ. 5ος (5ης τάξεως).
3) Ψύλλας Α. 5ος (4ης τάξ.).
4) Ἀθανασίου Ι. ΕΚΤΟΣ.
5) Πετιμεζᾶς Γ. 10ος (5ης τάξεως).
6) Τσαφόγιαννης Κ. 11ος.
7) Σκιαδόπουλος Κ. (πέμπτης).
8) Μυλωνᾶς Σ. (πέμπτης).
9) Γκορτζῆς Α. (πέμπτης).
10) Σιμιτζόπουλος Ν.
11) Ἡλιόπουλος Κ.
12) Δούκας Ι.
13) Παπαντωνίου Π.
14) Καλύβας Χ. (πέμπτης).

ΜΗΧΑΝΙΚΟΙ

15) Ντάκουλας Π. ΤΡΙΤΟΣ (πέμπτης).
16) Μιχαλόπουλος Σ. 5ος (4ης).
17) Μαθιουδάκης Χ. ΕΚΤΟΣ (πέμπτης).
18) Πετρόπουλος Ι. (πέμπτης).

ΑΛΓΕΒΡΑ (ἀν. ὅριον βαθμ. 200)

1) ΠΡΩΤΟΣ Μυλωνᾶς .. 198
2) ΔΕΥΤΕΡΟΣ Ψύλλας . 194
3) ΤΕΤΑΡΤΟΣ Λυμπεράκης 192
4) ΠΕΜΠΤΟΣ Ἀθανασίου 190
5) ΟΓΔΟΟΣ Τσαφόγιαννης 180
6) ΔΕΚΑΤΟΣ Καλύβας . 176
7) ΕΝΔΕΚΑΤΟΣ Σιμιτζόπουλος 173
8) ΔΩΔΕΚΑΤΟΣ Δούκας 170
9) Πετρόπουλος 165
10) Πετιμεζᾶς 155
11) Παπαντωνίου 155
12) Σκιαδόπουλος 151
13) Ἡλιόπουλος 150
14) Μανωλᾶκος 150
15) Μόσχος 140
16) Μιχαλόπουλος 130
17) Ντάκουλας 128

ΓΕΩΜΕΤΡΙΑ

1) ΠΡΩΤΟΣ Δούκας ... 195
2) ΤΡΙΤΟΣ Μιχαλόπουλος 192
3) ΠΕΜΠΤΟΣ Ἡλιόπουλος 188
4) ΠΕΜΠΤΟΣ Μόσχος .. 188
5) ΕΒΔΟΜΟΣ Ντάκουλας 183
6) ΕΝΑΤΟΣ Πετιμεζᾶς . 175
7) ΔΕΚΑΤΟΣ Παπαντωνίου 171
8) ΕΝΔΕΚΑΤΟΣ Μαλωνᾶκος 170
9) 12ος Τσαφόγιαννης .. 168
10) Ἀθανασίου 166
11) Σιμιτζόπουλος 152
12) Καλύβας 151
13) Τζεφρόνης 148
14) Μαθιουδάκης 140
15) Ψύλλας 128
16) Μυλωνᾶς 125
17) Γκορτζῆς 120
18) Πετρόπουλος 118

ΑΡΙΘΜΗΤΙΚΗ (ἀν.ὅρ.βαθμ.160)

1) ΔΕΥΤΕΡΟΣ Γκορτζῆς 152
2) ΕΒΔΟΜΟΣ Μόσχος . 131
3) ΕΝΑΤΟΣ Ντάκουλας . 122
4) ΔΕΚΑΤΟΣ Παπαντωνίου 115
5) ΔΩΔΕΚΑΤΟΣ Λυμπεράκης 112
6) Δούκας 104
7) Σκιαδόπουλος 103
8) Μιχαλόπουλος 101
9) Σιμιτζόπουλος 100
10) Ψύλλας 98
11) Μαθιουδάκης 98
12) Καλύβας 93
13) Πετιμεζᾶς 90

Εἰς τὴν Σχολὴν Ἰκάρων εἰσήχθησαν οἱ κάτωθι ΕΝΔΕΚΑ (11) μαθηταὶ τῶν Φροντιστηρίων Δημητρίου Κλαδάκη, ΟΚΤΩ (8) εἰς τὸ τμῆμα Ἀξιωματικῶν καὶ τρεῖς εἰς τὸ τῶν ὑπαξιωματικῶν, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ὁ ἀρχηγός.

ΟΙ ΤΕΣΣΑΡΕΣ ἐπέτυχον εἰς τὴν ΠΡΩΤΗΝ ΔΕΚΑΔΑ.

Δοθέντος ὅτι εἰς τὸ τμῆμα ἀξιωματικῶν διηγωνίσθησαν συνολικῶς 103 καὶ ἐπέτυχον οἱ 26, ἔπρεπε κατ' ἀναλογίαν ἐκ τῶν Φροντιστηρίων Δ. Κλαδάκη νὰ εἰσαχθοῦν μόνον οἱ 3.

Κατ' ἐξοχὴν ὅμως ἐνδεικτικὴ εἶναι καὶ ἡ παρατιθεμένη βαθμολογία αὐτῶν εἰς τὰ καθ' ἕκαστον μαθήματα, ἐπαναλαμβανομένη ἄλλως στερεοτύπως κατ' ἔτος καὶ εἰς ὅλας τὰς Σχολάς.

---

1) Γουβουλάρης Γ.—ΑΡΧΗΓΟΣ
2) Γκορέγκο Α.—ΤΕΤΑΡΤΟΣ
3) Βαλσαμᾶς Ε.—ΕΒΔΟΜΟΣ
4) Κανδύλης Σ.—ΕΝΑΤΟΣ
5) Ξενίδης Π.
6) Φραγκιᾶς Β.
7) Πολυχρονόπουλος Α.
8) Λιάτης Κ.
9) Δαδιώτης Δ.
10) Γερουκάλης Α.
11) Γεωργιάδης Ι.

ΑΛΓΕΒΡΑ

(Ἀνώτ. ὅριον βαθμολογίας 220)

1) Βαλσαμᾶς 215
2) Γκορέγκο 214
3) Λιάτης 209
4) Φραγκιᾶς 208
5) Ξενίδης 207
6) Κανδύλης 206
7) Δαδιώτης 165
8) Πολυχρονόπουλος 146

ΤΡΙΓΩΝΟΜΕΤΡΙΑ

(Ἀνώτ. ὅριον βαθμολογίας 240)

1) Γκορέγκο 199
2) Βαλσαμᾶς 199
3) Ξενίδης 175
4) Πολυχρονόπουλος 170
5) Δαδιώτης 169
6) Κανδύλης 169
7) Φραγκιᾶς 153
8) Λιάτης 149

ΦΥΣΙΚΗ

(Ἀνώτ. ὅριον βαθμολογίας 160)

1) Γκορέγκο 138
2) Κανδύλης 136
3) Φραγκιᾶς 123
4) Δαδιώτης. 126.6
5) Ξενίδης 121.8
6) Βαλσαμᾶς 112
7) Λιάτης 109.2

ΓΕΩΜΕΤΡΙΑ

(Ἀνώτ. ὅριον βαθμολογίας 200)

1) Γερούκαλης 195
2) Γουβαλάρης 187
3) Γκορέγκο 178
4) Βαλσαμᾶς 162
5) Κανδύλης 144
6) Πολυχρονόπουλος 121
7) Γεωργιάδης 121
8) Ξενίδης 105

ΕΚΘΕΣΙΣ

(Ἀνώτ. ὅριον βαθμολογίας 160)

1) Γορέγκο 140
2) Βαλσαμᾶς 134
3) Γουβαλάρης 132
4) Φραγκιᾶς 131
5) Κανδύλης 118
6) Πολυχρονόπουλος 118
7) Λιάτης 108
8) Γεωργιάδης 106
9) Ξενίδης 105

ΧΗΜΕΙΑ

(Ἀνώτ. ὅριον βαθμολογίας 140)

1) Πολυχρονόπουλος 140
2) Γκορέγκο 108
3) Κανδύλης 103
4) Βαλσαμᾶς 102
5) Λιάτης 100
6) Φραγκιᾶς 91

ΣΗΜ. Τὰ ἀποτελέσματα τῆς Σχολῆς Εὐελπίδων θέλουν ἀνακοινωθῆ εἰς τὸ προσεχές. — ΤΑ ΝΕΑ ΤΜΗΜΑΤΑ διὰ τὰς ἐξετάσεις ὅλων τῶν Ἀνωτάτων Σχολῶν ἤρχισαν λειτουργοῦντα ἐν τῷ Φροντιστηρίῳ Δ. Κλαδάκη.

Η ΝΕΟΛΑΙΑ

ΟΡΓΑΝΟΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ, ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗΣ, ΗΘΙΚΗΣ, ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ
ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΑΓΩΓΗΣ ΤΩΝ ΝΕΩΝ

ΕΤΟΣ 1. (1938)
ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΔΕΥΤΕΡΑ

ΓΡΑΦΕΙΑ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ: Πλατεῖα Συντάγματος, Καραγεώργη 4

ΓΡΑΦΕΙΑ ΕΚΔΟΣΕΩΣ & ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΕΩΣ: Ὁδὸς Σόλωνος Ἀριθ. 33

Αρ. Τεύχ. 3 — 29 Οκτωβρίου 1938
ΤΙΜΗ Δραχ. ΤΡΕΙΣ

ΕΚΔΟΣΙΣ ΕΠΙΣΗΜΟΣ
ΕΘΝΙΚΗΣ ΟΡΓΑΝ. ΝΕΟΛΑΙΑΣ
(Νόμος 334)

Νομικοῦ προσώπου Δημοσίου Δικαίου, διοικουμένου ὑπὸ Ἀνωτάτου Διοικητικοῦ Συμβουλίου προεδρευομένου ὑπὸ τῆς Α. Ε. τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς Κυβερνήσεως κ. ΙΩΑΝΝΟΥ ΜΕΤΑΞΑ, ὅστις καὶ ἐκπροσωπεῖ ταύτην, ἀναπληρούμενος ὑπὸ τοῦ Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου κ. ΑΛΕΞ. ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΥ

Διὰ πᾶσαν πληρωμὴν πρέπει νὰ λαμβάνητε ἀπόδειξιν φέρουσαν τὴν ὑπογραφὴν τοῦ Γεν. Γραμματέως τῆς Ε.Ο.Ν. κ. Σ. ΡΟΥΒΑΛΗ Συνταγματάρχου ἐ. ἀ. καὶ τὴν σφραγῖδα τῆς Ε.Ο.Ν.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

ΕΤΗΣΙΑ . . . . Δρχ.	100
ΕΞΑΜΗΝΟΣ . . . . »	50
ΤΡΙΜΗΝΟΣ . . . . »	25

Διὰ Νομικὰ Πρόσωπα Δημοσίου καὶ Ἰδιωτικοῦ Δικαίου (Δήμους, Κοινότητας):

ΕΤΗΣΙΑ . . . . Δρχ.	200

ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ - ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ: Περιοδικὸν «Ἡ ΝΕΟΛΑΙΑ» Κεντρικὴ Διοίκησις Ε.Ο.Ν. Πλατεῖα Συν/τος, Ἀθῆναι

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΝΕΟΥΣ ΚΑΙ ΤΑΣ ΝΕΑΣ

Η ΕΘΝΙΚΗ ΟΡΓΑΝΩΣΙΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ τῆς ΕΛΛΑΔΟΣ, πρὸς ἐκπλήρωσιν τῶν σκοπῶν τῆς πνευματικῆς, θρησκευτικῆς, ἠθικῆς, κοινωνικῆς καὶ πολιτικῆς διαπαιδαγωγήσεως τῶν ΝΕΩΝ τοῦ τόπου μας, ἀπεφάσισε πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ τὴν ἀνακαίνισιν τῆς ἐκδόσεως τοῦ περιοδικοῦ, ὥστε νὰ καταστῇ «Η ΝΕΟΛΑΙΑ» ὁ μοναδικὸς καὶ ἀχώριστος σύντροφος καὶ ὁδηγὸς κάθε ΝΕΟΥ καὶ κάθε ΝΕΑΣ τοῦ τόπου μας.

Πρὸς τοῦτο ἀνέθεσε τὴν Διεύθυνσιν - Σύνταξιν εἰς ἐκλεκτὸν ἐπιτελεῖον.

Ὑπὸ τὴν νέαν Διεύθυνσιν τὸ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ «Η ΝΕΟΛΑΙΑ» παρουσιάζεται μὲ ΝΕΑΝ ΕΜΦΑΝΙΣΙΝ εἰς ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΝΕΟΥΣ καὶ ΝΕΑΣ τῆς ΕΛΛΑΔΟΣ τοῦ Ἐσωτερικοῦ καὶ τοῦ Ἐξωτερικοῦ.

Τὸ ἐκδοθὲν 1ον Τεῦχος εἰς 50 χιλιάδας ἀντίτυπα ἐξηντλήθη ἐντὸς τῶν πρώτων 2 ἡμερῶν.

Τοῦ δευτέρου τεύχους 70 χιλιάδες ἀντίτυπα δὲν ἐπήρκεσαν οὔτε διὰ τὰς πρωτευούσας τῶν Νομῶν. Τοῦ παρόντος τεύχους ἐκτυποῦνται 100 χιλιάδες ἀντίτυπα.

Ὁ ἐνθουσιασμὸς τῶν Νέων ὑπῆρξε ἀπερίγραπτος καὶ συγκινητικός.

Τοῦτο δημιουργεῖ ὑποχρέωσιν διὰ τὴν Ἔκδοσιν, ἡ ὁποία ὑπόσχεται νὰ καταβάλῃ πᾶσαν προσπάθειαν ν' ἀνταποκριθῇ εἰς τὰς ἀπαιτήσεις τοῦ ἀναγνωστικοῦ της κοινοῦ.

Εἰς τὴν προσπάθειάν της ὅμως αὐτήν:

ΠΡΟΣΚΑΛΕΙ τοὺς ΝΕΟΥΣ καὶ ΝΕΑΣ τῆς ΕΛΛΑΔΟΣ:

Νὰ γράφουν ὅ,τι θέλουν διὰ νὰ δημοσιευθῇ (διηγήματα, ποιήματα, ἀνέκδοτα, περιγραφὰς καὶ ἀνταποκρίσεις) καὶ νὰ τὰ στέλλουν στὰ γραφεῖα.

Νὰ μᾶς γράφουν τί ἄλλο θέλουν νὰ δημοσιεύωνται ἐκτὸς ἐκείνων, ποὺ θὰ περιέχῃ τὸ τεῦχος τοῦ Ὀκτωβρίου.

Νὰ στέλλουν ὅ,τι φωτογραφίες ἔχουν μὲ συντροφιὲς ἄλλων Φαλαγγιτῶν Νέων, γιὰ νὰ δημοσιευθοῦν εἰς τὴν Πολυτελῆ Πινακοθήκη.

Νὰ ἔχῃ ὑπ' ὄψιν του κάθε ΝΕΟΣ καὶ ΝΕΑ ὅτι εἶναι δικό τους Περιοδικὸ «Η ΝΕΟΛΑΙΑ» καὶ ὅτι κάθε ΝΕΟΝ καὶ ΝΕΑΝ, ὑπαγόμενον στὴν Ε. Ο. Ν., ποὺ θὰ τὸ διαβάζῃ, θὰ τὸν θεωρῇ ἀνταποκριτήν της καὶ θὰ δέχεται νὰ τῆς στέλλῃ ἀνταποκρίσεις καὶ περιγραφὰς ἀπὸ τὰς πόλεις καὶ τὰ χωρία τῆς Ἑλλάδος γιὰ τὴ ζωὴ καὶ τὴν κίνησι τῶν ΝΕΩΝ καὶ γιὰ τὶς ἀνάγκες των.

Θὰ δύναται κάθε ΝΕΟΣ καὶ ΝΕΑ τῆς Ε. Ο. Ν. νὰ γράψῃ καὶ νὰ ζητῇ κάθε πληροφορία γιὰ ὁποιοδήποτε ζήτημα καὶ τὸ δικότου περιοδικὸ «Η ΝΕΟΛΑΙΑ» θὰ φροντίζῃ νὰ τοῦ ἀπαντᾷ γιὰ ὅλα.

Κάθε ἐργαζόμενος πνευματικῶς ἢ σωματικῶς ΝΕΟΣ ἢ ΝΕΑ ἀνήκων εἰς τὴν δύναμιν τῆς Ε. Ο. Ν. θὰ δύναται νὰ δημοσιεύῃ πᾶσαν αἴτησιν ἐργασίας (χωρὶς νὰ φανερώνῃ τὸ ὄνομά του, ἂν δὲν θέλῃ) καὶ θὰ εὑρίσκῃ στὶς στῆλες τῆς «ΝΕΟΛΑΙΑΣ» κάθε προσφορὰ ἐργασίας, γιατὶ τὸ περιοδικὸ «Η ΝΕΟΛΑΙΑ» θὰ συνεργάζεται μὲ τὰ Γραφεῖα Εὑρέσεως Ἐργασίας τοῦ Ὑφυπουργείου Ἐργασίας καὶ Ὀργανισμῶν καὶ θὰ δημοσιεύῃ ὅλας τὰς αἰτήσεις ἐργασίας.

ΑΙ ΝΕΑΙ θὰ βρίσκουν σὲ ἰδιαιτέρας σελίδας πᾶν ὅ,τι τὰς ἐνδιαφέρει ὡς δεσποινίδας καὶ μελλούσας Μητέρας Ἑλληνοπαίδων.

Ὅλα αὐτὰ γιὰ τοὺς Ἀναγνώστας καὶ Συνδρομητὰς τοῦ Περιοδικοῦ «Η ΝΕΟΛΑΙΑ», διότι θέλουμε νὰ γίνῃ δικό τους περιοδικό, νὰ γίνῃ τὸ ὄργανο μὲ τὸ ὁποῖον θὰ ἐπικοινωνῇ κάθε ΝΕΟΣ μὲ τοὺς ἄλλους ΝΕΟΥΣ τῆς Ἑλλάδος, νὰ γίνῃ ὁ πνευματικὸς ὁδηγός, ὁ φίλος καὶ σύντροφος ὅλων τῶν ΝΕΩΝ τοῦ τόπου μας.

Στὸ τέλος τοῦ ἔτους τὰ τεύχη θὰ δένονται σὲ χρυσόδετο βιβλίο. Ὅποιος δὲ τὰ φυλάει καὶ φέρνει τὰ τεύχη πίσω θὰ τὸ λαμβάνῃ.

Στὸ Περιοδικὸ καὶ στὴ ΣΤΗΛΗ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑΣ θὰ βρῆτε ἕνα δελτίον Συνδρομητοῦ - Ἀναγνώστου.

Γιὰ νὰ ξεύρωμε δὲ ὅτι μᾶς γράφει Ἀναγνώστης μας ἢ Συνδρομητής μας καὶ νὰ λάβουμε ὑπ' ὄψιν τὴν ἐπιστολήν του, συμπληρώσατε μὲ τὸ ὄνομα καὶ τὴν διεύθυνσίν σας τὸ Δελτίον Ἀναγνώστου, κόψατέ το καὶ βάλετε τὸ ἀπόκομμα στὴν ἐπιστολὴν καὶ γράψετέ μας.

ΖΗΤΗΣΑΤΕ, ὅσοι θέλετε νὰ σᾶς γράψουμε Συνδρομητὰς καὶ νὰ σᾶς στέλλουμε στὸ σπίτι σας τὰ τεύχη.

Τὴν Συνδρομὴν ὡρίσαμεν γιὰ τοὺς ΝΕΟΥΣ καὶ ΝΕΑΣ Δραχμὰς 25 κατὰ τριμηνίαν ἢ 100 τὸ ἔτος. Καί, ἂν δὲν ἔχετε νὰ μᾶς στείλετε ὅλο τὸ ποσὸν τῶν 25 Δραχμῶν ἀμέσως, δεχόμεθα νὰ στείλετε 10 δραχμὰς σὲ γραμματόσημα ἂν φροντίσετε νὰ γράψετε καὶ ἄλλους 10 φίλους σας Συνδρομητὰς καὶ νὰ μᾶς στείλετε κατάστασι μὲ τὰ ὀνόματά των καὶ τὴν Συνδρομὴν ἢ μέρος της. Τὸ ὑπόλοιπον τὸ στέλνετε ἀργότερα.

Τὰ ὀνόματα καὶ αἱ διευθύνσεις νὰ γράφωνται καθαρά.

Τὸ Περιοδικὸ «Η ΝΕΟΛΑΙΑ» εἶναι δικό σας περιοδικό, ἀνήκει σὲ κάθε ἕναν ἀπὸ σᾶς. Πρέπει νὰ τὸ ἀγαπᾶτε καὶ νὰ φροντίζετε γι' αὐτό, ὅπως καὶ αὐτὸ θὰ ἀναλάβῃ νὰ φροντίζῃ γιὰ σᾶς καὶ θὰ σᾶς δίδῃ τὴν καλύτερη ἀπὸ ὅλα τὰ περιοδικὰ ὕλη.

Η ΕΘΝ. ΟΡΓ. ΝΕΟΛΑΙΑΣ

ΤΟ ΘΑΥΜΑ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ

ΚΑΙ ΟΙ ΔΗΜΙΟΥΡΓΟΙ ΤΟΥ ΤΡΙΤΟΥ ΦΑΛΑΓΓΙΤΑΙ ΤΗΣ Ε. Ο. Ν.